

သတ္တဗွန် စာပေ

အချစ်နဲ့ဝှံ့စားသန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ဟိုတစ်ဖက်ကမ်း

BURMESE
CLASSIC
COM

L nE

သဗ္ဗာဗ္ဗာန်စာပေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်

ရွှေတင်

ဟို - တဘက်ကမ်း

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
COM

BURMESE
CLASSIC
SHOW

ဗရုဏပင်လယ်

ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ကောင်းကင်ပေါ်တွင် နက်မှောင်နေသောတိမ်တိုက်တွေက ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လွှမ်းခြုံထားပေမယ့်...ညအလင်းသခင် လမင်းကြီးကတော့ ရုန်းထွက်နိုင်သလောက်အင်အားတွေနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အလင်းရောင်ပေးနေဆဲ...

ထိုပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ရေပြင်ထက်တွင် ဖက်ဆစ် ဂျပန်အလံကို လွှင့်ထူပြီးခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောကြီး ဘစ်စင်းကို လရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသည်။ သင်္ဘောကြီးခုတ်မောင်းနေသော နေရာကားမြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းရှိ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ရွှေဘဝင်

ကျောက်ဆောင်များ အလွန်ပေါများသောနေရာဖြစ်၏။

ပင်လယ်သားတွေ ကဗွည်းထိုးထားသောအမည်က
တော့... “မရဏ” ချောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ပါဝင်သောပစ္စည်းတွေက
တော့ စစ်လက်နက်နှင့် အမြောက်ကြီးများပင်ဖြစ်သည်။ ထို
ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပါလာသူတွေကတော့...

“ဝေါ...”

“ဟာ...ကွာ”

ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းမှာညစ်ပေနေပြီး...စစ်ဖိနပ်
အပေါက်အပြဲနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ မြန်မာစစ်သားတစ်ဦးက
လှိုင်းမူးပြီးအန် လိုက်သောကြောင့် ဘေးမှာထိုင်နေသူကို
စင်သွားသည်။

“စစ်သားဖြစ်ပြီး လှိုင်းမူးတာတောင်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး
လားကွ...”

“တောင်း...တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ပင်လယ်လှိုင်း
ဒဏ်ကို တစ်ခါမှမကြုံဘူးလို့ပါ...ပြန်ပြီးသုတ်ပေးပါမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၃

ထိုသူက သုတ်ပေးရန်ပြင်လိုက်သောအခါ...

“သုတ်ပေးမနေနဲ့တော့ နောက်တစ်ခါအန်ရင်...ဘေး
ကလူကို မထိဖို့သတိထား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ထိုလူနှစ်ယောက်ပြောဆိုနေသည်ကို ကြည့်နေကြသော
ကျန်လူ(၃)ဦးမှာ သူတို့နှင့်ဘာမှမပတ်သက်သလိုပင်...ဒါပေ
မယ့် သူတို့(၅)ဦးလုံးသည် ဂျပန်တပ်မှဖမ်းဆီးထားသူများပင်
ဖြစ်သည်။ ဖမ်းဆီးခံထားရသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး...သိကျွမ်းခြင်းမရှိကြ၊ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမှ
ဖမ်းဆီးခံခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့(၅)ယောက်ကို သင်္ဘောကြီး၏ဝမ်းတွင်းအချုပ်
ခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားပြီး၊ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့မီးလုံး
ကလေးကိုသာ ထွန်းပေးထားသည်။

အချုပ်ခန်းထောင့်တွင်ထိုင်နေသော လူမှာစစ်သုံး မီးခြစ်
ကိုခြစ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးသောက်နေသည်။

“ဟို...ဟို...ဆရာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုလူနားကို ခပ်ပိန်ပိန်လူတစ်ယောက်ထလာပြီး...
ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးလိပ်သောက်နေသူက ဘာစကားမှမဆိုဘဲ...
မျက်နှာကိုပဲကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆေးလိပ်လေးတစ်ဖွာလောက် တိုက်ပါ
လား...”

“မင်း...တကယ်တစ်ဖွာပဲသောက်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကောင်းပြီ...တစ်ဖွာထက်ပိုပြီးမသောက်နဲ့ ရော”

“ဆေးလိပ်ကိုပေးလိုက်ပြီး မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်
နေလိုက်သည်။

“ရှု...ရှု...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်း ကျေနပ်ပြီလား...”

“ကျေ...ကျေနပ်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ထပ်ပြီးသောက်ချင်ပေမယ့်...သူ
စကားနှင့်သူဖြစ်နေ၍ ထပ်ပြီးတော့မတောင်းဆိုဘဲတော့ချေ...

ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်သောက်နေသူဘေးမှ ထမသွားသေး။

“မင်း...မသွားသေးဘူးလား”

“ဗျာ...အဲ...သွား...သွားပါမယ်”

ထိုလူစကားကြောင့် ဘေးမှထသွားရပေမယ့်...
မျက်လုံးတွေကတော့ ဆေးလိပ်ဆီမှာပင် ရှိနေသေးသည်။

“မင်းစကားနဲ့ မင်းကိုဒဏ်ခတ်တာပဲကွ...မင်းဆေးလိပ်
သောက်ချင်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့များကွာ...စပြီးတောင်းကတည်းက တစ်ဖွာ
လောက်ဆိုတာကို ထည့်ပြီးမပြောရဘူးကွ”

“ပြောရမှာ...အားနာလို့”

“မင်း...စစ်သားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စစ်သားဖြစ်ပြီး...စစ်သားတစ်ယောက်ခံစားချက်၊
ခံယူချက်တွေနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့စကားမျိုးကို ဘယ်တော့မှနောက်
တစ်ခါ မသုံးမိစေနဲ့...ရော သောက်၊ ဒီတစ်လိပ်ဟာ မင်းနဲ့

ငါ့အတွက်နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်တစ်ခါ သောက်ရဖို့မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...ခုရောက်သွားမယ့်နေရာမှာ ဆေးလိပ်မရှိဘူးလား”

“စစ်သားတွေထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ကခပ်တုံးတုံး ခပ်အာအကောင်ပဲကွ...မင်းနေရမယ့်နေရာမှာ မင်းကြီးတော်က ဆေးလိပ်ခုံလာပြီးဖွင့်မှာလား”

“သူတို့ဆီမှာရော မရှိကြဘူးလား...”

“သူတို့ဆီမှာ ရှိရင်လည်း မင်းကိုတိုက်စရာမရှိဘူး...ကဲကွာ နောက်နေ့ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောမနေနဲ့ ဒီနေ့ဒီအချိန်အကြောင်းကိုပဲပြော...ဒီဆေးလိပ်ကုန်သွားရင် ကုန်သွားပြီလို့မှတ်...ပေးဦးကိုယ်ဖွာဦးမယ်”

“ဟုတ်...”

ကုန်လုလုဆေးလိပ်တိုက်လေးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီဖွာနေရင်း ပင်လယ်ညကြီးကိုဖြတ်ကျော်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တစ်နေရာစီတွင် ထိုင်နေကြ

သောလူ(၃)ယောက်မှာ...အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဘာကိုမှကရမပြုဟန်ရှိနေကြသည်။

“ကိုင်း...”

“ဟာ...”

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာလည်းမသိဘူး”

သင်္ဘောကြီးသိမ်သိမ်တုန်ခါသွားပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ လူ(၅)ယောက်ရှိသည့်အနက် (၄)ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ထိုထဲတွင် ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွှေးမှတ်ဆိတ်မွှေးနှင့်လူကတော့...ခပ်အေးအေးပင်လုံပြီးအိပ်နေလေသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပင်ဖြစ်သွားကြသည်။

သင်္ဘောကြီးအပေါ်ပိုင်းတွင် ဂျပန်စစ်သားများ၏ ပြေးလွှားသံ အော်ဟစ်စကားပြောသံတွေကို ဆူဆူညံညံကြားနေရပြန်သည်။

“သင်္ဘောကြီး သောင်တင်သွားတာလားမသိဘူး”

“မဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ ရေမြုပ်ပုံးထိတာဖြစ်မယ်...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ထင်ရာတွေပြော
နေကြပေမယ့် အဖြစ်မှန်ကိုတော့ မည်သူမျှတိတိကျကျ မသိကြ
ပေ... ထိုအချိန်တွင် လဲ့အိပ်နေတဲ့ ဆံဖြူလူကြီးဆီမှ...

“ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး... ကျောက်ဆောင်ကြား
ညပ်နေတာ”

“ဟာ...”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ... ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ပြောနိုင်
တာလဲ”

“ပြောနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို ကျုပ်ကသိထားလို့ပြော
နေတာ... ယုံတယ်မယုံဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့အပိုင်းပဲ၊
အဲ... နောက်ထပ် သေချာတဲ့စကားထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ နောက်
ရှစ်နာရီထိ သင်္ဘော ဒီက မထွက်နိုင်ရင် တစ်စစဖြစ်ပြီလို့မှတ်”

“ဗျာ...”

“ခင်ဗျားတို့ အသက်ရှင်ချင်ရင် ကိုယ့်ထွက်ပေါက်
ကိုယ်ရှာကြတော့”

ထိုဆံဖြူလူကြီးက သူပြောရမယ့်စကားကို သူပြောပြီး

မျက်လုံးမှိတ်ကာ... ပြန်ပြီးအိပ်နေလေသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက သူများကိုတော့ပြောပြီး၊ ခင်ဗျား
ကျတော့ ဘာလို့အိပ်နေတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်က ကျုပ်အတွက်
ထွက်ပေါက်ကို သိနေတဲ့လူပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ”

“ဂျိုင်း... ဝုန်း... ဖျောင်း”

“ဟ... အီ”

သင်္ဘောကြီးမှာ ယိမ်းထိုးနေလေပြီ၊ သစ်သားကျိုးပဲ့
သံတွေကိုပါ ကြားနေရသည်။

“ဟာ... ရေတွေ ဝင်လာပြီ”

“ဟေ...”

သူတို့ကို ဖမ်းထားသောအခန်းထဲသို့ ကြမ်းပြင်မှရေ
တွေစီးဝင်လာနေလေသည်။

“ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီထဲမှာ အားလုံးအသေ
ခံကြမှာလား...”

“ဘာကိုတွေးပြီး စိတ်သောကရောက်နေကြတာလဲ...”

ကျုပ်တို့ကိုဖမ်းလာကတည်းက သေမင်းဆီပို့နေတာပဲဗျာ...
သေမယ့်အတူတူ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေရဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တာ
ကို မခံရဘဲသေရတာက အရသာရှိပါတယ်၊ ကျေကျေနပ်နပ်
ကြီး သေလိုက်စမ်းပါ..."

"ဟာ...ခင်ဗျားပဲသေ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မသေနိုင်
သေးဘူး၊ အနာဂတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်အတွက် အသက်ရှင်သန်ရ
ဦးမယ်...အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက်
အသက်ရှင်ရဦးမှာ"

အဖမ်းခံထားရသော လူ(၅)ယောက်ထဲတွင် တခြား
(၄)ယောက်နှင့် မတူသော လူတစ်ယောက်မှပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်။

ထိုလူသည် စစ်သားတစ်ယောက်တော့မဟုတ် ကော
လိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုလူစကားကို ဘေးမှ
စစ်အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်ထားသူက...

"ဒီအတွက်တော့ ခင်ဗျားတွေပြီးပူမနေပါနဲ့...မြန်မာ
နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် ခင်ဗျားအသက်မရှင်လည်း

ရမှာသေချာပါတယ်...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာ
ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေက
လွတ်လပ်ရေးကို မဖြစ်မနေရအောင်ယူကြမှာ...စိတ်လျော့
ပြီးသာ သေလိုက်စမ်းပါဗျာ"

"ဟေ့...ဟေ့လူ ကျုပ်မသေနိုင်ဘူး"

"မင်း...သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စက ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊
သေမင်းနဲ့မဆိုင်တာ ငါကိုပြောနေလို့မထူးဘူး...ငါက သေမင်း
နဲ့ဘာမှဆွေမျိုးမတော်ဘူးကွ"

သူတို့ရှိနေသော အခန်းထဲ၌ရေတွေမှာ တစ်စတစ်စ
များပြားလာနေလေသည်။ သူတို့ခွံဆစ်ထိကိုရောက်နေပြီ
ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါက်ကိုမဖြစ်မနေ ရှာရတော့မည်။

"ဒီအတိုင်းအသေခံကြမှာလား...ခုအချိန်မှာ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုပတ်သက်မှုမရှိကြပေမယ့်...
ပတ်သက်နေတာကတော့ ကျုပ်တို့(၅)ယောက်လုံးဟာ ဖက်ဆစ်
တွေရဲ့ သုံးပန်းတွေပဲ...ဒီတူညီချက်နဲ့တင် အတူတူလုပ်
ဆောင်သင့်တယ်"

အရပ်သားဆန်သောသူမှ ပြောလိုက်သောစကားသံကို ကျန်တဲ့(၄)ယောက်လုံးစိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်ကြပြီး.. အခန်းထဲမှ လွတ်မြောက်ရာကိုစတင်ပြီး ရှာဖွေကြလေသည်။

“ခွေးမသား ဖက်ဆစ်တွေ သူတို့အသက်လွတ်ရာတော့ ပြေးကြပြီ ငါတို့ကို ရှိတယ်လို့တောင်ထင်မထားဘူး”

“မင်းက သူတို့နဲ့မှ ဆွေမျိုးမတော်တာပဲ... မင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပါ့မလားကွ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဖက်ဆစ်တွေရဲ့ အထူးညှော်သည်တော်များ မှတ်နေလား...”

“စကားတွေ များမနေကြပါနဲ့ဗျာ... ရေက ရင်ဘတ် ထိရောက်နေပြီ”

“ကျုပ်တို့အတွက်... နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“အယ်... ဘယ်မှာလဲ”

ဆံဖြူကြီးဆီကစကားကြောင့် အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွား ကြပြီး... နောက်ထပ်ပြောလာမည့် စကားကိုနားစွင့်နေကြ သည်။

“ခု..ရေတွေဝင်နေတဲ့အပေါက်ကနေ ထွက်ကြရမှာပဲ”

“ဗျာ...”

(၅)ယောက်ထဲတွင် ရေကြောက်သောသူမှာ မျက်လုံး ပြူးသွားတော့သည်။

“ဒီနေရာကနေ မထွက်ရင်... ထွက်စရာလမ်းမရှိတော့ ဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြတော့”

“ရေစီးဝင်အားနဲ့ ရပါ့မလား...”

“ရေဝင်အားက... ကျုပ်တို့လည်ပင်းအောက်ကို ရောက် ရင် အားပျော့သွားနိုင်တယ်၊ ဒီထိတော့စောင့်ပြီးထွက်ရမှာပဲ”

“ဟို... ကျုပ်... ကျုပ်က ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ကူညီ ပါဦးဗျာ”

“အရေးထဲ မင်းကတော့မောင့် တစ်ယောက်ချင်းတောင် ထွက်ဖို့က အတော်ကိုကြိုးစားရမှာ မင်းကိုယ်လိုတဲ့ပြီးခေါ် နိုင်မှာလဲ...”

ထိုလူပြောလိုက်သောစကားကြောင့်... ခေါင်းလေး အောက်စိုက်သွားပြီး၊ မျက်ရည်ပင်ဝဲသွားတော့သည်။ ပြီးမှ...

ဆံဖြူကြီးဘက်ကို အားကိုးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မင်းတို့စစ်သားချင်းတောင် မကူညီနိုင်မှတော့ . . . ငါဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အနေသာကြီးပဲဟေ့”

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ရေမှာတဖြည်းဖြည်းနှင့် လည်ပင်းနားကိုရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဏဲ . . . ငုပ်ကြဖို့ပြင်ကြတော့”

“ဘယ်သူအရင်စပြီး . . . ထွက်မလဲ”

“ထွတ်ချင်တဲ့သူ စပြီးထွက်ကြကွာ . . . ကောင်လေး”

“ဗျာ . . .”

“အသက်ကို ဝအောင်ရှူထားတော့ ပြီးရင် . . . ငါ့ခါးကို ကိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းထဲမှ စတင်ပြီးရေငုပ်ကာ အပေါက်ဝဆီသို့ ထွက်ကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆံပင်ဖြူနှင့်ရေကြောက်သော စစ်သားလေးက ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဝူး . . . ဖူး . . . ဖူး”

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ရောက်တော့ ရေကြောက်တတ်သော စစ်သားမျက်နှာသည် . . . ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့(၅)ဦးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော သင်္ဘောကြီးမှာ တစ်ဝက်နီးပါးမြုပ်နေလေပြီ။ တချို့အရာတွေကလည်း ပျက်စီးကျိုးပဲ့နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့တော့ပေ . . . သက်ကယ်လှေတို့ဖြင့် ပြေးကုန်ပြီဖြစ်သည်။

“ဘာဆက်ပြီး လုပ်ကြမလဲ . . .”

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် . . . မြုပ်နေသောသင်္ဘောကြီးနှင့် သူတို့(၅)ဦးသာရှိနေတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ပြီး လှိုင်းလုံးတွေကိုသာ အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသလို . . . လှိုင်းလုံးကြီးတွေအောက်တွင် ငါးယောက်လုံး အလူးအလဲပင်ခံနေရတော့သည်။

“သင်္ဘောကြီးနားကို ရောက်အောင်သွားမယ် . . .”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရွေးစရာ ဒါတစ်ခုပဲရှိတယ်... ဒီမှာဆက်ပြီး ကိုယ်
ဖော့နေလို့မရတော့ဘူး။ သင်္ဘောကြီးဆီရောက်မှ နောက်တစ်
ဆင့်ကို စဉ်းစားလို့ရမယ်”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့(၅)ယောက်လုံး လှိုင်းအစုန်နှင့်မျောလိုက်ခဲ့ကြ
သဖြင့် သင်္ဘောကြီးနားကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘော
ကြီးမှာ ဦးပိုင်းသာပေါ်နေပြီး... ပဲ့ပိုင်းမှာမြုပ်လုလုဖြစ်နေလေ
သည်။

“သင်္ဘောပေါ်ကိုတက်ကြမယ်...”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျ... သင်္ဘောကြီးက မြုပ်တော့မယ်”

“ဒီသင်္ဘောကြီး ဒီထက်ပိုပြီးမြုပ်တော့ပါဘူး...”

“ဟာ... ဘာကြောင့်လဲ”

“ခင်ဗျား... ဒါတွေကို နောက်မှမေးဗျာ၊ ကျုပ်လက်
ထဲကကောင်ကြွားရင် အသက်ပျောက်တော့မယ်”

ဆံဖြူခေါ်လာသော စစ်သားလေးမှာ သတိရတစ်ချက်
မရတစ်ချက်ဖြစ်နေလေပြီ...

သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့တက်ပြီး ဦးပိုင်းဘက်ဆီသို့ သွားခဲ့
ကြရသည်။

“ဒီနေရာဆို မဆိုးဘူး”

သင်္ဘောကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းရှိအခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ (၅)
ယောက်လုံးဝင်ခဲ့ကြပြီး သတိမေ့သလိုဖြစ်နေသော စစ်သားကို
သတိရအောင်ပြုလုပ်လိုက်ကြသည်။

“အိ... ဟီး... ဟီး”

ရေကြောက်သောစစ်သားကို သတိရအောင်လုပ်ကိုင်
လိုက်ကြပြီး သိပ်မကြာ... မိုးသက်လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်
လာသဖြင့် တံခါးချပ်တွေကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။ အခန်းတစ်ခု
လုံးမှောင်ဝိန်းကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ကြ
ရတော့ပေ။ ဒါပေမယ့်စကားတွေကတော့ ပြောနေဆဲ...

“သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ကျုပ်တို့အချိန်ကြာကြာနေလို့
ရနိုင်ပါ့မလား...”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်သောကရောက်မနေပါနဲ့ဗျာ...
ငပုတွေက ဒီနေရာရဲ့အနေအထားကို မသိလို့သင်္ဘောကြီးကို

စွန့်သွားတာ”

“ခင်ဗျားက ဒီနေရာအခြေအနေကို သိထားတယ်ပေါ့”

“သိလို့...ပြောနေတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ...”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အပိုင်စားရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့...ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုစကားကို ပြောနေသူမှာ ဆံဖြူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာ...ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ပိုင်စိုးတဲ့သူ”

ဆံဖြူကြီး၏စကားကို အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေနှင့် မေးလိုက်ကြသည်။

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ပိုင်စိုးတဲ့လူဆိုလို့ ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးနဲ့တော့ ပတ်သက်တယ်လို့မထင်လိုက်ကြနဲ့ဦး...ကျုပ်က ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်”

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်”

“ဟုတ်ပြီ...ခင်ဗျားကိုလူတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် မင်းစကြာဆိုတာလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ ဗဟုသုတရှိတယ်...ကျုပ်အမည်ကို သိထားရုံနဲ့တင် အမြင်ကျယ်သွားပြီ”

“ကျုပ်တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မိတ်ဆက်ကြရအောင်...မကောင်းဘူးလား”

“သေမင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်နေမှတော့ဗျာ...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သိထားတော့ရော၊ ဘာထူးခြားမှာမို့လို့လဲ”

“သေခြင်းမသေခြင်းဆိုတာကို ကျုပ်တို့ဆုံးဖြတ်လို့မရပါဘူး...သေမင်းကသာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ”

“အမှောင်ထဲမှာ မိတ်ဆက်တာတော့ သိပ်ပြီးမကောင်းလှဘူးဗျာ...မိတ်ဆက်ပြီဆိုမှတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်မြင်ရပြီးမိတ်ဆက်တာမျိုးမှ ကောင်းမှာလေ”

“မိုးလင်းတဲ့ထဲစောင့်ပြီးမှ မိတ်ဆက်မယ်ပေါ့...”

“ဒီလောက်ထိ စောင့်စရာမလိုပါဘူး...သဘောကြီးထဲမှာ မီးထွန်းစရာတော့ ရှိနေမှာပေါ့”

“မိုးနဲ့လေက ကြမ်းနေတာ ဘယ်လိုထွက်ရှာမလဲ”

“ခုတိုက်နေတဲ့လေက ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာပုံမှန် ဖြစ်စဉ်
လေ...နောက်တစ်နာရီကျော်ရင် ဒီထက်ကြီးမားတဲ့လေကြမ်း
တွေ လှိုင်းကြမ်းတွေ တိုက်ခတ်လာတော့မှာနော်”

“မုန်တိုင်း...ဟုတ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ခုကတည်းက ရှာစရာရှိတာကို ထွက်
ရှာထားမှဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို သွားကြမယ်...”

“ကဲ . . .မောင်ရေကြောက်၊ မင်းဒီမှာတစ်ယောက်
တည်းနေရဲလား”

“နေရဲပါတယ်...”

“ဒါဆို...နေခဲ့တော့”

ရေကြောက်သော စစ်သားလေးကိုထားခဲ့ပြီး . . .

(၄)ယောက်သား အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းစကြာ...ဒီမုန်တိုင်းက သင်္ဘောကိုဒုက္ခမပေ
နိုင်ဘူးလားဗျ”

“ကျုပ်တို့ကံကောင်းတာက ခုသင်္ဘောရောက်နေတာ

နေရာက၊ ရေအောက်ကျောက်ဆောင်(၂)ခုကြားမှာလေ . . .
သင်္ဘောကို ညပ်ထားသလိုဖြစ်နေတော့ မုန်တိုင်းဘယ်လောက်
ကြမ်းကြမ်း သင်္ဘောကိုလွှင့်စင်အောင်မလုပ်နိုင်ဘူး...နောက်
လှိုင်းကြီးတွေက ကျုပ်တို့ဆီကိုရောက်ဖို့ ဘေးမှာရှိနေတဲ့
ကျောက်ငူတွေကို ကျော်ဖြတ်ရတာနဲ့ လှိုင်းအရှိန်လျော့သွား
မှာလေ . . .ကံမကောင်းခြင်းတွေထဲက ကံကောင်းခြင်းတစ်ခု
ပေါ့ဗျာ”

မင်းစကြာတို့(၄)ဦး မိုးရေတွေဝင်နေသော အခန်းတစ်
ခန်းချင်းကိုဖွင့်ပြီး...ရှာဖွေမှုတွေကို ပြုလုပ်ကြစဉ် ဂျပန်အရာ
ရှိများနေသွားသော အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ရောက်သွားကြသည်။

အမှောင်ထုထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့်စမ်းရင်း...

“ဓာတ်မီးဟေ့...”

စစ်မြေပြင်သုံး ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ရလိုက်လေသည်။

“ဒါအဆင်ပြေဖို့ပဲကွ...”

ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ရှာဖွေမှုတွေကို ပြုလုပ်တော့မှ
အစားအသောက်များ၊ လက်နက်များနှင့် အဝတ်အစားများကို

တွေ့ကြပြီး သယ်ယူခဲ့ကြသလို စစ်သုံးမီးအိမ်(၃)လုံးကိုလည်း ရခဲ့ကြသည်။ သယ်ယူလာသော ပစ္စည်းတွေကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး..ထပ်သယ်ရမည့်ပစ္စည်းများကို ပြန်ပြီးယူခဲ့ကြသည်။

“သိပ်အများကြီးသယ်မနေနဲ့ဟေ့...ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ လိုသလောက်ပဲသယ်”

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းသွားပြီးယူမှာဗျ...”

“ဘာပစ္စည်းလဲ...”

“ဂျပန်ဆာကေး၊ အရက်တွေ”

“ဝွတ်...”

“မုန်တိုင်းကျတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ဆာကေးအရက် ကလေးနဲ့ အနားယူသလို သဘောထားရမှာပေါ့ကွာ...တစ်ခါ တစ်ခါ လူ့ဘဝကြီးဟာ ခါးသက်ခြင်းတွေနဲ့ချို့မြိန်တတ်တာပဲ”

ရေအောက်တစ်ဝက် ရေပေါ်တစ်ဝက် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တွေ၏ သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် စစ်သုံးပန်း(၅)ဦးကတော့ မီးအိမ် ကလေးထွန်းလျက်ဆာကေး၊ အရက်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ခဏမေ့လျော့နေကြတော့သည်။

သူတို့(၅)ဦး၏ အနာဂတ်က ဘာရယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်လိုမရနိုင်ကြပေမယ့်...သူတို့(၅)ဦးလုံးကတော့ လွတ်မြောက်ခြင်းအတွက် ဆန္ဒကိုယ်စီရှိနေကြသူများဖြစ်ကြ သည်။

ဂျပန်တွေ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံထားရသူချင်းတူပေ မယ့် သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသော ဘဝတွေကတူညီခြင်းမရှိကြ ပေ...ဒါပေမယ့် တူညီသောအချက်တစ်ခုကတော့ သူတို့ (၅)ဦးလုံးသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေသူ များပင်ဖြစ်၏။

“ဒီညအတွက်တော့ စိတ်ချစွာနဲ့အိပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“အန္တရာယ်ရဲ့ ဗဟိုချက်မှာရောက်နေတာကို စိတ်ချစွာ အိပ်ဖို့ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“စစ်သားကြီးက စစ်မြေပြင်မှာဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကြာ လာတော့ လုံခြုံရေးအမြင်တွေက ကပ်စွဲနေတာကိုဗျ... အန္တရာယ်ဆိုတာ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ လူ့ဘဝအတွက်အရည် အချင်းစစ်ပေးတဲ့သူလိုသဘောထားစမ်းပါ၊ ခေါင်းထဲက ဂျပ်

ထွေးစေမယ့်အတွေးတွေကို ခဏဖယ်ပြီး...စိတ်ကို အနားပေး
လိုက်စမ်းပါ။ ရှေ့...လက်ကျန်လေး မော့လိုက်ဦး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အခန်း < ၁ >

“ကျုပ်နာမည်က မင်းစကြာ...ပင်လယ်စားပြခေါင်း
ဆောင် မြို့ပေါ်က ဇနီးဆီကိုသွားပြီးအတွေ့မှာ တပည့်ဖြစ်တဲ့
ကောင်သမ္မာဖောက်လို့ အဖမ်းခံခဲ့ရတာ”

“ကျုပ်ကတော့...သခင်ဘတိုး မြန်မာပြည်ကနေ
ဖက်ဆစ်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့သူပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အင်ဂျင်နီယာတပ်က ဗိုလ်လေး
သူရမောင်...မဟာမိတ်တွေအတွက် တံတားဆောက်နေရင်း
ဂျပန်တွေရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံခဲ့ရတာ...”

“ကျုပ်ကတော့ လက်နက်ကြီးတပ်က ဗိုလ်မှူးအဆင့်

သမ္မာဗွန်ဇာပေ

မင်းနောင်လိုခေါ်တယ်... စစ်ပွဲမှာအဖမ်းခံခဲ့ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ပေါ်တက်ပြီးအရက်သောက်ရင်း ဂျပန်ဗေပွဲတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့အဖမ်းခံခဲ့ရတာ..."

သူတို့(၄)ယောက်ထဲတွင် နောက်ဆုံးကျန်တဲ့သူက-
"ကျုပ်က လေတပ်က ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ပဲ..."

"ဒါဆို အဆင့်မြင့်စစ်သားပဲပေါ့"

"သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ဦး... လေတပ်က ကပ္ပတိန်အမည်ခံထားရတာ တစ်ခါမှလေယာဉ်ပျံပေါ်ကို မတက်ခဲ့ရဘူး"

"ဘာလို့လဲ..."

"ဂျပန်ပြည်ကို လေယာဉ်မောင်းသင်တန်း သွားခါနီး တော်လှန်ရေးက စနေပြီလေ... မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတိုက်ပွဲ ခေါ်သံတွေ လုပ်နေမှတော့ ကျုပ်တို့လည်း တွေ့ရှာလက်နက်တွေနဲ့ ဂျပန်ကိုဆော်ရင်း အဖမ်းခံခဲ့ရတာပဲ၊ ကျုပ်နာမည်ကတော့... နေသူစိုး"

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုပြီးလိုက်

ကြပြီးမှ... ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ပြိုင်တူကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ပင်လယ်ကြီးကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင်ရှိနေဆဲ...

သင်္ဘောကြီးကတော့ လှိုင်းရိုက်ခတ်မှုနှင့် မှန်တိုင်းဒဏ်တို့ကြောင့် မြင်မကောင်းအောင် ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။

"ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲသင်္ဘောပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး..

ပင်လယ်ရှုခင်းတွေကို ကြည့်တော့မှာလား"

သူရမောင်စကားကြောင့်မင်းစကြာ ထိုင်ရာမှထပြီး-

"ပင်လယ်ထဲဖြတ်သွားမယ့် သင်္ဘောတွေကိုအကူအညီတောင်းဖို့ ခင်ဗျားစိတ်ကူးနေတာလား..."

"ဒီလိုမှ အကူအညီမတောင်းရင် ဘယ်သူကလာပြီး ကယ်မှာလဲ..."

"ဒီပင်လယ်ပြင် ရေပိုင်နက်ကိုဂျပန်တွေက အဓိက မဟာဗျူဟာလမ်းကြောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ... ခုနေ ဖြတ်သွားမယ့်သင်္ဘောတွေကလည်း သူတို့ဂျပန်တွေမဖြစ်ဖို့ များမှာ... ကယ်ဖို့အကူအညီတောင်းလိုက်တာနဲ့ လာပြီးဖမ်း ပါလို့ ပြောတာနဲ့အတူတူဖြစ်နေမှာ"

“ဒါဆို...ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ”

“အဖြေတစ်ခုကိုတော့ စဉ်းစားကြရမှာပဲ...”

အားလုံးအတွေးကိုယ်စီနှင့် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွေကြပေမယ့် ဘယ်သူ့ဆီကမှ အသံထွက်မလာဘဲဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့(၅)ယောက်ထဲတွင် အေးဆေးစွာရှိနေသူကတော့ မင်းစကြာပင်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်နဲ့နောက်ဘက်ကို သွားကြရအောင်...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...ကိုမင်းစကြာ”

“ဘာလုပ်မလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဟိုရောက်မှပဲ ပြောနိုင်မယ်...”

“အားလုံးသွားမှာလား...”

“ဒီမှာရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေမှာလဲ...အားလုံးသွားကြမယ်”

“အင်း...”

မင်းစကြာဦးဆောင်ပြီး ရေတစ်ဝက်မြုပ်နေသော... သင်္ဘောနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောကြီး

နောက်ဘက်သို့ရောက်တော့ ပျက်စီးကျိုးပဲ့နေသော စတိုခန်းရေတွင် ပိတ်ဆို့နေတာတွေကိုဖယ်ရှားပြီး အထဲသို့ရောက်အောင်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ဆီပုံးသေတ္တာတွေကို ဆွဲထုတ်ကြမယ်”

“ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ...ကိုမင်းစကြာ”

“ခင်ဗျားတို့စစ်သားတွေသာဆိုတယ်...ဘာမှကြံဖန်မှုမရှိကြဘူး၊ သေနတ်ကိုင်ပြီး စစ်တိုက်ဖို့ပဲသိကြတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကိုနေသူစိုးရေ...သူခိုင်းတာသာ လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ သူက ပင်လယ်သူရဲကောင်းဗျ”

သခင်ဘတိုး လှမ်းပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ (၅) ယောက်လုံးအခန်းထဲမှာ သစ်သားသေတ္တာတွေ၊ ဆီပုံးတွေကို အပြင်သို့ဆွဲထုတ်သလို...မင်းစကြာက တခြားသောနေရာမှ ကြိုးများကို သွားယူလာသည်။

“အားလုံးပြီးသွားရင် သစ်သားတိုင်တွေရှာကြမယ်”

မင်းစကြာပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ပြီးလုပ်ကြပေမယ့် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမသိကြချေ။ မင်းစကြာ

ယူခိုင်းသော ပစ္စည်းတွေကို ယူဆောင်ပြီးတော့မှ...

“ကဲ...အင်ဂျင်နီယာကြီးရေ၊ ကျုပ်တို့ဖောင်လုပ်မယ်၊ မင်းရဲပညာကို ထုတ်သုံးတော့”

“ဟာဗျာ . . . ကျုပ်က တံတားတွေဘာတွေသာ ဆောက်တတ်တာ ဖောင်တော့တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး”

“တော်တော်အသုံးကျမယ့် အင်ဂျင်နီယာပဲဟေ့ . . . ကျန်တဲ့သူတွေရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်ဗျာ... ခါမှမလုပ် တတ်ရင် စစ်သားသိက္ခာကျတော့မှာပေါ့”

“ကဲ . . . သခင်ဘတိုးနဲ့ လေတပ်ကပ္ပတိန်ကြီးတို့က နေ့လည်စာအတွက် စီစဉ်ထားပြီး၊ ရိက္ခာတွေကိုရသလောက် ရှာဖွေထား...”

“ကောင်းပြီ”

မင်းစကြာဦးဆောင်ပြီး နေသူစိုးနှင့် မင်းနောင်တို့ ဖောင် ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြသည်။ သခင်ဘတိုးနှင့် သူရမောင်တို့ကတော့ သင်္ဘောပျက်ပေါ်မှရိက္ခာများကို ရသ

လောက် ရှာဖွေစုဆောင်းထားကြလေသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန်ရောက်မှ ပြီးသလောက်ဖြစ်သွားကြ သည်။

“ကဲ...ခဏနားကြရအောင်”

“သခင်ဘတိုးရေ . . . စားလို့ရပြီလား”

“အားလုံးအဆင်သင့်ပဲဗျို့”

“နေသူစိုးရေ ဗိုက်လည်းဆာလှပြီကွာ စားကြရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့”

သင်္ဘောပျက်ကြီးပေါ်တွင် နေ့လည်စာကို ဝိုင်းဖွဲ့ ပြီး စားသောက်ကြတော့သည်။

“ခုလိုကျတော့လည်း ပျော်ဖို့ကောင်းနေပြန်ရော”

“မင်းက ဘာပျော်နေတာလဲ သခင်ဘတိုး”

“ဒီလိုလေဗျာ.. ကျုပ်တို့(၅)ယောက်လုံးက ဂျပန်တွေရဲ့ စစ်သုံးပန်းအဖြစ်နဲ့ တကယ်ဆိုငရဲကျွန်းကိုရောက်တော့မယ့် ဘဝ ကနေ လွတ်မြောက်လာကြတာမဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့လွတ်မြောက်ခြင်းဟာ ခဏတာလေးပဲရှိသေး

တာနော် ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲကနေ ဘယ်လိုဖြတ်
ကျော်ရမလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့..သေမင်းပါးစပ်ဝမှာပဲ ရှိသေးတာ”

“ဘယ်လိုပဲရှိနေစေတော့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
တိုက်ပွဲတစ်ခုကိုရင်ဆိုင်ရင်း ကျဆုံးသွားရင်တောင် ကျေနပ်စရာ
ကောင်းပါတယ်”

“သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့စကားပဲဗျို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲကျဆုံးခံ
တဲ့အခြေအနေကနေ ရင်ဆိုင်ရင်းကျဆုံးတာမှ တကယ့်ကိုဂုဏ်
ယူရမှာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုမင်းစကြာ...”

“စစ်သားအတွေးအခေါ်တွေ၊ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်တွေ
လိုတော့ ကျုပ်မတွေ့တတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိနေတာတစ်ခု
တော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ကိုမင်းစကြာ...”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့သူက ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဘယ်သောခါမှ
ရှုံးမယ့်သူတော့မဟုတ်ဘူး..ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ကျုပ်အသက်
ကိုနှုတ်ယူနိုင်စွမ်းမရှိဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကရော”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ခင်ဗျားတို့ပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာ
တရားနဲ့ မင်းတို့ရဲ့အကြောက်တရားပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့”

“အကြောက်တရားဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုကို ကျုပ်ပြော
ပြမယ် ဒီအားနည်းချက်ကို သိထားရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး
သေချာပေါက်လွတ်မြောက်စေရမယ်”

“ရေကြောက်တဲ့ သူရမောင် မင်းသေသေချာချာနဲ့
ထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးဟာ သူ့ကိုမကြောက်မဝံ့ဘဲ စိန်ခေါ်
ရဲတဲ့သူကို ဘယ်တော့မှမသတ်ဘူး”

“ဟင် တကယ်...”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် စကားလုံးတွေနဲ့မကြောက်ဘူးလို
တော့ ပြောလို့မရဘူး စိတ်ဓာတ်ရဲ့ နိုင်မာတဲ့သတ္တိနဲ့ ပြောရဲ
လုပ်ရဲမှနော်..ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့အားလုံး ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုး

မွေးနိုင်ကြမှာလား”

မင်းစကြာစကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကာ...

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မကြောက်ဘူးဟေ့”

ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်သောအသံမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး
ကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားစေတော့သည်။

~~~~~

ဖောင်ထဲခိုင်းခံမှုကို သေချာစွာစစ်ဆေးပြီးမှ စုဆောင်း
ထားသော ရိက္ခာနှင့် တခြားသောပစ္စည်းတွေကို တစ်ကြိမ်ကြိမ်
အချိန်က ညနေစောင်းလှလှဖြစ်နေလေပြီ။ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး
ကတော့ သာယာလှပနေသော ပန်းချီကားတစ်သဖွယ် တွေ့
မြင်နေရလေသည်။

“ကိုမင်းစကြာ ဘယ်အချိန်ထွက်မလဲ”

“ဒီရေတက်တာနဲ့ စပြီးထွက်မှ...ကျုပ်တို့က ဖောင်နဲ့
ပျောသွားရမယ့်နေရာက မြောက်ဘက်ဆိုတော့ တောင်လေ
အတိုက်ကိုစောင့်ပြီးတော့ သွားရမှာပဲ...နောက်ထပ်နာရီဝက်

သဗ္ဗာဓုတပေ

လောက်ဆို စပြီးသွားမယ်”

“ကိုမင်းစကြာ ဒီမှာ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးဗျ...ဘာတွေထည့်ထားတယ်ဆိုတာတော့မသိဘူး၊ အတော့်ကိုလေးတယ်တစ်ယောက်တည်းမနိုင်ဘူး၊ (၂)ယောက်လောက်သယ်ရမယ်”

နေသူစိုးလှမ်းပြီးပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သခင်ဘတိုးဖောင်ပေါ်ကနေ သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ပြီးမှ (၂)ယောက်သား သေတ္တာကြီးကိုမပြီး ထွက်လာကြသည်။ ဖောင်ပေါ်ရောက်တော့မှ ရိုက်ပြီးဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဗျောင်း...”

“ဟာ...ဟင်”

ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ရွှေဇက်တွေနဲ့ ရတနာပစ္စည်းများကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ ကျုပ်တို့မြေပေါ်က ရတနာတွေကို ထုတ်ယူသွားကြတာပဲ”

“အင်း...ဒီကောင်တွေ ခုလိုလုပ်တာကို ကြည့်ခြင်အား ဖြင့် စစ်ရေးအခြေအနေမကောင်းတော့ဘူးထင်တယ်”

သခင်ဘတိုးစကားကြောင့် နေသူစိုးမှ...

“ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ...သခင်ဘတိုး”

“ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ ဆုတ်လမ်းကိုရွေးလိုသာ ဒီပစ္စည်းတွေကိုသယ်လာကြတာဖြစ်မယ် ခုဆိုမဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ ထိုးစစ်က ဖက်ဆစ်တွေအတွက် စစ်ရေးအကျပ်အတည်းဖြစ်နေပြီလေ...”

“ခင်ဗျားခန့်မှန်းတာ သေချာသလောက်ပဲ...”

သခင်ဘတိုးတို့ စကားပြောနေစဉ် မင်းစကြာက သင်္ဘောပေါ်သို့တက်သွားပြီး အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုထမ်းကာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဘာတွေလဲ ကိုမင်းစကြာ...”

“လက်နက်တွေနဲ့ စစ်သုံးပစ္စည်းတွေပဲ...ပင်လယ်ရေတွေထိ ထားတော့ပစ်လိုရဲ့မရတော့မသိဘူး...မင်းတို့က စစ်သားတွေပဲကွာ၊ ဒါလောက်လေးတော့ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မှာပေါ့”

မင်းစကြာ လက်နက်အိတ်ကြီးကိုချထားပြီး ပင်လယ်ပြင်

၏အခြေအနေကို ကြည့်နေလေသည်။ နေသူစိုး၊ မင်းနောင်၊ သူရမောင်တို့(၃)ဦးနှင့် သခင်ဘတိုးက လက်နက်တွေကို တစ်ခုချင်းဖြတ်ပြီး ပြင်သင့်တာတွေကို ပြင်နေကြသည်။ သခင်ဘတိုး စစ်သုံးမှန်ပြောင်းကြီးကို ယူပြီးကြည့်နေသည်။

“သခင်ဘတိုး ခင်ဗျားကမှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး ဘာတွေမြင်နေရလဲ”

“ဘာတွေမြင်ရမှာလဲဗျ...ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ လှံပတဲ့ ရှုခင်းတွေကို မြင်နေရတာပေါ့”

“သခင်ဘတိုး မှန်ဘီလူးကို ကိုမင်းစကြာကိုသွားပေးလိုက်ပါဗျာ...ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျားမျက်လုံးနဲ့မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

သခင်ဘတိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မှန်ပြောင်းကို မင်းစကြာလက်ထဲပေးလိုက်သည်။ မင်းစကြာ မှန်ပြောင်းနှင့် သေချာစွာကြည့်ပြီး...

“ဖောင်ကြိုးတွေ ဖြတ်ကြတော့ဟေ့”

“ဟင်...ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းစကြာ...”

“အရှေ့ဘက်က မှန်တိုင်းလာတော့မယ်”

“ဗျာ...”

“ကျုပ်တို့ တောင်လေနဲ့ ထွက်မယ်”

“ဒီမှာနေရင်ရော မလွတ်နိုင်ဘူးလား”

“အရှေ့ဘက်က လာမယ့်မှန်တိုင်းက ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာရဲ့ အလယ်ကဖြတ်သန်းမယ့်ပုံစံပဲဗျ”

“စကားတွေပြောမနေကြနဲ့တော့... ဖြုတ်စရာရှိတာတွေဖြုတ်လိုက်ကြတော့”

တောင်လေနှင့်အတူ ဖောင်ကြိုးက မြောက်ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့လျားနေလေသည်။

“လက်နက်တွေ အဆင်ပြေလား...”

“ပြေတယ် ကိုမင်းစကြာ...ကျည်ဆံတွေပါဖြည့်ထားတယ်”

“အင်း...ဒီနေရာနယ်နိမိတ်က အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ”

“ဟာ...ဟိုမှာ ကောင်းကင်ကြီးညှိမှိုင်းနေတယ်”

သူရမောင် လှမ်းပြီးပြလိုက်သော အရှေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ညိုမှိုင်းနေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“မုန်တိုင်းဝင်တော့မယ်...”

“ကိုမင်းစကြာ... ကျုပ်တို့လွတ်ပါမလား”

“လွတ်ဖို့တော့ မမြင်ဘူး... ဒါကိုကျော်လွှားနိုင်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်၊ ဖောင်ကြီးမပျက်ရင်တော့ ကျုပ်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲပေါ့ဗျာ”

“ဝေါ...ဝေါ”

လေကြမ်းကလေးတွေမှာ တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး၊ မိုးစက်တွေပါ ရောယှက်ပါလာသည်။

“မင်းနောင်ရေ... လက်နက်တွေနဲ့ သေတ္တာတွေကို ကြီးတွေနဲ့ခိုင်အောင်ချည်ထားလိုက်ဟေ့... ပြီးရင် ငါတို့အား လုံးဖောင်စပ်နားမှာ မနေကြနဲ့ အလယ်မှာစုနေကြမယ်... လှိုင်းကြီးမယ့်ပုံပေါ်တယ်”

“ဝုန်း...”

“ဟာ...ဟိုက်”

မင်းစကြာစကားမဆုံးသေးခင် လှိုင်းကြီးတွေစတင်ပြီး ရိုက်ခတ်လာကြသည်။

“အားလုံးသတိထားကြ... လက်တွေကိုမြဲအောင် ကိုင်ထားကြနော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ပြီး မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။

“ဝုန်း...ဖောင်း...ဝုန်း”

လှိုင်းကြီးတွေအောက်မှာ ဖောင်ကြီးနိမ့်ချည်မြင့်ချည် နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ဘာဆိုတာကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရတော့ပါ... အားလုံးမျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး အမှောင်ထဲကိုရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

“မင်းနောင်...”

“သူရမောင်...”

“ဘခင်ဘတိုး...”

“ကိုမင်းစကြာ...”

တစ်ယောက်အမည်ကို တစ်ယောက်ခေါ်ရင်း သတိနှင့်
ဖောင်ကြီးပေါ်တွင် ပါလာရင်း...ပင်လယ်ကြီး၏ကံကြမ္မာရိုင်း
ထဲတွင် ဘယ်လိုမှအနာဂတ်ကိုတွေးလို့မရနိုင်တော့ပေ။

“မင်းနောင်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုမင်းစကြာ”

“သူရမောင်ရော”

“ကျွန်တော်ဒီမှာပါ...”

“မင်းတို့ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို မှတ်မိလား...
ပင်လယ်ကြီးက သူ့ကိုကြောက်တဲ့သူဆိုရင် သိပ်အနိုင်ကျင့်
တာ...မင်းတို့ကြောက်နေလား”

“မ...ကြောက်ပါဘူး”

“သူရမောင်”

“မ...မကြောက်ပါဘူး”

“ဝုန်း...”

ဖောင်ကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါနေပေမယ့်...ယခု
ချိန်ထိတော့ ပျက်စီးခြင်းမရှိသေးသည်မှာ သူတို့(၅)ယောက်လုံး

အတွက် ကံကောင်းမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့(၅)ယောက်၏ ကံကောင်းခြင်းသည် ဘယ်ချိန်ခါ
ထိ ကံကောင်းနိုင်မယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှသိနိုင်မည် မဟုတ်
ပါ...။

ဘဝန်း ◀ J ▶

“ဟင်...”

မင်းစကြာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ကောင်းကင်ထက်မှာ လခြမ်းကွေးကလေးနှင့် ကြယ်စင်ကလေးတွေပင် ကပ်တွယ်နေသည်။ သူတို့ဖောင်ကြီးပေါ်တွင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် မျောပါသွားသည်ပင် . . . သတိထားခဲ့ကြသည့်ကြားကနေ သတိမေ့ခဲ့ကြသည်။

ဖောင်ကြီးမှာ ဆက်ပြီးရွှေ့လျားခြင်းမရှိတော့သလို ရေစီးသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မင်းစကြာ လှဲနေရာမှထပြီး ကြည့်တော့...သူ ဖောင်ကြီးပေါ်တွင် ရှိနေဆဲ...

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၄၅

“သူရမောင်...သူရမောင်”

သူဘေးတွင် သတိမေ့နေသော သူရမောင်ကို အရင်လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး ဘေးဘက်တွင် သတိလစ်နေဆဲ...မင်းနောင်နေသူစိုးနှင့် သခင်ဘတိုးတို့ကိုပါ ဆက်ပြီးတွေ့လိုက်ရတာကြောင့်...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေလဲဟင်”

“မပြောတတ်ဘူး...ကျွန်းတစ်ခုခုကို ရောက်နေတာသေချာတယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အားလုံးမသေကြတာကံကောင်းခြင်းတစ်ခုပဲကွ၊ ဘေးကကောင်တွေကို နှိုးလိုက်ဦး”

သူရမောင်...သူဘေးမှသူတွေ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး အားလုံးသတိရသည်နှင့်...

“ကျုပ်တို့ မသေဘူးနော်”

“မသေတာမဟုတ်ဘူးဟေ့...နတ်စိမ်းတွေဖြစ်နေကြတာ”

“ဟေ...”

“ပေါက်ကရဗျာ...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူး... တကယ်ဖြစ်နေတာ၊ ခု ကျုပ်တို့(၅)ယောက်လုံးနတ်ကျွန်းကြီးကို ရောက်နေကြတာ”

“ဗျာ...”

ဖောင်ပေါ်မှ... (၅)ယောက်လုံး သဲသောင်ပြင်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာကြပေမယ့်၊ ညဖြစ်နေသောကြောင့် လရောင်အလင်းကလေးနှင့်ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ ဝေခွဲ၍မရနိုင်ကြပေ။

“အား... ကျွတ်”

ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ရက်စက်မှုအောက်တွင် ခံခဲ့ရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေတော့သည်။

“ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလိုက်တာကွာ”

“ကျုပ်က ရေဆာတယ်...”

ရေပြင်ကြီးကို မြင်နေရပေမယ့်... သောက်လို့မရတာကြောင့် လွန်စွာခံပြင်းဖို့ကောင်းနေတော့သည်။

သူတို့(၅)ယောက်လုံး လရောင်ကလေးနှင့် ကျွန်းကြီးပေါ်သို့ တက်လာကြပေမယ့် ဘယ်အရပ်ကိုရောက်နေတယ်

ဆိုတာတော့ မသိပေ...။

“ကိုမင်းစကြာ...”

“ဘာလဲ... နေသူစိုး”

“ခင်ဗျားက ဒီပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ကျင်လည်နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ခု... ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ကျွန်းကို မသိဘူးလား”

“ဒီလောက် မှောင်မဲနေတာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွဲခြားနိုင်မှာလဲဗျ”

သူရမောင် ဝင်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အပြစ်တင်ရင်လည်းခံရမှာပဲဗျာ... ကျုပ်မရောက်ဘူးတဲ့ ကျွန်းဆိုတာ ခပ်ရှားရှားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုရောက်နေတဲ့ကျွန်းကိုတော့ တကယ်မသိဘူး”

“မြန်မာ့ပိုင်နက်ထဲတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်...”

မင်းနောင်စကားကြောင့်... မင်းစကြာသံမြေကို ကောက်ယူပြီး နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“မြန်မာ့ပိုင်နက်ထဲမှာပဲ...”

“ခင်ဗျား...ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ကျုပ်ငယ်ငယ်လေးတည်းက...ကျုပ်အဘိုး သင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာရပ်တစ်ခုပဲ၊ မြန်မာ့မြေပုံပတ်သက်ပြီး ခွဲခြားတတ်ဖို့ကိုသင်ပေးခဲ့တာ...အင်း ခက်နေတာက ကျုပ်မြန်မာ့ပိုင်နက်ကျွန်းတွေကို မရောက်ဘူးတာ မရှိခဲ့ဘူး...စုံအောင်ရောက်ခဲ့ဘူးတယ်၊ ခု...ဒီကျွန်းကို ဘာလို့မရောက်ဖူးခဲ့တာလဲ...”

သဲသောင်ကြီးဆီမှ တောစပ်နားထိရောက်ခဲ့ကြပြီး...ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

“တောထဲကို ဘာလို့ဆက်ပြီးမသွားတာလဲ...”

“ဘာမှန်းမသိတဲ့နေရာကို အရမ်းစွတ်ပြီး ဝင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး...မနက်အလင်းရောက်တော့မှပဲ၊ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ဒီတော့စပ်နားမှာပဲ နားကြမယ်”

“ဒီမှာမနားနဲ့...ဟိုမှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးနဲ့တူတယ်”

အဲဒီပေါ်ကိုတက်ပြီး နားကြတာပေါ့၊ အန္တရာယ်ဆိုတာပြောလို့မရဘူး...ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှမရှိသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာပဲ သွားပြီးနားကြမယ်”

မင်းစကြာပြလိုက်သော ကျောက်ဆောင်ဆီသို့သွားခဲ့ကြပြီး...အပေါ်ကိုတက်တော့ ကျောက်ပြင်ကြီးသဖွယ်ရှိနေတာကြောင့် ကိုယ်စီလှဲချပြီး အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

သူတို့ (၅)ယောက်ထဲတွင် မအိပ်နိုင်သူကတော့...မင်းစကြာတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မင်းစကြာတစ်ယောက် ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်မှ ကျွန်းကြီးဘက်ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုမင်းစကြာ...”

“ကိုနေသူစိုး...မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မရပါဘူးဗျာ...ကျုပ်တို့ရဲ့ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးကို တွေးပြီး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူးဖြစ်နေတယ်...”

“နေသူစိုးရယ်...ကျုပ်တို့အတွက် သေဘေးကနေ

(၂) ကြိမ်လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီလေ... ခုတစ်ကြိမ်က (၃) ကြိမ်မြောက် ကျော်ဖြတ်ရမှာပဲ... ဒီအတွက် ဘာကိုမှ တွေးမနေနဲ့တော့ လူဆိုတာ ရှင်သန်ခြင်းအတွက် အသက်ရှင်နေရုံတစ်ခုတည်း နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘုရားသခင်က ပေးထားတဲ့ အသိ ဉာဏ်တွေနဲ့ ဖြတ်သန်းရမှာပဲ၊ ကျုပ်ကို ဂျပန်တွေဖမ်းသွား ကတည်းက ကျုပ်စိတ်ဓာတ်က ဘယ်တော့မှအားငယ်စိတ်ကို မတွေးခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်ထိ ကျုပ်အသက်ရှင်နေ တာပဲ... ကဲပါ ဒါတွေကိုခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ရှာဖွေရ တော့မယ်”

“ဒီကျွန်းကြီးရဲ့ သဲလွန်စအဖြေကိုရှာတွေ့ပြီလား...”

“ဒါဟာ ကျုပ်အတွက် အရမ်းကိုဆန်းပြားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ နေသူစိုး... အထူးသဖြင့် ကျွန်းကြီးရဲ့အနံ့အသက်တွေဟာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီကျွန်းကြီးမှာ အန္တရာယ်အနံ့အသက်တွေ ရနေ

သလိုပဲ”

“ဗျာ...”

“ကျွန်းကြီးဟာ ကျုပ်ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ကျွန်းတွေနဲ့ လုံးလုံး မတူတဲ့... ကျွန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတယ်”

“အန္တရာယ်တစ်ခုကို ကြိုပြီးသိထားတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ဗျာ... မသိဘဲတိုးဝင်ရတာမျိုးဖြစ်နေမှာစိုးတယ်”

“ဒီအခြေအနေကိုရောက်မှတော့... ရှေ့မှာတာတွေ ကြုံရကြုံရ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ ကဲ... စိတ်ရောလူရော အနားယူလိုက်တော့”

“ခင်ဗျားရော...”

“ကျုပ်ကတော့ အဖြေတစ်ခုကိုဆက်ပြီးရှာလိုက်ဦးမယ်ဗျာ...”

မင်းစကြာထိုင်ရာမှ ထပြီး၊ ကျောက်ဆောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ နေသူစိုး လိုက်ဖို့စဉ်းစားပြီးမှ... ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်ခဲနေတာကြောင့် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် လှဲချပြီးအတွေးများစွာနှင့် ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်နေမိ

၅၂

ရွှေဘဝင်

တော့သည်။

သူ၏ဘေးတွင် သခင်ဘတိုး၊ သူရမောင်၊ မင်းနောင်
တို့ကတော့ အိပ်ပျော်နေကြဆဲ...

“ဟူး...”

နေသူစိုး သက်ပြင်းများစွာကို အကြိမ်ကြိမ်ချနေရင်း
နှင့် မျက်လုံးတွေမှေးစင်းလာတော့၏။

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်”

နေသူစိုးတို့(၄)ယောက်လုံး မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း
ကြောင့် အံ့အားသင့်ကုန်ကြတော့သည်။ မင်းစကြာတစ်ယောက်
မိန်းကလေးဟစ်ဦးကို ပွေ့ချီပြီး လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့(၃)ယောက်တင်မဟုတ်ဘဲ တခြား
သောလူသားတစ်ဦးရှိနေသည်မှာ အံ့သြစရာတစ်ခုပင်ဖြစ်နေ
တော့သည်။

“ကိုမင်းစကြာ...သူကဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ...သောင်ပြင်ပေါ်မှာ မေ့နေတာနဲ့

သဋ္ဌာမ္မနိတပေ

ခေါ်လာတာ”

သတိမေ့မော့နေသော မိန်းကလေးမှာ ဘိုရုပ်ကလေး ဖြစ်နေတာမို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးတော့ဖြစ်ဟန်မတူပေ။

“သတိရအောင်လုပ်လေ”

“ဟ...ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မလုပ်တတ်ဘူး”

“နေ...နေဦး”

သူရမောင် ပင်လယ်ရေစပ်နားဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အုန်းခွံတစ်ခုနှင့် ရေခပ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ မေ့နေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို ရေနှင့်ပက်တော့လည်း သတိရလာခြင်း မရှိပေ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နှုတ်ခမ်းချင်းတော့ပြီး မှတ်မှဖြစ်မယ်”

“ဟေ...ဟာ...ဟင်”

မင်းနောင်စကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“သူရမောင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဗျာ”

“မင်းကအားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ မင်းပဲဒီတာဝန်ကိုယူ”

“ဟာဗျာ...”

“ဟာဗျာလုပ်မနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာအမြန်လုပ်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် မင်းထက်နေသူစိုးက ရာထူးကြီးတယ် သူ့အမိန့်ပေးတာကို နာခံလိုက်...တပ်မတော်ရဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ အမိန့်ပဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီးအတွေ့အကြုံရှိတာပဲ လုပ်ကြပါလား”

“ဟကောင်ရ...ခုကိစ္စကအတွေ့အကြုံနဲ့မဆိုင်ဘူးကွ လုပ်မှာသာလုပ်စမ်းပါကွာ”

“ဘာလဲ မင်းကရက်နေတာလား”

“မထူးပါဘူးဗျာ...”

သူရမောင် မေ့နေသောမိန်းကလေးမျက်နှာနားသို့ကပ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းတော့ကာမူတ်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်နှင့်...

“ရှင်...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ...ဟေ့...အိ”

မိန်းကလေးဆီမှ အသံကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူရမောင်ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိအောင်ဖြစ်သွားပြီး ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ကျွန်မနားကိုမကပ်နဲ့နော်...ကျွန်မအော်လိုက်မှာ”

“မင်းနားကိုကပ်ချင်လို့ ကပ်နေတာမဟုတ်ဘူးကွ... မင်းသတိမေ့နေလို့ သတိရအောင်လုပ်ပေးနေတာ”

“ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ...ကျွန်မကိုတာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ငါတို့ဘယ်သူတွေဆိုတာကိုသိချင်ရင် နောက်မှမေးမင်းကိုတာမှမလုပ်ဘူး...သောင်ပြင်ပေါ်မှာ သတိမေ့နေတာကို တွေ့လို့ခေါ်လာတာ မင်းသတိရပြီဆိုတော့ မင်းသွားချင်ရာကို သွားတော့”

“ကျွန်မ...ကျွန်မက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ဘယ်ပြောတတ်မလဲကွ...ငါတို့တောင် ဘယ်ကို ရောက်နေမှန်းမသိဘူး”

မိန်းကလေးမှာ သူတို့(၅)ယောက်လုံးမျက်နှာကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဝိုချလိုက်တော့သည်။

“ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီရော...ကျွန်မအဖေရောဟင်”

“မင်းဒက်ဒီတွေဘာတွေ ငါမသိဘူး...မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သောင်ပြင်မှာတွေ့ရတာ”

“ဒက်ဒီတို့အားလုံး သေသွားကြပြီလား”

“မင်းမေးတဲ့အမေးတွေကို ငါတိတိကျကျဘာတစ်ခုမှ မဖြေနိုင်ဘူးမိန်းကလေး...ငါတို့(၅)ယောက်လုံးလည်း ဘယ်ကနေဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေသလဲဆိုတာတောင် မသိရသေးဘူး...ကဲ မင်းဒီမှာနေခဲ့မှာလား ငါတို့ကလုပ်စရာတွေ ဆက်ပြီးလုပ်ရဦးမယ်”

“ရှင်တို့ဘာလုပ်မှာလဲဟင်...”

“ခက်တော့နေပြီ မင်းသတိရလာကတည်းက မေးတဲ့

အလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်နေတာပဲကွ... ငါတို့ခုထိဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ပြောလို့မရသေးဘူး မင်းလိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့”

“ဒီကျွန်းမှာ လူတွေမရှိကြဘူးလား”

“ခုချိန်ထိတော့ လူနဲ့တူတာဆိုလို့ မင်းအပါအဝင်(၆) ယောက်ပဲတွေ့ထားသေးတယ်”

“သွားကြမယ်ကိုမင်းစကြာ . . . ဖောင်ပေါ်မှာဘာတွေ ကျန်သေးသလဲဆိုတာ သွားပြီးကြည့်ရအောင်... မိန်းကလေး”

“ရှင်”

“မင်းငါတို့အပေါ်မှာ စိတ်ချယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့နိုင်တယ် မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းသဘောအတိုင်း နေခဲ့လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ကလူလူချင်းစာနာစိတ်ကင်းမဲ့ပြီး ထားခဲ့တာမျိုးတော့မလုပ်ဘူး... မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ”

မင်းနောင်၏စကားကို မိန်းကလေးတွေဝေစွာနားထောင် ပြီး ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့(၅)ယောက်ကတော့ ဖောင်ပျက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်တော့မှ မိန်းကလေး ခပ် သုတ်သုတ်ကလေးလိုက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့(၅)ယောက်လိုက်ပါလာခဲ့သောဖောင်ကြီးမှာ အကောင်းပကတိအတိုင်း မဟုတ်တော့ပေ။

“ပစ္စည်းတွေရှာကြပါဦးကွ”

“ဟိုမှာ ရတနာသေတ္တာ”

သူရမောင်လှမ်းပြီးပြလိုက်သောနေရာတွင် ရတနာ သေတ္တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တခြားသောပစ္စည်းတွေကတော့ ဟိုတစ်စီတစ်စနှင့် သောင်ပြင်တွင်တွေ့နေရသည်။

“နေသူစိုး”

“ဘာများလဲ ကိုမင်းစကြာ”

“ကျုပ်တို့အတွက် ဒီရတနာသေတ္တာဟာ ခုချိန်မှာဘာမှ အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီသေတ္တာကြီးကို အလေးခံပြီးသယ်သွားနေလို့မဖြစ်ဘူး တစ်နေရာရာမှာမြှုပ်ခဲ့တာပဲကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်တို့အတွက် ဒီရတနာသေတ္တာဟာ အချင်းချင်းပေါ်မှာလည်း အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်”

“သခင်ဘတိုး . . .ခင်ဗျားစကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာ သဘောလဲဗျ”

သခင်ဘတိုးစကားကို နေသူစိုးမေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ လူဆိုတာလောဘရဲ့ သားကောင်တွေလေ အလိုရမ္မက်တစ်ခုကြောင့် သွေးရင်းသားရင်းပေါ်မှာတောင် ရက်စက်ခဲ့ကြတာတွေ ရှိကြတာမဟုတ်လား . . .ခါကြောင့် ခုချိန်မှာ မလိုအပ်တဲ့ရတနာတွေကြောင့် ကျုပ်တို့(၅)ယောက် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ကွဲပြားသွားမှာကိုမလိုလား ဘူး”

“အင်း...သခင်ဘတိုးပြောတဲ့စကားက သိပ်ကိုအရေး ပါတယ် လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ဒီရတနာသေတ္တာကို ပင်လယ်ထဲပြန်ပြီးချ မလား”

“ဟာ...ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ နှမြောစရာကြီး...”

ရတနာတန်ဖိုးက မသေးလှဘူး”

“ကဲ ခုကတည်းက ဇာတိပြနေပြီနော်”

မင်းနောင်စကားကို သခင်ဘတိုးထောက်ပြီးပြောလိုက် သည်။

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး...ကျုပ် တို့တစ်တွေ ဒီကျွန်းကနေပြန်ပြီးထွက်ခွာနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် ဒီရတနာတွေဟာ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခုမှာအသုံးပြုလို့ ရနိုင်ပါတယ် တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ...တကယ် လို့ ဒီကျွန်းမှာပဲဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရင်တောင် ကံအကြောင်းတိုက် ဆိုင်သူတွေ ရသွားမှာပေါ့...မကောင်းဘူးလား”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို သယ်ကြရအောင်”

“သူရမောင် ဒီရတနာသေတ္တာထက်အရေးကြီးတာကို အရင်လုပ်ကြမယ်...ငါတို့ကျွန်းပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ရတနာထက်အရေးကြီးတာတွေကို ရှာကြရမယ်”

“အင်း...”

(၅)ယောက်သား ပြန်ကျနေသောပစ္စည်းတွေကို
ကောက်ယူနေစဉ်မှာပဲ မိန်းကလေးကအနားကိုရောက်လာသည်။

“ကျွန်မပါဝိုင်းပြီး ကူညီပါရစေ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... ဒီကျွန်းမှာဆက်ပြီးအသက်ရှင်
မယ့် နေရက်တွေအတွက် မင်းလည်းပါဝင်ရမယ်”

“အင်း...”

သူမလည်း သူတို့(၅)ယောက်နှင့်အတူ သောင်ပြင်ပေါ်
က ပစ္စည်းတွေကိုဝိုင်းပြီးသယ်ဆောင်ပေးလေသည်။ နေသူစိုးနှင့်
မင်းနောင်တို့က သေနတ်တွေကိုပြန်ပြီး စစ်ဆေးမှုတွေပြုလုပ်
နေသလို သခင်ဘတိုး၊ မင်းစကြာ၊ သူရမောင်နှင့် သူမကတော့
လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး မလိုအပ်သောပစ္စည်း တွေကို
စွန့်ပစ်နေကြသည်။ စားသောက်စရာရိက္ခာတွေကတော့
ဘာတစ်ခုမှမရှိ။

“ကိုမင်းစကြာ... ကျုပ်တို့အတွက် ရိက္ခာနဲ့ရေကသိပ်ကို
အရေးကြီးနေပြီ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ရေကဆာလိုက်တာ”

“ရေကိုမြင်နေရပြီး သောက်လို့မရတာတော့ သိပ်ပြီး
တော့မဟုတ်လှဘူးဗျာ”

ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် အုန်းပင်ဆိုတာကိုမတွေ့ရသည်
မှာ အံ့သြစရာပင်ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဘယ်လိုကျွန်းလဲမသိပါဘူးဗျာ... တခြားကျွန်းတွေ
မှာဆို အုန်းပင်တွေ နေရာအနှံ့တွေနေရတာ ဒီကျွန်းမှာက ငုတ်
တိုတောင်မတွေ့ရဘူး”

“ကဲ အုန်းပင်မတွေ့တာကို ထိုင်ပြီးပြောနေလို့မရဘူး
တောထဲကိုဝင်မယ်”

“ဝင်ပြီးဘာလုပ်မှာလဲ”

“သခင်ဘတိုး... ခင်ဗျားက ဒီမှာထိုင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျင့်နေမလို့လား တောထဲဝင်ပြီး အစားအသောက်အတွက်
ရှာဖွေရမှာပေါ့”

“ပြောနေတာကြာတယ် ဝင်ကြမယ်”

သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ပြီး ဝင်ကြပေမယ့် မိန်းက
လေးကတော့ ဘာလက်နက်မှမပါဘဲ မင်းစကြာနောက်ကနေ

ကပ်ပြီးပါလာနေသည်။

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ထိပ်ထားလှိုင်ပါ”

“မင်းကမြန်မာလူမျိုးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ကျွန်မ ဘိုကပြားပါ... အဖေကအင်္ဂလိပ် အမေက မြန်မာပါ”

“ဪ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မသွေးကြောထဲမှာ မြန်မာသွေးတွေပဲ ရှိတယ်လို့ ခံယူထားပါတယ်... ကျွန်မမြန်မာပြည်ကိုချစ်တယ်”

“မင်းဆီက... ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းကပင်လယ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

ထိပ်ထားလှိုင်နောက်မှ လိုက်ပါလာသောသူရမောင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဒက်ဗီနဲ့အတူ အိန္ဒိယဘက်ကို သင်္ဘောနဲ့ထွက် လာရင်း မုန်တိုင်းမိပြီး ခုလိုကျွန်းပေါ်ကိုရောက်ခဲ့ရတာပါ”

“အင်း... မင်းနဲ့ငါတို့ရဲ့ ရှေးရေစက်တစ်ခုကြောင့်

ဆိုကြရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွာ... ဒါနဲ့မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဟင်... ဟင်အင်းမရှိပါဘူး ဘာလို့လဲဟင်”

မင်းနောင်လှမ်းပြီးမေးလိုက်သောစကားကြောင့်... ထိပ်ထားလှိုင်မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်မှုကလေးဖြစ်သွားသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ မင်းခင်ပွန်းသည်ရှိရင် ခုလောက် ဆိုကြကွဲဝမ်းနည်းနေမှာပဲလို့ ပြောမလို့ပါ”

“အိမ်ထောင်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ချစ်သူတော့ရှိမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း ဒါပေမယ့်တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“မိဘတွေ စီစဉ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ရှိတယ် ထိပ်ထားကစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ချစ်မရလို့...”

“ဒါဆို မင်းချစ်တဲ့သူကိုပဲယူမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ထိပ်ထားငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်

ကူးကတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ဘဝရဲ့အဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ်”

“ရူး...”

“ဟင်”

မင်းစကြာမှ စကားသံတိတ်ဖို့ အချက်ပြလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိပ်ထားလှိုင်တို့ စကားမဆက်တော့ဘဲ နေလိုက်သည်။ ပြီးမှနေသူစုံ လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ကိုမင်းစကြာ”

“ရေစီးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုပဲ”

“ဟာ”

မင်းစကြာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီဘက်ကနေသွားမယ်”

“ကိုမင်းစကြာ...ရေမှာချုံ့တွေ့ချည်းပဲနော်”

“ရှင်းလင်းပြီးတော့ သွားကြရမှာပဲ”

အသင့်ပါလာသော ဓားကိုယ်စီထုတ်ပြီး ဝိတ်ဆို့နေသော

ချုံ့နွယ်တွေကိုရှင်းလင်းပြီး လမ်းထွင်လာကြသည်။

“ဝေါ...”

“ဟာ...ဟင်...ဟယ်”

သိပ်မကြာလိုက်ချိန်တွင် ရေကိုမတွေ့ရပေမယ့် ရေစီးသံကြီးကို ကြားနေရသည်။

“အပေါ်က ရေစီးကျသံတစ်ခုပဲ”

“ရေတံခွန်လို့ ဆိုလိုတာလားကိုမင်းစကြာ”

“ဟုတ်တယ်မင်းနောင်...ဒါကျောက်တောင်ရေစီးကျသံတစ်ခုပဲဗျ”

“ရေသံကြားမှ ရေကဝိုပြီးဆာလာတယ်”

ရေသံကြားရသော နေရာဆီကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လာခဲ့ကြပြီး ခဏတွင်းမှာ ရေတံခွန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေး”

သူတို့အားလုံးတကယ်ပင် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ ရေတံခွန်ကြီးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး ရေထဲကိုဆင်းလိုက်ကြတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပေကျပြီး ဆားငန်ရေတွေ

၆၈

ရွှေဘဝင်

ကပ်တွယ်နေတာကြောင့် ရေတံခွန်စမ်းချောင်းထဲတွင်ဆင်းပြီး ဆေးကြောကြတော့သည်။

မင်းနောင်နှင့် ထိပ်ထားလှိုင်ကတော့ တခြားတစ်ဖက်မှ တောင်ကျရေတွေကို ပါလာသောရေဘူးထဲကို ထည့်နေလေသည်။

“မင်း...ရေစိုကြီးနဲ့နေလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရေစိုကြီးနဲ့မနေလို့ လဲစရာအဝတ်အစားအပိုမှမရှိတာ ဒီလိုပဲနေရမှာပေါ့”

ထိပ်ထားလှိုင်ပြောသလိုပင် သူတို့အားလုံးခါးဝတ်ခါးစားကလွဲပြီး တခြားလဲစရာမရှိကြပေ။

“ဟေ့...ထိပ်ထားလှိုင်”

“ရှင်”

“မင်း ဒီဘက်ကိုမလာနဲ့နော်”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေချွတ်ပြီး နေလုန်းမလား”

ဟေ့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၆၉

“အဲ...အင်း...အင်း...မလာဘူး”

“ထိပ်ထားလှိုင် မင်းနဲ့ငါ ဟိုဘက်ကျောက်ဆောင်နားမှာ သွားပြီးနေကြတာပေါ့”

“ရှင်ကရော အဝတ်စုံတွေကို ‘နေမလုန်းတော့ဘူးလား’

“မလုန်းတော့ပါဘူးကွာ...မင်းတစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖော်မရှိဘူးဖြစ်နေမယ် လာသွားကြမယ်”

“အင်း”

ထိပ်ထားလှိုင်နှင့်အတူ မင်းနောင်တစ်ဖက်ကျောက်ဆောင်နောက်နားဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်ကို ကျန်တဲ့သူတွေ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“မင်းနောင်ကတော့ ဇာတ်လမ်းစနေပြီထင်တယ်”

“သခင်ဘတိုး မင်းဒီစကားမျိုးတွေကို နောက်မပြောရင် ကောင်းမယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုမင်းစကြာ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ပြည်ပျက်ခဲ့တဲ့ရာဇဝင်ကို မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကြားဖူးတယ်”

“အေး...ငါတို့(၅)ယောက်ကြားမှာ ခုလိုတစ်ယောက် ပေါ်မှာတစ်ယောက် သံသယအမှားတွေမဖြစ်စေနဲ့ကွာ...ရင်ဆိုင် ရမယ့်ကံကြမ္မာရိုင်းက ဘာမှန်းကိုမသိရသေးဘူး၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကြားမှာ ဘာသံသယမှမရှိစေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါဗျာ...ကျုပ်ကလည်းရင်ထဲမှာ ဘာမှမပါတဲ့ သဘောရင်းနဲ့ပြောလိုက်တာပါ”

“မင်းတို့ဒီမှာနေကြဦး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲကိုမင်းစကြာ”

“ငါတို့ ရေသောက်နေရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး...ဝမ်းစာအ တွက်ရှာဖွေရဦးမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

သူရမောင် ချွတ်ထားသောအဝတ်အစားတွေကို ပြန် ဝတ်ပြီး မင်းစကြာနှင့် တောထဲကိုလိုက်ခဲ့တော့သည်။ သူရမောင် တော၏ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေကို ကြည့်ရင်းနှင့် စိတ်ထဲတွင်

စိုးရိမ်သလိုဖြစ်လာလေသည်။

“ကိုမင်းစကြာ”

“ဘာလဲကွ”

“ကျွန်တော်လည်း တောတောင်တွေမှာ တာဝန်ကျခဲ့ ဘူးပါတယ်...ဒါပေမယ့် ဒီတောကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်မျိုးဖြစ် နေသလိုပဲဗျာ”

“မင်းတင်မဟုတ်ဘူးကွ...ငါလည်းတောပေါင်းစုံ ကျင် လည်ခဲ့ဘူးတယ် ဒီတောကြီးကတစ်ခုခု ထူးခြားနေတာ အမှန် ပဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီးသွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား...”

“သူရမောင် ကိုယ်ဘာမှမသိသေးတဲ့ကိစ္စပေါ်မှာ တွေး ပြီးသွေးပျက်နေတာထက် အဖြေတစ်ခုကိုရှာပြီးမှ ကြောက်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်...ငါတော့ ဒီကျွန်းနဲ့တောကြီးဆီက အဖြေ တစ်ခုကိုရအောင်ရှာမှာ”

“ကိုမင်းစကြာ...မှဆိုးလုပ်ဘူးလား”

“ငါ့ဘဝက ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့က ကျွန်းတွေလာတွေ့

ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ကောင်လေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကြောက်တာတစ်ဝက်သက်သာသွားတာပေါ့”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က စစ်သားဖြစ်ပြီး သွေးတော်တော်နည်းပါလား”

“ကျွန်တော်က စစ်သားဆိုပေမယ့်...တခြားစစ်သားတွေလို တိုက်ခိုက်ရေးသမားမဟုတ်ဘူး၊ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာစစ်သားဗျ”

“ဘာစစ်သားဖြစ်ဖြစ် သေနတ်ကိုင်ပြီးယူနီဖောင်းဝတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ စစ်သားသွေးကတော့ ရှိကိုရှိရမယ်”

“ခုဟာက စစ်မြေပြင်မှမဟုတ်တာ...”

“အေး...မင်းခု ရောက်နေတဲ့နေရာက မင်းတွေ ကြုံဘူးတဲ့စစ်မြေပြင်ထက် ဆိုးဝါးနိုင်တယ်”

“ဟာဗျာ...ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖြခြောက်နေပြန်ပြီ”

“မင်းကို ခြောက်လှန့်နေတာမဟုတ်ဘူး...အမှန်တာကယ်ကြုံလာနိုင်တာကိုပြောနေတာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် တောထဲသို့ဝင်ခဲ့ရင်းနှင့်...

“ကိုမင်းစကြာ တောနက်လာပြီထင်တယ်...”

“အေးကွာ...ခုထိ သားကောင်နဲ့တူတာ ပုတ်သင်ညှိတောင်မတွေ့ရသေးဘူး၊ မင်းသတိထားမိလား...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ငါတို့ ခုလာတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ငှက်တစ်ကောင်မှကို မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ ဘာတောကြီးလည်းမသိဘူးဗျာ၊ ပြန်လှည့်ကြတာကောင်းမယ်”

“နေဦး...”

မင်းစကြာ တစ်စုံတစ်ခုအသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းနေသောခြေလှမ်းလေးတွေကိုရပ်ပြီး၊ သစ်ပင်ကြီးနောက်တွင် ကွယ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာတွေလို့လဲ...”

“ခုထိတော့ ဘာမှမတွေ့သေးပါဘူး...တောကောင်...”

တစ်ကောင်ရဲ့အသံနဲ့တော့ တူတယ်ကွ၊ ဟိုချုံထဲမှာကွ...ဘာ
ကောင်လဲမသိဘူး။ သေနတ်ကို မောင်းတင်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သေနတ်တွေကို အသင့်အနေအထားပြုလုပ်ပြီး အခြေ
အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ချုံထဲမှ သားကောင်မှာ
ခေါင်းလေးထွက်လာတာမြင်တော့မှ...

“ဟာ...တော်တော်ကြီးတဲ့တောဝက်ကြီးပဲကွ၊ ငါ့ဘဝ
တစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုကောင်မျိုး ခုမှတွေ့ဘူးတာ”

သေနတ်နဲ့လှမ်းပြီးပစ်ရန်ခက်နေတာကြောင့် မင်းစကြာ
တောဝက်ကို ပစ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို စဉ်းစားနေသည်။

“သူရမောင်...”

“ဗျာ...”

“မင်း...စွန့်စားရမယ်”

“ဟာ...ဘယ်လိုစွန့်စားရမှာလဲ”

“ဒီတောဝက်ကိုရဖို့အတွက် မင်းကိုထောင်ချောက်လုပ်
ရမယ်...”

“အယ်...ဘယ်လိုထောင်ချောက်လဲဗျာ၊ ကြည့်လုပ်
ပါဦး တောဝက်သားမစားရဘဲ လူမသာဖြစ်သွားဦးမယ်”

“မင်း ငါ့ကိုယုံကြည်စမ်းပါ...မင်း ဟိုဘက်သစ်ပင်
ကို ရောက်အောင်ပြေးသွား...မင်းနောက်ကို တောဝက်ထိုး
လိုက်တာနဲ့ ငါဆော်မယ်”

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ မထိရင်...ကျွန်တော့်ဘဝက ကိစ္စ
တုံးမှာနော်”

“ကဲ...သူရမောင် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာ ပြေးစမ်း
ပါကွာ”

သူရမောင် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး...တစ်ဖက်မှာတွေ့နေ
ရတဲ့သစ်ပင်ဆီကို သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

“ဂူး...ဂီး”

တောဝက်ကြီးမှာ နက်မှောင်သောအမွှေးတွေ၊ ကြီးမား
လှသောအစွယ်ကြီးနှင့် သူရမောင်နောက်ကို . .တစ်ရှိန်ထိုး
ပြေးလိုက်ပြီးတိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း...ဂူး...ဒိုင်း...ဂီး”

“ဟာ...အီ”

မင်းစကြာဆီမှ သေနတ်သံ(၂)ချက်ဆက်တိုက် ထွက် ပေါ်လာပြီး...တောဝက်ကြီး သူရမောင်ရှေ့တွင် ခွေလဲကျ သွားတော့သည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

သူရမောင်အတွက် အသက်အန္တရာယ်ပင်၊ စက္ကန့်ပိုင်း လောက်သာ နောက်ကျခဲ့ရင်...မတွေးရဲစရာပင်။

“ဘယ်လိုလဲ...ငါ့လက်ကိုယုံပြီမဟုတ်လား”

“ဟူး...အစားတစ်လုတ်အတွက် ဒီလောက်ထိရင်းရ တာ မတန်လှပါဘူးဗျာ”

သူရမောင် တောဝက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများတောင်ကျနေသည်။

“ဝါးခုတ်ပြီး...ထမ်းသွားကြရမှာပဲ၊ မင်းပါလာတာ ကောင်းသွားတယ်...ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မလွယ်လှ ဘူး...”

“ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်လာမိတာ အမှားကြီးမှား

တာပဲဗျို့...နောက်တစ်ခါဆိုရင် ခင်ဗျားလိုမုဆိုးနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး နေတာကောင်းမယ်”

“သူရမောင်...သူရမောင်...မင်းစကြာနားမှာ မင်း နေရတာ မင်းအသက်အန္တရာယ်အတွက် လုံခြုံမှုတစ်ခုကိုရ လိုက်တာလို သိထားစမ်းပါ...စကားတွေပြောမနေနဲ့တော့ မမှောင်ခင်ပြန်ကြမယ်”

“ခင်ဗျား...အပြန်လမ်းကိုရော မှတ်မိရဲ့လား”

“မုဆိုးပါကွာ...သွားလမ်းရှိရင် ပြန်လမ်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မသွားဘူး”

တောဝက်ကြီး၏ ခြေလက်တွေကို နွယ်ကြိုးတွေနဲ့တုပ် နောင်ပြီး ဝါးလုံးပိုင်းနှင့် ထမ်းပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အီ...တော်တော်လေးတဲ့ တောဝက်ပဲဗျ”

“စားကောင်းမှာတော့ သေချာတယ်ဟေ့...”

မင်းစကြာတို့ရလာသော တောဝက်ကို မီးကင်ပြီး၊
စားကြလေသည်။ ကျွန်းကြီး၏ညနေခင်းမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိနေပြီး . . မည်သည့်သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံကိုမျှမကြား
ရသည်မှာ အံ့သြစရာတစ်ခုဖြစ်နေကြသည်။

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အတွက် ဘုရား
သခင်က မဖြစ်မနေလိုအပ်တာလေးတွေကို ပေးထားလို့...
တောဝက်ကို မီးကင်စားရတာ နို့မို့ဆိုရင်တော့ အစိမ်းများစား
ရမလား မသိဘူး”

“မင်းနောင်ရေ...တကယ့်ဝမ်းရေးကြုံလာရင် အစိမ်း

စားသင့်ရင် စားရမှာပဲဟေ့”

“ဗိုက်ဆာနေလို့လား မသိဘူး...စားကောင်းတယ်”

သခင်ဘတိုး ဝက်ပေါင်ခြမ်းကို လှီးလိုက်စားလိုက်နှင့်
မင်စကြာကတော့ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေလေသည်။

“ကိုမင်းစကြာ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ...”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်အနံ့အသက်တွေကို ရနေ
သလိုပဲ”

“ဘာ...”

“ဟင်”

မင်းစကြာစကားကြောင့် အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြ
သည်။

“ခင်ဗျား...ဘာကြောင့် အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ပြောနိုင်
တာလဲ...”

“ကျုပ်ရဲ့ တောအတွေ့အကြုံရယ်...ကျွန်းတွေနဲ့ပတ်
သက်တဲ့အတွေ့အကြုံတွေကြောင့် ပြောနိုင်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ကိုမင်းစကြာပြောသလို ကျုပ်တို့

အနေနဲ့ အန္တရာယ်ကိုမမြင်နိုင်ပေမယ့်၊ လုံခြုံရေးအတွက်... သတိပိုတာကောင်းတယ်”

“ဟီး... အေးလာသလိုပဲနော်”

သူတို့အားလုံးမီးဖိုဘေးမှာ ဝိုင်းပြီးထိုင်နေကြတာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့်... ရုတ်တရက်ကြီး အအေးဓာတ်တစ်ခုရောက်လာသလိုအေးစက်ပြီး ချမ်းစိမ့်လာလေသည်။

“ရာသီဥတုက တစ်မျိုးပဲနော်...”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ရုတ်တရက်ကြီးဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေတိုက်ခြင်းမရှိဘဲ... ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေပမာ ငြိမ်သက်နေတာကို တွေ့မြင်နေရသည်။ မင်းစကြာစိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်လို့ထင်ယောင်နေမိသည်။

“နေသူစိုး...”

“ပြောပါ... ကိုမင်းစကြာ”

“ကျုပ်တို့ ခုနေနေတဲ့နေရာက လုံခြုံမှုသိပ်ပြီးမရှိဘူး”

ထင်တယ်”

မင်းစကြာကြောင့် နေသူစိုးပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောသလို ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက ကျုပ်တို့အတွက်လုံခြုံမှု သိပ်ပြီးမရှိဘူး”

“ဒါဆို တစ်နေရာရာကို ရွှေ့ကြရင်ကောင်းမယ်...”

“ဟို... ကျောက်တုံးတွေနားကို သွားကြမယ်၊ ဘေးမှာ ကျောက်တုံးတွေရှိနေတော့ အကာအကွယ်တော့ရတာပေါ့...”

“အင်း... ကောင်းတယ် ရွှေ့ကြရအောင်”

မင်းစကြာတို့အားလုံး ကျောက်တုံးကြီးနားသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး နေရာယူထားလိုက်သည်။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုမတွေ့ရသေးပေ။

“ထိပ်ထားလှိုင်... မင်းအိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ၊ ငါတို့ကတော့ အလှည့်ကျစောင့်ရဦးမယ်”

“အိပ်ချင်စိတ်လည်းမရှိပါဘူး... ရှင်တို့နဲ့အတူ ကင်း”

စောင့်တာပေါ့”

“ဟင်...ဟယ်...ဟာ”

သူတို့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုကို
တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ကောင်းကင်ထက်ကိုမော့ကြည့်ပေမယ့် ထူးခြားခြင်း
တစ်စုံတစ်ခုမှ မတွေ့ရ...

“တောထဲဘက်က လာတဲ့အလင်းတန်းတစ်ခုပဲဗျ”

“လျှပ်စစ်အလင်းတန်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“သဘာဝ အလင်းတန်းတစ်ခုကွ...”

“ဟို...ဟိုမှာ အလင်းရောင်ကြီး”

“ဟင်...”

သူရမောင်က လှမ်းပြီးပြလိုက်သောနေရာကို ကြည့်
လိုက်တော့ အလင်းရောင်တွေဖြာထွက်နေသော သဏ္ဌာန်ရပ်
ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာသတ္တဝါကြီးလည်း မသိဘူး...”

အားလုံးအံ့အားသင့်စွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သေနတ်တွေ အသင့်ပြင်ထားကြဟေ့...”

“ချောက်...ချောက်...ချောက်”

နေသူစိုးပြောသည့်အတိုင်း သေနတ်တွေကိုအသင့်ပြင်
ပြီး...တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော သတ္တဝါကြီးကိုရင်ဆိုင်
ရန် ပြင်ထားကြသည်။ သူတို့နှင့်အနီးဆုံးသို့ ရောက်သည့်အခါ
တွင်...

“ပစ်...”

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံ (၅)ချက် ပြိုင်တူထွက်ပေါ်သွားပြီးနောက်
မီးခိုးငွေ့တွေ ထွက်ပေါ်ကာ...ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာမှ
မမြင်ရသလို အလင်းရောင်ထွက်နေသော သတ္တဝါကြီးကိုလည်း
မတွေ့ရတော့ပေ။

“ကျုပ်တို့သွားပြီးကြည့်ရအောင်...”

“မကြည့်နဲ့ နေသူစိုး...မနက်အလင်းရောက်မှပဲ၊
အခြေအနေကို ကြည့်ကြတာကောင်းမယ်၊ ခုနေက ဘာမှမသိ

ရတော့...အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ကိုမင်းစကြာပြောသလိုပဲ...မနက်ကျမှပဲ ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ ခု တစ်မှေးလောက်အိပ်ကြရအောင်”

မင်းစကြာတို့ (၆)ယောက်...(၂)ယောက်စီခွဲပြီးကင်းစောင့်ကာ အလှည့်ကျဖြင့်အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မင်းစကြာတို့ပစ်ခတ်ခဲ့သော အလင်းတန်းသတ္တဝါကြီးကိုတော့ နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ဘဲ...ပတ်ဝန်းကျင်က အရင်အတိုင်းတိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

ပထမဆုံး ကင်းစောင့်ရတဲ့သူ(၂)ဦးကတော့...သူရမောင်နှင့် မင်းစကြာတို့ပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါကြီးလဲ ကိုမင်းစကြာ”

“ငါ့ဘဝမှာတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး...တစ်တော့ ငါကြားဘူးတယ်၊ ငါ့အဘိုးပြောဖူးတယ်ကွ...အလင်းရောင်ထွက်တဲ့သတ္တဝါတွေနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့တော့ပြောဘူးတယ်”

မင်းစကြာစကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားပြီး၊ န

စွင့်နေကြသည်။

“ဆက်ပြီးပြောပါဦး မင်းစကြာ...”

“ဒီလိုကွ...”

မင်းမင်းမင်းမင်း

“မင်းခေါင်ရေ..လေရော မိုးရောအရမ်း အားကောင်းလာပြီ၊ ကျုပ်တို့တစ်နေရာကို ကပ်ကြရအောင်”

“ခင်ဗျား သဘောပဲ...”

ဦးမင်းခေါင်၊ ဦးဗလ၊ ဦးရှိုင်းနှင့် လှေသား(၅)ဦးတို့ မျောသစ်ခုတ်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့်တိုးနေခြင်းကြောင့် ကျွန်းတစ်ခုကိုကပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းကြီးနားသို့ရောက်သည်နှင့် လှေကိုကျောက်ကြီးချပြီး ကျွန်းဘက်ဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ လှေကြီးပေါ်တွင်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၈၇

လှေသား(၅)ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး၊ ဦးမင်းခေါင်တို့(၃)ဦး တက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗလ...”

“ဘာလဲကွ...”

“မင်း ဒီကျွန်းကိုရောက်ဘူးလား...”

ဦးမင်းခေါင်စကားကြောင့် ဦးဗလနှင့် ဦးရှိုင်းတို့ ကျွန်းကြီးကို သတိထားပြီးကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

“ဟင့်အင်း...ငါတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်...ငါဒီပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ကျက်စားနေတာ ငါတစ်သက်ပဲကွ၊ ဒီလိုကျွန်းအနေအထားကို မတွေ့ဖူးဘူး”

“ငါတို့ မျက်စိမှောက်တာများလား...”

“ဗလ...ငါဘဝမှာ ကျွန်းမှောက်တာတွေ၊ မျက်စိမှောက်တာတွေဆိုတာ ရာဇဝင်မရှိဘူးကွ...ဒီကျွန်းကြီးကိုက ‘ကျွန်းသစ်’ တစ်ခုဖြစ်နေတာ...”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ ‘ကျွန်းသစ်’ဆိုတာ ဒုလ္လိကျွန်းကြီး

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မျိုးဖြစ်နိုင်မလား... ခုကျွန်းကြီးက နှစ်ပေါင်းရာချီပြီးတော့ တည်ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်းပုံစံကွ"

(၃)ယောက်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသော ကျွန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး လေ့လာကြတော့သည်။ ထူး ထူးခြားခြားတစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ။

"တကယ်ကို အေးချမ်းတဲ့ကျွန်းကြီးပဲ... ဘာတိရစ္ဆာန် အသံမှတောင် မကြားရဘူး"

"ဟုတ်ပါကွာ... ငါ့အထင်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေမနေ တဲ့ကျွန်းတစ်ခုများဖြစ်နေမလားပဲ"

"ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ကွာ... ဒီတစ်ညတော့ ဒီကျွန်း မှာပဲ နားကြတာပေါ့၊ အိပ်ဖို့နေရာကောင်းကောင်းရှာကြမယ်"

"မင်းခေါင်... ငါတော့ ကျွန်းပေါ်မှာမအိပ်ချင်ဘူး"

"ဘာလို့လဲကွ..."

"စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်..."

"ဟာကွာ... ဗလ မင်းက နေရာတကာတွေးပြီး ပူတတ်တာကိုကွ၊ ငါတို့တစ်တွေပင်လယ်ကျွန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်

ခဲ့တာ ကျွန်းပေါင်းမနည်းတော့ဘူး... ဘင်္ဂလားဘက်က ကျွန်းတွေ၊ အိန္ဒိယဘက်က ကျွန်းတွေထိတောင် သွားခဲ့တာပဲ... ဒီကျွန်းလောက်ကတော့ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့ကွာ၊ အိပ်မှာသာ အိပ်စမ်းပါ..."

ဦးဗလမှာ တစ်ယောက်၊ ဦးမင်းခေါင်နှင့် ဦးရှိုင်းတို့က (၂)ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဘာမှစကားမဆက်တော့ဘဲ... အိပ်ဖို့ပြင်လိုက်လေသည်။

ည၏အနံ့အသက်လေးတွေနှင့် ပင်လယ်ပြင်၏လေပြင်းတွေကြားမှာ အကြမ်းအိုးကလေးတည်ပြီး၊ ပါလာသော ငါးခြောက်ကို မီးဖုတ်ပြီး စားသောက်နေကြသည်။

"(၃)ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်းတော့ မအိပ်တာ ကောင်းတယ်နော်..."

"အေးပါ... ဗလရယ်၊ ငါစောင့်ပါ့မယ်... ငါအိပ်ချင်တော့မှ မင်းတို့ကိုနိုးမယ်"

"အင်း..."

မီးဖိုလေးကို မီးပြင်းပြင်းထိုးပြီး၊ ဦးမင်းခေါင် နှစ်လုံး

ပြူးသေနတ်ကိုကိုင်လျက် ထိုင်စောင့်နေလေသည်။

ညဦးပိုင်းကို ကျော်လွန်ပြီး...ညဉ့်နက်ပိုင်းကိုရောက်လာပြီးနောက်...

“ဟာ...”

ဦးမင်းခေါင် လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော အရာမှာ... အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဗလနဲ့ ရှိုင်း...ထ...ထကြစမ်း”

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းခေါင်”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း...”

“ဟာ...ဘုရား...ဘုရား”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

သူတို့ (၃)ယောက်လုံး၊ မယုံနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့မြင်လိုက်ရသော အရာကတော့ အလင်းတန်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံး အလင်းရောင်တွေကြောင့် မနက်ခင်းကို ပြန်ပြီးရောက်သွားတယ်လို့တောင် ထင်မိလိုက်ကြသည်။

“ဘာ...ဖြစ်တာလဲကွ”

“မပြောတတ်ဘူး...ထူးဆန်းနေတယ်”

“မင်းခေါင်...ဟိုမှာ”

“ဟင်...ဟိုက်”

မင်းခေါင်တို့နှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင် အလင်းရောင်တွေဖြာထွက်နေသော သတ္တဝါများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေလဲ...”

“ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေဆိုတာကို ဘေးထား...ဒီကောင်တွေ လာနေတာငါတို့ဆီပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်...”

သူတို့(၃)ယောက်တွင် လက်နက်ဆို၍နှစ်လုံးပြူးတစ်လက်သာရှိပြီး...ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ခက်ခဲနေသည်။ အလင်းရောင်ထွက်နေသော သတ္တဝါကြီးတွေက အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်...

“ပစ်ကွာ...”

“ဒိန်း...”

ပ

ရွှေဘဝင်

“ဂီး...ဂီး...ဂီး”

“ဟာ...မင်းခေါင်...ပြေး...ပြေး”

သတ္တဝါကြီးတွေဆီမှ အသံနက်ကြီးတွေဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး သူတို့(၃)ယောက်ကို ရန်မူတိုက်ခိုက်ဖို့ပြေးလာနေကြလေသည်။ သူတို့(၃)ယောက် ပြေးစရာနေရာမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးပဲရှိနေခြင်းကြောင့် လှေကြီးဆိုက်ကပ်ထားသော နေရာဆီသို့ ပြေးကြရင်း...

“ရှိုင်း...”

“အား...”

မင်းခေါင် စကားပင်မဆုံးလိုက်ပါ... ဦးရှိုင်းတစ်ယောက်သတ္တဝါကြီးလက်တွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မင်းခေါင်နှင့်ဗလတို့ရေကူးပြီး လှေကြီးဆီသို့ကူးခတ်ပြီးလာခဲ့ကြရင်း...

“မင်း...မင်း...ခေါင်”

“ဗ...လ...ဟာ...”

ဗလတစ်ယောက်နောက်မှ လိုက်လာသောသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ လက်ထဲသို့ထပ်ပြီးပါသွားပြန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

ဇာ

“ဆရာ...ဆရာ...တက်တော့”

လှေပေါ်မှ တပည့်တွေဆွဲတင်ကြသည်။

“ကျောက်ကြီးတွေတင်ကြဟေ့...”

ဦးမင်းခေါင်တို့ ကျောက်ကြီးတွေကိုတင်ပြီး လှေကြီးကို စတင်ပြီးထွက်ခွာလာတော့သည်။

“ဟူး...”

အလင်းတန်းထွက်နေသော သတ္တဝါကြီးတွေမှာ... ဆက်ပြီးမလိုက်ကြတော့တဲ့ လှေကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဗလ...ရှိုင်း”

မင်းခေါင် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် သူငယ်ချင်း(၂)ယောက်၏ ကံကြမ္မာကို စိတ်ထိခိုက်နေမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် မယုံနိုင်သော အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကို သူငယ်ချင်း(၂)ယောက် စတေးပြီး ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“အဖြစ်အပျက်က ဒါပဲကွ”

“ကိုမင်းစကြာအဘိုးတွေလည်း ဘယ်လိုသတ္တဝါဆိုတာ

သစ္စာမွန်စာပေ

၉၄

ရွှေဘဝင်

ကို မသိခဲ့ဘူးပေါ့”

“မသိခဲ့ကြဘူး...”

“သူတို့... အဲဒီကျွန်းကို နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်
မသွားကြတော့ဘူးလား”

“ထပ်ပြီးသွားခဲ့ကြတယ်... အဘိုးရွာကိုပြန်ရောက်ပြီး
(၃)လလောက်ကြာတော့ လှေကြီးနှစ်စီးနဲ့ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ကျွန်း
ကို သွားကြတယ်”

“ဘာတွေ ထူးခြားသေးလဲ...”

“ထူးခြားတာကတော့... သူတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ကျွန်းကြီးက
ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

“ဟာ... အရမ်းကို ထူးဆန်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကတည်းက မတွေ့ခဲ့တာ အခုဆိုရင်
အဘိုးဆုံးတာပဲ နှစ်ပေါင်း(၂၀)လောက်ရှိနေပြီကွ...”

“ကျွန်တော်တို့ ခုတွေ့နေရတဲ့... ကျွန်းကြီးများဖြစ်နေ
မလား...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... အလင်းရောင်ထွက်တဲ့သတ္တဝါတွေ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဟို... တစ်ဖက်ကမ်း

၉၅

နေတဲ့ ကျွန်းဆိုလို့... အဘိုးပြောတဲ့ကျွန်းဟာ ဒီကျွန်းတစ်ခု
ပဲရှိတယ်လေ”

“ကိုမင်းစကြာ... ကျုပ်တို့ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“အင်း... ကျုပ်တို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာ
တစ်ခုကို မဖြစ်မနေလုပ်ထားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကျွန်းပေါ်မှာက ဘယ်လောက်ကြာ
အောင်နေရမလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ အားချင်း
လုပ်ကြရမယ်ကွ”

“ဟူး...”

“တကယ့်ကို အံ့ဖွယ်သတ္တဝါတွေနဲ့လာပြီးတွေ့နေရ
တယ်၊ အင်း... အရေးကြီးတာ ရိက္ခာပဲ၊ နေဖို့ကိစ္စပြီးတာနဲ့
စားဖို့ကိစ္စတွေကို အားချင်းရှာဖွေရမယ်... ကဲ... ကဲ အိပ်
စရာရှိတာအိပ်ကြတော့”

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးက
လေးတွေ စင်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့်... မြေပြင်ပေါ်မှာကိုယ်စီ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

လဲလိုက်ကြပြီး စဉ်းစားနေကြလေသည်။

သူတို့(၆)ယောက် အနာဂတ်ကံကြမ္မာမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကို မတွေ့တတ်အောင် ပင်ဖြစ်နေကြတော့သည်။

မင်းစကြာအဘိုးပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို... မင်းစကြာ ယနေ့ထိကြားယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“လူလေးရေ...ခု အဘိုးပြောတဲ့ ကျွန်းဟာ တကယ်ပင်လယ်မှော်ကျွန်းကြီးတစ်ခုပဲကွ၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကိုရောက်ခဲ့ရင် အမြန်ဆုံးထွက်ခွာဖို့သာ ပြင်ထား...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မှော်အန္တရာယ်တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်”

မှော်ကျွန်းနှင့် မနုဿ(၆)ယောက်

မင်းစကြာတို့ ကျွန်း၏တောထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြပြီး သူတို့ နေထိုင်မည့်နေရာအတွက် ဝါးတွေနှင့်အသုံးဝင်မည့်အရာတွေကို ခုတ်ယူပြီး...ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို အကာအကွယ်ယူကာ တည်ဆောက်ကြလေသည်။

“ဒီနေရာလေးက ပင်လယ်လေဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးတယ် ပြီးတော့...အပေါ်ကျွန်းမြင့်ဆိုတော့ ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ရတာကောင်းတယ်”

“မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ထားကြဟေ့...ငါနဲ့ သူရမောင် တောထဲဝင်မယ်”

“ရိက္ခာအတွက်လား...”

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . သူရမောင် လိုက်ရဲသေးလား၊
မင်း မလိုက်ရဲရင် ကိုဘတိုးကိုခေါ်သွားမယ်”

“လိုက်ရဲပါတယ် . . . ဒီအချိန်မှာ အကြောက်တရား
ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်ကောင်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး . . .
လိုက်ခဲ့မယ်”

သူရမောင် . . . ဘေးတွင်ချထားသော သေနတ်ကို
ကောက်ယူပြီး မင်းစကြာနှင့်အတူ တောထဲဆို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တောနက်ထဲထိဝင်ခဲ့ကြပေမယ့် . . . သားကောင်အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ရသေးပေ။

“သူရမောင် . . .”

“ဗျာ . . .”

“ဒီတောနဲ့ ကျွန်းက . . . တခြားကျွန်းတွေ တောတွေ
နဲ့မတူဘူးနော်၊ သတိတစ်ချက်လေးမှ မလွတ်စေခဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်က စစ်သားပါဗျ၊ လုံခြုံရေး
သတိကတော့ အချိန်ပြည့်ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲဟေ့ . . . ဟင် ရေစီးသံကြားရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ ရေတံခွန်လားမသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ . . . ခုကြားရတဲ့ရေသံက ရေစီးသံကွ၊
ရေတံခွန်ကနေ ကျတာမဟုတ်ဘူး”

သူရမောင်သည် မင်းစကြာ နောက်ကနေလိုက်ခဲ့ရင်း၊
သိပ်ပြီးမကျယ်လှသော စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ရေမှာ တစ်ခြားချောင်းရေတွေလိုစိမ်းမနော့ဘဲ . . . အနက်
ရောင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ရေမှာကြည်နေသည်ကို တွေ့နေ
ရသည်။

“စမ်းချောင်း တစ်ခုပဲကွ . . .”

“အနက်ရောင် စမ်းချောင်းလေးပဲ . . .”

ရေအောက်တွင် ကူးခတ်နေသော ငါးမျိုးစုံကိုလည်း
တွေ့နေရသည်။ ငါးတွေအတွက် ထူးခြားချက်ကတော့ . . .
ငါးတွေ၏မျက်လုံးတွင် အလင်းရောင်တွေဖြာထွက်နေတာကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။ ထိုအပြင် ငါးတွေမှာကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ၊
မင်းစကြာတို့ရေထဲဆင်းပြီး ငါးတွေ၏အနားကို ရောက်တာ
တောင်ထွက်ပြေးသွားခြင်းမရှိဘဲ . . . သူတို့ခြေထောက်တွေကို

တိုးဝေနေသည်။ မင်းစကြာ ငါးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းလိုက်စဉ်-

“ဟ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုမင်းစကြာ”

“ငါး...ငါးတွေက မီးခဲကျနေတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ တကယ့်အံ့ဖွယ်နေရာကို ရောက်နေကြပြီ...”

စမ်းချောင်းရေမှာ ဇူးဆစ်သာသာလောက်သာ ရှိနေသဖြင့် စမ်းချောင်းအတိုင်းဆက်ပြီးလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ရှေ့မှာ...အပေါက်ကြီး”

“ဟင်...”

စမ်းချောင်းမှ ရေများမှာ ဂူပေါက်ဝထဲသို့စီးဆင်းနေသည်။

“သူရမောင် မင်းမဝင်ရဲရင် ဒီမှာစောင့်နေ...”

“ဟာဗျာ...အတူတူလာတာပဲ ကျွန်တော်ပါဝင်မယ်”

ဂူဝန်းသို့ရောက်တော့ ဂူကြီးမှာမောင်နေခြင်းမရှိဘဲ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတာကိုပါတွေ့မြင်လိုက်ကြ၏။

“ကိုမင်းစကြာ ဟိုသတ္တဝါများရှိနေလား မသိဘူး... ဂူကြီးကတော့ အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေ ထွန်းထားတာကျနေတာပဲ...”

မင်းစကြာ ဂူကြီးထဲသို့လှမ်းဝင်ရင်း ကျောက်နံရံ ပြင်ကို စမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“သူရမောင်...ဒီအလင်းတွေက ကျောက်နံရံဆီက လာတဲ့အလင်းတွေကွ”

“ဟုတ်ပြီ ဒီကျောက်မျိုးကို အိန္ဒိယမှာနေခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်...ဓာတုကျောက်တစ်မျိုးပဲ”

“ဆက်ပြီးဝင်ကြရအောင်...”

ဂူကြီးထဲသို့ တော်တော်ကြာအောင်ဝင်ခဲ့ပေမယ့်... ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ရသေးပေ။

“ဝေါ...”

“ဟာ...သူရမောင် ဘေးဘက်က ကျောက်တုံးပေါ်ကို တက်လိုက်”

မင်းစကြာ လှမ်းပြီးအော်လိုက်သောကြောင့်...

သူရမောင် ဘေးဘက်ကျောက်တုံးပေါ်ကိုခုန်ပြီး တက်လိုက်ချိန်တွင် ရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခုက အရှိန်ပြင်းစွာနှင့်ထိုးဆင်းသွားပြီး၊ ရေတွေလုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ...

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ရေပေါက်တစ်ခုထဲကို ထိုးဆင်းသွားတာဖြစ်မယ်ကွ...”

မင်းစကြာနှင့် သူရမောင် ရေတွေမရှိတော့တဲ့စမ်းချောင်းအတိုင်း ဆက်ပြီးလျှောက်လာတော့ ကျောက်လှေကားသဖွယ်ဖြစ်နေသော အောက်ကိုဆင်းသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“မထူးပါဘူးကွာ...ရောက်မှတော့ ခရီးဆုံးတဲ့ထိ ဆက်ပြီးသွားကြတာပေါ့”

(၂)ဦးသား ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဆက်ပြီးဆင်းခဲ့ကြပြီး သိပ်မကြာ...

ကျောက်ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘေးဘက်တွင် လူအရီးစုတွေများစွာကိုလည်း တွေ့

ရသဖြင့် သူတို့(၂)ယောက်လုံးရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ... အနောက်ကို ပြန်ပြီးလှည့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဂူအပြင်ကိုရောက်တော့မှ...

“ဒါ...လူသားစား သတ္တဝါတွေနေထိုင်ကြတဲ့ဂူတစ်ခုပဲ...”

“ဟို...အလင်းကောင်တွေဖြစ်မယ်”

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါက အရေးမကြီးဘူး... ခုထိရိက္ခာအတွက် ဘာကောင်မှမရသေးဘူး”

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကို တက်ခဲ့ကြပြီး၊ တောထဲသို့ဝင်ကာ သားကောင်ကိုရှာဖွေကြတော့သည်။

“ကိုမင်းစကြာ ဟိုမှာဘာကြီးလဲမသိဘူး”

ချုံနွယ်တွေနှင့်ပိတ်နေသော အရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အနီးနားဆီသို့ကပ်သွားစဉ်...

“ဟာ...လေယာဉ်ပန်ကာကြီး သေချာပြီ ဒါလေယာဉ်ပျက်ကြီးတစ်ခုပဲဖြစ်မယ် စစ်ပွဲတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်ကျသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

လေယာဉ်ပျက်ကြီးကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
“အိန္ဒိယဘက်ကိုသွားတဲ့လေယာဉ်ကြီး...တိုက်လေ
ယာဉ်တော့မဟုတ်ဘူး ဗုံးကြဲလေယာဉ်မဟုတ်ရင် လက်နက်
ရိက္ခာတင်တဲ့ လေယာဉ်အမျိုးအစားတစ်ခုပဲ ကိုမင်းစကြာ”

“ဒီနေရာမှာ မင်းက ငါ့ထက်သိမှာပေါ့ကွာ၊ အထဲကို
ဝင်လိုရမယ့် အပေါက်ကိုရှာဖွေရအောင်”

“ဒုတ်...ဖျောင်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ချုံနွယ်တွေ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး
ဝင်လိုရနိုင်သောအပေါက်ကို ရှာဖွေကြတော့သည်။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ...ကိုမင်းစကြာ”

လူ(၂)ယောက်ဝင်စာလောက် အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထဲကိုဝင်လိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်ပျက်
ကြီးထဲတွင် အရိုးစုတွေနှင့်သေတ္တာတွေကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ဒုတ်...ဒုတ်...”

နှစ်ဦးသား သေတ္တာတွေကို ရိုက်ဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်
တော့...

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟာ...စစ်ရိက္ခာတွေပဲ၊ လက်နက်တွေနဲ့ ဗုံးတွေပါ
ပါတယ်”

“ဟူး...ငါတို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲဟေ့”

“နှစ်ယောက်တည်း သယ်လို့တော့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“နေသူစိုးတို့ပါ ပြန်ခေါ်ပြီး လေယာဉ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ
အားလုံးကို သယ်ကြမယ်...ခု မင်းနဲ့ငါ နိုင်သလောက်
သယ်သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းစကြာတို့ ရိက္ခာတွေကိုနိုင်သလောက် ထုပ်ပိုးပြီး
လေယာဉ်ပျက်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီလေယာဉ်ပျက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘုရားသခင်
က ကယ်ဆယ်လိုက်တာပဲဗျာ”

“ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ...”

သူတို့စခန်းပြုလုပ်ထားသော နေရာကိုရောက်သည့်
အချိန်တွင် စခန်းမှာပြီးသလောက်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ...

“မင်းနောင်ရေး...မင်းတို့စခန်းက တကယ့်ကိုစစ်စခန်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကြီးအတိုင်းပဲဟေ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ . . . ဆောက်မယ့်ဆောက် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကို ဆောက်ရမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့(၂)ယောက်ထမ်းလာတာတွေ က . . . ဘာတွေလဲ”

“ဘာတွေရမလဲ . . . စစ်သားတွေအတွက် အကောင်းဆုံး စားစရာတွေလေ . . . ကဲ ကြည့်”

“ဘုတ် . . .”

မင်းနောင်နှင့် သခင်ဘတိုးတို့ချပေးလိုက်သော ပစ္စည်း တွေကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“စစ်မြေပြင်ရှေ့တန်းမှာ သုံးတဲ့ရိက္ခာပစ္စည်းတွေပဲဗျ၊ ဘယ်က ရလာကြတာလဲ . . .”

“သူရမောင် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ကွာ . . .”

“ဒီလို . . . ကိုနေသူစိုး x + x - + xx + x - +

xx + x - + xx + x - + x + x - + x + x - +

x + x - + x + x - + x + x - + x”

သူရမောင် သူတို့တွေ ကြုံခဲ့ရသောအကြောင်းစုံကို

ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဒါဆို ဒီလေယာဉ်ကြီးက လွန်ခဲ့တဲ့(၅)လလောက် က အင်္ဂလန်ကနေ အိန္ဒိယကိုစစ်လက်နက်ရိက္ခာ တင်ပို့ပေးဖို့ ပျံသန်းလာရင်း . . . ပျောက်သွားတဲ့လေယာဉ်ကြီးပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီလေယာဉ်ကြီးထဲမှာ လက်နက်တွေနဲ့ရိက္ခာတော်တော်များများ ပါတယ်ဗျ . . .”

“ရန်သူက ပစ်ချခံလိုက်ရတာနဲ့တူတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ကျုပ်သိသလောက်ကတော့ လေ ယာဉ်ကြီးက ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ၊ ပျောက်ကွယ် သွားတာ လေယာဉ်ကြီးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေအယောက် (၂၀)လောက်ပါသွားတယ်”

“နေသူစိုးရေ ဒီအကြောင်းတွေနောက်မှပြောဟေ့ . . . လေယာဉ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို အချိန်မလင့်ခင်သွားပြီး သယ် ကြရအောင် . . .”

“အားလုံးသွားကြမလား . . .”

“ထိပ်ထားလည်း လိုက်ပြီးသယ်မယ်”

“အားလုံးတော့ မလိုက်နဲ့ကွာ... စခန်းမှာတစ်ယောက်
လောက်တော့ စောင့်နေမှကောင်းမယ်”

“သခင်ဘတိုး... မင်းနေခဲ့မလား”

“မနေချင်ဘူးဗျာ . . . ကျုပ်လည်း အတူတူလိုက်ပြီး
သယ်မယ်”

“သူရမောင်... မင်းပဲ နေခဲ့တော့”

“သဘောပဲဗျာ...”

သူရမောင်ကို စခန်းတွင်ထားခဲ့ပြီး . . . မင်စကြာတို့
(၅)ဦး လေယာဉ်ပျက်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ကို ဘုရားကယ်တာပဲဗျို့...”

“ဘုရား ‘မ’တယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ”

ထိပ်ထားလှိုင်တစ်ယောက် မင်းစကြာတို့နှင့်အတူ
တက်တက်ကြွကြွပင် လိုက်မိသွားလေသည်။

ကံကြမ္မာက ခင်းကျင်းပေးသောနေ့ရက်တွေကို သူတို့
(၆)ယောက် စတင်ပြီးဖြတ်သန်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ရခဲ့သော လက်နက်၊ ရိက္ခာတွေနှင့်
မင်းစကြာတို့ နေထိုင်ကြသော စခန်းကြီးကို . . . တကယ့်ကို
စစ်စခန်းကြီးသဖွယ်တည်ဆောက်ထားသည်။

“ဟာ... ထိပ်ထား မင်းက ဒေါက်တာတစ်ဦးဟုတ်
လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ လေယာဉ်ပျက်ပေါ်က ရလာ
တဲ့ဆေးသေတ္တာတွေကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်ရမလိုဖြစ်နေတာ
ထိပ်ထားက ဆရာဝန်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဒါဆို စိတ်ချလက်ချနေထိုင်မကောင်းလို့ရပြီပေါ့”

“သခင်ဘတိုးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ...”

မင်းနောင်တစ်ယောက် လေယာဉ်ပေါ်မှရလာသော ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်းတွေကို ပြုပြင်စမ်းသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်နေရင်းက လှမ်းပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သခင်ဘတိုးနှင့် သူရမောင်တို့က သောက်ရေအတွက် ရေသွားပြီး သယ်ယူနေကြသည်။

မင်းစကြာ စစ်သုံးမှန်ပြောင်းတစ်ခုနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်နေရင်းမှ...

“နေသူစိုးရေ...နေသူစိုး”

“ဘာလဲ...ကိုမင်းစကြာ”

“ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း...”

မင်းစကြာ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သောနေရာသို့ နေသူစိုး သွားလိုက်ပြီး...

“ဘာတွေလို့လဲ...”

“ငါတို့ ကျွန်းဘက်ကို စက်လှေတစ်စီးလာနေတယ်”

“ဟင်...”

မင်းစကြာ လက်ထဲမှမှန်ပြောင်းကို...နေသူစိုး လှမ်းယူပြီးကြည့်လိုက်တော့ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဂျပန်စစ်သားတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငပုကောင်တွေ...ကိုမင်းစကြာ၊ ဒီကောင်တွေ ကျွန်းပေါ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲမသိဘူး”

“ဖမ်းလာတဲ့လူရော ပါလား...”

“မပါဘူး...ဒီကောင်တွေချည်းပဲ၊ သေတ္တာတစ်လုံးတော့ပါလာတယ်”

“နေသူစိုး...ကျုပ်တို့ ဒီကောင်တွေကို ရှင်းပစ်မယ်”

“ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်...”

“ကျုပ်တို့(၃)ယောက်တည်း ပြောက်ကျားနည်းသုံးပြီး ရှင်းမယ်ပေါ့...”

“ဒီလိုပဲ စီစဉ်ကြတာပေါ့...”

မင်းနောင်ပါ အနားသို့ရောက်လာသောကြောင့် လက်နက်ကိုယ်စီယူလိုက်ပြီးနောက်...

“ထိပ်ထားလှိုင်...”

“ရှင်...”

“မင်း... ဒီမှာနေခဲ့ဦး၊ ငါတို့ငှက်ကောင်တွေကို သွားပြီး ရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မ သေနတ်ကောင်းကောင်းပစ်တတ်ပါတယ်... ကျွန်မ လိုက်ပါရစေ”

“ဟာ...”

“ကဲ... မင်းနောင်ရယ် ငါတို့အတွက်တစ်ယောက် အားရတာပေါ့”

“သွားကြမယ်... ဒီကောင်တွေ ကမ်းပေါ်ရောက်တာ နဲ့ ရှင်းကြမယ်”

“အေး...”

ပင်လယ်ထဲမှ ဂျပန်စစ်သားတွေစက်လှေမှာ ကမ်းနား ဆီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ မင်းစကြာတို့က ကျောက်တုံး အသီးသီးတွင် နေရာယူကာ... အသင့်စောင့်နေကြသည်။

စက်လှေရပ်လိုက်ပြီး ဂျပန်စစ်သား(၃)ယောက်

သေတ္တာကြီးကို ‘မ’ယူပြီးကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပိုင်မှ ပစ်မယ်နော်...”

နေသူစိုး ပစ်ကွင်းဆီသို့ရောက်အောင် စောင့်ပြီးတော့

မှ...

“ပစ်...”

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ဂျပန် စစ်သားတွေ ခုခံချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ... သောင်ပြင်တွင် သေဆုံး ကုန်တော့သည်။

“ခိုင်း...”

“အ...”

“မင်းနောင်...”

တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြီးပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည်ဆန်မှာ မင်းနောင်လက်မောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။

“ကဲကွာ... ဒီလောက်တောင် အသက်ပြင်းချင်ဦး”

“ခိုင်း...”

နေသူစိုး...ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဒဏ်ရာရထားသော ဂျပန်စစ်သားကို ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

“ကိုမင်းစကြာ...”

“သခင်ဘတိုးနဲ့ သူရမောင်...”

ဘခင်ဘတိုးနှင့် သူရမောင်တို့ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ပွဲက ပြီးသွားပြီကွ...သွားကြည့်ရအောင်”

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် သေဆုံးနေသော ဂျပန်စစ်သား အလောင်းတွေကို...တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်တော့ အသက်ရှင်သူ တစ်ဦးမှပင်မကျန်တော့...

“ကိုမင်းစကြာ အလောင်းတွေကို ဒီအတိုင်းပဲထားခဲ့မလား...”

“ထားလိုက်ကွာ...ရေတက်တာနဲ့ ပင်လယ်ထဲကို မျောပါသွားမှာပဲ”

“ဒီအတိုင်းတော့ မကောင်းပါဘူး...ကျင်းတူးပြီး

မြုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“သဘောပဲဗျို့...”

သခင်ဘတိုး၏စကားမှာ သဘာဝကျသောကြောင့် သဘောတူလိုက်ပြီး... အလောင်းတွေကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် စုပုံထားလိုက်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေးမှပဲ မြုပ်တော့မယ်”

“ဒီပုကောင်တွေ သယ်လာတဲ့ သေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်ရအောင်ဟေ့...”

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဖြောင်း”

“ဟင်...ဟာ”

“ဟယ်...”

ဂျပန်စစ်သားတွေ သယ်ဆောင်လာသော သေတ္တာထဲတွင် မြန်မာ့ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွှေအစစ်တွေနဲ့ထုထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေပဲကွာ...တော်တော်ကို မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ”

“သယ်စရာရှိတာ သယ်သွားကြဟေ့...ငါတို့အတွက်

၁၁၆

ရွှေဘဝင်

.....
စက်လှေတစ်စီးရလိုက်တာပေါ့”

“ကိုမင်းစကြာ ဒီအတိုင်းဆို ဒီကောင်တွေသဘောတရားနောရောမှာ ရှိနေမှာသေချာတယ်...”

“ကျုပ်ပင်လယ်ထဲကို ကြည့်တာတော့ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရဘူး...ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုထွက်လာကြတာလဲ မသိဘူး၊ နောက်မှဆက်ပြီး စဉ်းစားတာပေါ့...ဒီကောင်တွေဆီက ရလာတဲ့စက်လှေကို ကမ်းပေါ်ဆွဲတင်ထားမယ်...ကျုပ်တို့အတွက် ဒီစက်လှေက ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်”

မင်းစကြာတို့စက်လှေလေးကို ကုန်းပေါ်ဆွဲတင်ပြီး... လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြတော့သည်။

“ဝေါ...”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ လေကြမ်းလေးတိုက်ခတ်လာပြီး မိုးစက်ကလေးတွေပါ ကပ်တွယ်ပါလာသဖြင့် စခန်းသို့အမြဲ ကလေး ပြန်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၁၇

.....
သူတို့အားလုံးစခန်းကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာ...မိုးကသည်းထန်စွာရွာသွန်းလေသည်။

“သူရမောင်နဲ့ သခင်ဘတိုး...မင်းတို့စားသောက်ပြီး တာနဲ့ကင်းကို သွားကြဦးနော်”

“စိတ်ချ...”

“မိုးတိတ်တော့မှပဲ ငပုကောင်တွေကိစ္စကို ရှင်းကြတာပေါ့”

မိုးအေးအေးနှင့် စားသောက်ကြသလို...မင်းနောင်လက်ဒဏ်ရာကို ထိပ်ထားလှိုင်ဆေးထည့်ပေးနေလေသည်။

“ဒီနေ့တော့...မင်းနောင် မင်း...ကင်းမဝင်နဲ့ဦး ဒဏ်ရာသက်သာမှ ကင်းဝင်ကွာ”

“ရပါတယ်ဗျာ...ဒဏ်ရာက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုမင်းနောင်...ရှင့်ဒဏ်ရာက အရိုးကိုထိထားတာကိုနေသူစိုးပြောသလို ရှင့်ဒဏ်ရာသက်သာတဲ့စာထိတော့ အနားယူသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မင်းနောင်...ငါတို့ခရီးတွေက ဘယ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လောက်ထိဆက်ရမလဲဆိုတာကို ပြောလို့မရဘူး၊ ခုကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပြည့်နေအောင် လုပ်ထားရမယ်”

“ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရတာ ဟိုငပုကောင်တွေ ဘယ်က နေ ဘယ်လို... ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်ခဲ့တာလဲ မသိဘူး”

“ငါ့အထင်တော့ ဒီငပုကောင်တွေ သင်္ဘောပျက်တာ မဟုတ်ရင်... ဂျပန်စစ်စခန်းတစ်ခုခုက ထွက်ပြေးလာတာပဲဖြစ် မယ်”

“ကိုမင်းစကြာ... ကျုပ်တို့ဒီစက်လှေနဲ့ ပင်လယ်ကို ဖောက်ထွက်လို့မရနိုင်ဘူးလား”

“ငါ... ဒါကိုစဉ်းစားနေတာပဲ နေသူစိုး... အဓိက ငါတို့ ခုရောက်နေတဲ့ကျွန်းဟာ ဘယ်လိုနေရာမှာဆိုတာ မသိရသေးဘဲ ဖောက်ထွက်ရင် ပင်လယ်ထဲမှာဘေးဒုက္ခ ကြုံတာပဲအဖတ်တင်မယ်... ဆီကုန်သွားလို့ လှေနဲ့သက်သက် သွားရမယ်ဆိုရင်တောင် ရိက္ခာကအရေးကြီးတယ်၊ ရေနဲ့ရိက္ခာ ကို ငါတို့ဒီစက်လှေပေါ်မှာ ရက်တိုလောက်ပဲတင်နိုင်မှာကွ... ဒီလိုစွန့်စားတာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

“ကိုမင်းစကြာပြောတာ မှန်တယ်နေသူစိုး... ကျုပ်တို့ ဒီအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေပြီးမှတော့ နောက်ထပ်အသက် ရှင်သန်မှုကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဆန္ဒတွေသိပ်မစောပါနဲ့ဗျာ... သေချာပေါက် ကျုပ်တို့ ဒီကျွန်းကနေ လွတ်မြောက်မှာပါ”

“အပြင်မှာမီးတွေ မဲမှောင်နေတာပဲနော်...”

“ဒါ... မှန်တိုင်းဖြစ်မယ့်လက္ခဏာတစ်ခုပဲ၊ သူရမောင် နဲ့ သခင်ဘတိုးတို့ ကင်းကိုမသွားကြနဲ့တော့ဗျာ... ဒီမှာအတူ တူရှိနေတာ ကောင်းတယ်”

“ဝေါ... ဝန်း... ဝန်း”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ လေတိုးသံတွေ လှိုင်းကြီးတွေ ပုတ်ခတ်သံတွေကို ကြားနေရသည်။

မင်းနောင်ဘေးတွင် ထိပ်ထားလှိုင်အနီးကပ်နေပေး နေ၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

“မင်နောင် အဖျားတက်နေပြီနဲ့တူတယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ယမ်းရှိန်တက်နေတာပါ။ ဆေးတိုက်ထားတာပါတယ်”

“ဂျိန်း... ဝန်း... ဝန်း”

ကြောက်စရာကောင်းသော အသံများစွာနှင့် မုန်တိုင်းကြီးက ခြောက်လှန့်နေလေသည်။

သူတို့တည်ဆောက်ထားသော စခန်းတံလေးမှာ ကျောက်တုံးကြီးတွေရဲ့ ကြားမှာရှိတာကြောင့် လေတိုက်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေသည်။

“လျှပ်စီးလက်တာတွေက ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးမောင်းတိုးတိုးလိုက်သလိုပါပဲလား”

သူရမောင် အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မင်းစင်္ကြာအပြင်ဘက်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။

“နေသူစိုး... မင်းနဲ့ငါ အပြင်ကိုထွက်ကြရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အပြင်ဘက်မှာ တစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုပဲထင်

တယ်...”

“ဒါဆို သွားမယ်...”

“ကိုနေသူစိုးတို့... သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ လေကအရမ်းကိုကြမ်းနေတာ”

“ဖြစ်ပါတယ် ထိပ်ထားလှိုင်... လေထက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

စစ်သုံးဓာတ်မီးကိုယူပြီး တံထဲမှအောက်ကို ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“နေသူစိုး... ဓာတ်မီးကို မဖွင့်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ...”

ခြံစည်းရိုးပြုလုပ်ထားသော နေရာဆီသို့ကျောက်တုံးတွေကြားမှ သွားခဲ့ရသည်။ လေနှင့်မိုးကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် ရွာသွန်းတိုက်ခတ်နေသည်။

“နေသူစိုးရေ... သတိထားဗော့”

“အင်း...”

ခြံစည်းရိုးနားသို့ရောက်ပြီး အပြင်ဘက်ကိုကြည့်

လိုက်ရာ...

“ဟာ . . . ဟို . . . ဟို . . . သတ္တဝါကောင်တွေဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...”

ပင်လယ်သောင်ကမ်းဘေးပေါ်တွင် အလင်းရောင်တန်းတွေ လင်းလိုက်မှိတ်လိုက်နှင့် တွေ့နေရသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး... ကျုပ်တို့ဆီကိုလာနေတာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“နေဦး... ဒီကောင်တွေ ခုရောက်နေတဲ့နေရာက... ဟုတ်ပြီ ဟိုငပုကောင်တွေကို မြှုပ်ဖို့ထားခဲ့တဲ့နေရာထင်တယ်”

“ဟာ . . . ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အလောင်းကောင်တွေကို တစ်ခုခု လုပ်နေကြတာဖြစ်မယ် . . . အခြေအနေတွေကို စောင့်ပြီးကြည့်ကြတာပေါ့”

မင်းစကြာနှင့် နေသူစိုး အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်ပြီး အလင်းတန်းတွေပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ စခန်းတဲဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းစကြာတို့ အဝတ်အစားလဲကြဦး...”

“ရတယ်... သူရမောင် စစ်မိုးကာနဲ့သွားတာဆိုတော့ ရေသိပ်ပြီးမစိုဘူး”

“ဘာတွေ ထူးခြားလဲ...”

“ဟို... သတ္တဝါတွေ ဂျပန်ငပုကောင်တွေကို ဘာလုပ်နေလဲတော့ မသိဘူးကွ ဒို့ဘက်ကိုတောင်မလာတော့ဘဲ ပြန်လှည့်သွားကြတယ်”

“ဟိုအလောင်းတွေကို လာပြီးစားကြတာလား မသိဘူးနော်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ထိပ်ထားလို့... ဒီကောင်တွေက လူသားစားသတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ”

“သူတို့ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ခဲ့လား”

“ခုချိန်ထိသဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့ဖူးသေးဘူး... သူတို့ကိုယ်ပေါ်က အလင်းတန်းတွေက သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို အလင်းပြန်ပြီး မတွေ့ရဘူးဖြစ်နေတာ ခန့်မှန်းသလောက်ကတော့ လူဝံပုံသဏ္ဌာန်မျိုးပဲ ထိပ်ထားလို့”

“ကျွန်မလေ့လာဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်ထဲမှာ အလင်းပြန်
သတ္တဝါအကြောင်း သိထားတာလေးတော့ရှိတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီသတ္တဝါတွေက အိန္ဒိယတောင်တန်းကြီးတွေမှာ နေ
ကြတာ လူနဲ့တစ်ပုံစံတည်း မျက်နှာပိုင်းတော့ကွဲလွဲတယ်...
သူတို့မျက်နှာတွေက မျောက်ဝံနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ် အင်းတစ်ခု
ထူးခြားတာက သူတို့ဟာ လူစကားကိုနားလည်သလိုရှိတယ်
ပြောတော့မပြောတတ်ဘူး... ဒီသတ္တဝါကို ပညာရှင်တွေက
ဒီလူကြားလို့ခေါ်တယ် လူသားစားသတ္တဝါဖြစ်လို့ ဘီလူးတွေလို
တောင်သတ်မှတ်ထားကြတာ”

“ဒီလူကြား... ဒီလူကြား”

“ဘီလူးတွေများလား မသိပါဘူးဗျာ”

“ဘာကောင်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုရန်မူလာရင်တော့
ရှင်းရမှာပဲ”

“တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး”

ဂျပန်စစ်သားအလောင်းတွေ ထားခဲ့သောနေရာကိုပြန်
ပြီး လာကြည့်သောအခါ အလောင်းတစ်လောင်းမှ မတွေ့ရ
တော့ပေ။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း... စစ်ဖိနပ်ရာတွေ”

“ဟ ဟုတ်တယ် မနည်းဘူးပဲ”

စစ်ဖိနပ်ရာတွေကြောင့် စဉ်းစားရပင်ကျပ်သွားကြသည်။

“ကိုမင်းစကြာ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကျုပ်အထင်တော့ ဟိုသတ္တဝါတွေစီးထားတာဖြစ်မယ်”

ဒီမှာကြည့်ဦး လုံခြုံရာတွေ ညကထိပ်ထားလို့ပြောတဲ့စကားနဲ့ စပ်အပ်ကြည့်ရင် ဒီလူကြားဆိုတဲ့ကောင်တွေဖြစ်ဖို့များနေပြီ လူတွေကိုစားသောက်ပြီး ဖိနပ်တွေကို ဝတ်ထားကြတာဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ငပုအလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်ရ တော့ ကိုယ့်ဘက်ကသက်သာသွားတာပေါ့ကွာ”

“ကိုမင်းစကြာ ကျုပ်တို့ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြာကြာနေလို့ တော့မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ကျုပ်လဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာ ဒီလူကြားဆိုတဲ့သတ္တဝါ တွေက သေချာပေါက်အသက်အန္တရာယ်ပြုတော့မယ်”

“သူတို့တွေ ဘယ်လောက်များများရှိတယ်ဆိုတာ မသိ တော့ ကျုပ်တို့ရင်ဆိုင်ရင်တောင် အချိန်အကြာကြီးတောင့်ခံနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးရိက္ခာပိုင်း ခုရိက္ခာတွေကုန်သွားရင် နောက်ထပ်ရှာဖို့က မလွယ်တော့ဘူး”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ကျုပ်တို့ရိက္ခာတွေမကုန်ခင် ဖောင်ကြီးတစ်ခုကို ပြု လုပ်ပြီး ဒီကျွန်းကနေခွာမယ် ဘယ်လိုသဘောရကြလဲ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ပင်လယ်ထဲရောက်တော့မှ နောက်ထပ်ကံကြမ္မာကို ထပ်ပြီးတော့ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ဖောင်ကြီးတစ်ခုပြုလုပ်ဖို့အတွက် လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့”

“တောထဲကိုဝင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲလုပ်လုပ်ခုချိန်က စပြီး လူစုကွဲလို့မရတော့ဘူးနော်... ကျုပ်တို့ဘက်ကနေ သတိ လေးတစ်ချက်လစ်တာနဲ့ ဒီလူကြားဘီလူးတွေလက်စာမိသွား မယ်”

“စိတ်ချ”

တောထဲကို(၆)ယောက်လုံးဝင်ခဲ့ကြပြီး ဝါးခုတ်တဲ့သူက ခုတ် စောင့်တဲ့သူကစောင့်ပြီး ဖောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြရတော့သည်။

“ဒီနေ့အတွက်တော့ တော်လောက်ပြီ နားကြရအောင် နောက်နေ့မှလိုအပ်တာကို ဆက်ပြီးရှာဖွေကြမယ်”

“အင်း”

ထိပ်ထားလှိုင်နှင့် သူရမောင်တို့က စားသောက်ဖို့အတွက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

“ချွတ်...ချွတ်...ချွတ်”

“ဟင်”

မင်းစကြာနှင့်နေသူစိုး ခြေသံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် သေနတ်ကိုအသင့်ပြင်လိုက်ပြီး...

“ကိုတိုး...ခင်ဗျားမင်းနောင်နဲ့ အနီးကပ်နေနော် ကျုပ်တို့ဘာလဲဆိုတာကို သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ခြံစည်းရိုးစပ်နားမှ ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားပြီးကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဂျပန်ငှက်တစ်ကောင်”

တစ်ဖက်တော့စပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသောဂျပန်ငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“လိုက်မလား ကိုမင်းစကြာ”

“မလိုက်နဲ့နေသူစိုး...ဒီကောင်ဂျပန်ငှက်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို”

“ဒီလူကြားဘီလူးကောင်ပဲဖြစ်မယ်...သေသွားတဲ့ ဂျပန်ငှက်အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထားတာ”

“အင်း...ဖြစ်ဖို့များတယ် ဒါနဲ့ဒီကောင်လက်ထဲမှာ သေနတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် သေနတ်ကိုကိုင်ထားတာ ပုံစံမကျဘူး၊ ခင်ဗျားသတိထားမိလား”

“ထားမိတယ်...သေနတ်ပြောင်းဝကနေကိုင်ပြီး ပြေးသွားတာလေ”

“ကျုပ်တို့လူတွေနဲ့ အရမ်းကိုနီးစပ်တဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ မျောက်တွေလိုပဲ လူတွေလုပ်တာကိုလိုက်ပြီးလုပ်တာပဲ ဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်သိပ်ပြီးမရှင်းဘူး”

“နောက်တော့ ခင်ဗျားသဘောပေါက်သွားမှာပါ...”

မိုက်ဆာလာပြီ သွားစားကြရအောင်”

နှစ်ဦးသားတဲဆီသို့ ပြန်ပြီးလာခဲ့ကြသည်။ တပေါ်ရောက်တော့မှ အခြေအနေကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့အခြေအနေကိုလာပြီး သတင်းထောက်လှမ်းတာပဲဖြစ်မယ်”

“သေချာသလောက်ပဲ ဒီညတောင်စိတ်မချရဘူးနော်”

“ဟင်”

“စားပြီးကြတာနဲ့ ထောင်ချောက်တွေလုပ်ဖို့သာ ပြင်ထားကြပေတော့ဟေ့ ဒီလူကြားဘီလူးနဲ့ ငါတို့တိုက်ပွဲက စပြီးထင်တယ်”

“လူနဲ့ဘီလူးစစ်ပွဲပေါ့ကွာ”

မင်းစကြာကတော့ အကြောက်အရှံ့ကင်းမဲ့စွာ ပြောလိုက်သလို ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း အင်အားပြည့်စွာနဲ့ ရှိနေကြလေသည်။ အားလုံးစားသောက်ပြီးသည်နှင့်...

“ဒီကောင်တွေကို အဓိကအသုံးချရမှာမိုင်းတွေပဲ... ဘေးပတ်လည်မှာ မိုင်းတွေထောင်ရမယ်”

နည်းဗျူဟာပိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေသူစိုးကစီစဉ်နေသလို ထောင်ချောက်တွေကို မင်းစကြာမှ လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

“ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟေ့”

အရင်ကကြောက်တတ်သော သူရဲမောင်ပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့စွာ တွေ့နေရသည်။ မင်းနောင်တစ်ယောက်ကတော့ အဏ်ရာကြောင့် သိပ်ပြီမလုပ်ရူးနိုင်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကလုပ်နိုင်တာတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။ သူနှင့်အတူ ထိပ်ထားလှိုင်ကလည်း သူတတ်နိုင်သမျှ ဝင်ပြီးကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

“ကိုမင်းနောင်အတွက် ပူပန်စရာမိသားစုရှိဦးမှာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပူပန်စရာလူဆိုလို့ ညီမလေးတစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူလည်းသူ့မိသားစုဘဝနဲ့ဆိုတော့ ဒီလောက်ကြီး စိတ်သောကရောက်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်သူတွေဘာတွေရော မရှိဘူးလား... မေးတာကို တစ်မျိုးတော့မဖြစ်နဲ့နော်”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ထိပ်ထားတို့က သေတူရှင်တူဘဝကို ဖြတ်ကျော်ရမယ့်သူတွေပဲဗျာ ပွင့်လင်းခြင်းဟာ ခိုင်မာတဲ့ ခင်မင်မှုတစ်ခုကိုဖြစ်စေတာပဲ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

မှာ ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားဖို့မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး လူရယ်
လို့ဖြစ်လာကတည်းက ဘဝရဲ့ ခါးသီးမှုအောက်မှာ ဖြတ်သန်း
ခဲ့ရပြီး စစ်တပ်ထဲကိုရောက်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“မိဘတွေက မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်(၆)တန်းကျောင်းသားဘဝထဲက ဆုံးပါးသွား
ကြတာလေ”

“ဪ...ဒါနဲ့စစ်တပ်ထဲကို ဝါသနာပါလို့ ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဝါသနာထက် ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ့်ဘက်က
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တာပဲ”

“မြန်မာပြည်ဟာ သေချာပေါက်လွတ်လပ်ရေးရမှာပါ
ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲဆိုရင် လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ခေါင်းဆောင်
နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အရည်
အချင်းနဲ့သတ္တိတွေကို ယုံကြည်လို့ပဲ”

“ထိပ်ထားလို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကျွန်တော်ယုံကြည်မှုက
တစ်ထပ်တည်းပါ...ဖက်ဆစ်ကောင်တွေကို ကျွန်တို့ဗိုလ်ချုပ်က
မြန်မာ့မြေပေါ်ကနေ မောင်းထုတ်နိုင်မှာပါ”

“ထိပ်ထားတစ်ခုတော့ ဆုတောင်းမိပါတယ်”

“ဘာကိုလဲထိပ်ထား”

“ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ စစ်ပွဲတွေကို နောက်ထပ်မကြုံချင်တော့
ဘူး...တကယ်ဆို လူသားအချင်းချင်းကြားမှာ ရက်ရက်စက်
စက်သတ်ဖြတ်မှုတွေဟာ အရမ်းကိုဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပါတယ်
အထူးသဖြင့် ကျူးကျော်တဲ့စစ်ပွဲတွေဟာ မဖြစ်သင့်ဆုံးကိစ္စတစ်
ခုပဲ ထိပ်ထားကတော့ ကမ္ဘာကြီးကိုငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်”

“ထိပ်ထားရယ် ကမ္ဘာကြီးမှာ စစ်ပွဲတွေမရှိစေချင်ရင်
အတ္တတွေကင်းနိုင်မှဖြစ်မယ်လေ . . .စနစ်၊ ဝါဒ၊ အာဏာ၊
ဩဇာကြီးထွားနိုင်ရေးအတွက် စစ်ပွဲတွေဖန်တီးနေကြတာ”

“သိပ်ပြီးမှန်တဲ့စကားပေါ့ရင် ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အင်အား
ကြီးသူတွေက အင်အားနည်းသူတွေအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်း
တွေ မရပ်တန့်သရွေ့ ခုလိုပဲလူများစွာသေကျေရတဲ့ စစ်ပွဲတွေကို
ရင်ဆိုင်နေကြရဦးမှာပဲ...ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းနဲ့ နေခွင့်ရှိနေတာကို
ကျူးကျော်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုလိုနီစနစ်ကြီးကြောင့် ခုလိုဘဝဆိုးကျွံ
ဖြစ်ပေါ်နေရတာ”

မင်းနောင်နှင့်ထိပ်ထားလှိုင် စကားပြောနေချိန်တွင် သခင်ဘတိုးရောက်လာပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုတိုး ထိုင်ဗျာ... အပြင်ကိစ္စတွေပြီးသွားပြီလား။”

“ပြီးသလောက်ရှိသွားပါပြီ နေသူစိုးနဲ့ကိုမင်းစကြာတို့ အပြီးသတ်လိုက်ပြီးလုပ်နေကြတယ်”

“ကိုတိုးရောက်လာစရာနဲ့ အတော်ပဲ... ယနေ့ကမ္ဘာကြီး ရဲစစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ပြောနေကြတာပဲ... ဒီပေါ်မှာ ကိုတိုး အမြင်လေးကိုပြောပြပါလား”

“ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးသမားဆိုတော့ ကျုပ်တို့နဲ့အမြင် ကပိုပြီးကောင်းမှာပေါ့”

“နိုင်ငံရေးသမားဆိုပြီး သိပ်တော့အထင်မကြီးနဲ့ဗျို့ တစ်ခါတစ်ခါ လူလောကလူဘဝကြီးမှာ ကိုယ်တွေ့မထားတဲ့ ဘဝတွေကိုရောက်ခဲ့ရတယ် သခင်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ကျုပ်ရခဲ့တာ တခြားသူတွေနဲ့မတူဘူး”

“လုပ်စမ်းပါဦး... ဘယ်လိုကြောင့် သခင်ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ”

“ပြောပြရမှာတောင် ခပ်ရှက်ရှက်ဗျို့... ကျုပ်ကောလိပ်

ကျောင်းသားဘဝကအကြောင်းကို မပြောခင်ကျုပ်မိသားစု ရာဇဝင်ကို ပြောပြမယ် အဖေကပုလိပ်မင်းကြီး အမေကျတော့ လက်သမားတွေပေါ်မှာ ငွေကြေးအမြတ်ထုတ်နေတဲ့ ဓနရှင်ကြီး ပေါ့ဗျာ ကျုပ်အစ်ကိုကျတော့ ဝန်ထောက်၊ ဒီလိုမိသားစုကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကျုပ်လိုလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝံသာနုတစ် ယောက်ဖြစ်လာနိုင်မှာလည်း မိဘအစ်ကိုတွေရဲ့ ဩဇာအာဏာ တွေ ငွေကြေးတွေအောက်မှာ ကျုပ်က လိုတရနေသလို လောင်း ကစားရှုပ်ပွေမှုတွေနဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်လာခဲ့ရတာ ဒါပေမယ့်ဘဝဟာ ပြောင်းလဲချိန်တန်တော့ ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ် ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ခင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စုံမက်ခဲ့တယ်... ခင်ခင်ရီဟာ ဝံသာနု စိတ်ဓာတ်အရမ်းကိုပြင်းထန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ကျုပ်သူ ကို တခြားသူတွေလို လွယ်လွယ်ကလေးရမယ်ထင်ခဲ့တာ ဟာ... အရမ်းကိုလွဲမှားခဲ့တယ်”

သခင်ဘတိုးဟာ စကားကိုရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း သူမျက်လုံးတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ကပ်တွယ်

၁၃၆

ရွှေဘဝင်

သွားတော့သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကျုပ်ဘဝရဲ့အပြောင်းအလဲတစ်ခု စပြီးဖြစ်ခဲ့တာ...

ဒီလို ကိုမင်းနောင်ရေ”

သခင်ဘတိုး...သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းလေးကို ကြေ

ကွဲဝမ်းနည်းစွာနှင့် ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

မစ္စတာဘတိုးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့...ဒေးဗစ်၊ ရစ်ချက်၊ ဂျော့တို့(၄)ဦး ပါတီပွဲကပြန်လာကြသည်။ သူတို့(၄)ယောက်လုံး မူးနေကြသဖြင့် ကားမှာ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းဖြင့် ကားလမ်းပြည့်နေသည်။

“မစ္စတာဘတိုး...ခင်ဗျားကားက မူးနေတာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...ငါတို့က မူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကားက မူးနေတာ ဟား...ဟား...ဟား...”

မိဘအရှိန်အဝါကြီးသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထင်တိုင်း ကြဲနေကြသည်။

“မစ္စတာဘတိုး...ခင်ဗျားသည်းဘူးလေး ဒါလီရှင်းနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၃၈

ရွှေဘဝင်

.....
ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားပြီဆို”

“ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားတာမဟုတ်ဘူး... အပြီးသတ်
သွားတာ... ဘတိုးဘဝမှာ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမှ
ကဗျာမဆန်ဘူး”

“ကျုပ်... ခင်ဗျားကို မေးပါရစေဦး မစ္စတာဘတိုး”

“ဘာမေးချင်တာလဲ ဒေးဗစ်...”

“ခင်ဗျား... မိန်းမတွေ ဒီလောက်တွဲလာတာ ခံစား
မှုတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“မိန်းမဆိုတာ... ငါ့နလုံးသားရဲ့ ကစားစရာ အရပ်
တွေလိပ်... ခံစားချက်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ
တကယ်တော့ ပျော်တော်ဆက်တစ်ခုပါ”

“ဟေ့လူ... ကားကို နည်းနည်းကြည့်မောင်းဦး၊ တော်
ကြာ ဓာတ်တိုင်နဲ့ဝင်ပြီးတိုးမှ အားလုံးကြကုန်မယ်”

“သေတာက အရေးမကြီးဘူး... ကျုပ်တို့က နတ်ပြည်
ကိုရောက်လို့မဖြစ်ဘူး”

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

ဟို... စာစီပုဂ္ဂိုလ်များ

၁၃၉

.....
“ဘာလို့လဲကွ...”

“ဟ... နတ်ပြည်မှာ အရက်တွေ၊ ဘိယာတွေရှိတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ငရဲပြည်မှာတော့ ရှိမှာ...”

“ဒီတော့ ငရဲပြည်ကိုသွားကြတာပေါ့...”

“ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးပေါ့ကွာ...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟင်... ရှေ့မှာ... ဘတိုး”

“ကျို... ဝုန်း”

“အမေ...”

ဘတိုးတို့မောင်းလာသော ကားမှာ... ကားလမ်း
ဘေးတွင်ရပ်နေသော... အမျိုးသမီး(၂)ဦးကို ဝင်ပြီးတိုက်မိ
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘတိုး... ကားမရပ်နဲ့ ဆက်မောင်း”

ဒေးဗစ်က ဘတိုးကိုကားအတင်းမောင်းခိုင်းပေမယ့်

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

ဘတိုးကားကို ဆက်မမောင်းဘဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဘတိုး ခင်ဗျားဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ”

“ကျုပ် ဒီလောက်ထိ လူမဆန်တာကိုမလုပ်ဘူး . . .

မင်းတို့ ပြဿနာထဲမပါချင်ရင် ဒီကနေထွက်သွားလို့ရတယ်”

ဘတိုး . . . ကားရပ်ပြီး ကားတိုက်ခံရတဲ့သူတွေဆီ ကို
လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“အမေ . . . ကယ်ပါဦး”

“ဟင် . . .”

ဘတိုးမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူရင်ထဲ
မှာ ကြေကွဲမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသက်ကြီး အမျိုး
သမီးကြီးတစ်ဦးကို ပွေ့ဖက်ပြီး . . . ငိုကြွေးနေသော မိန်းကလေး
တစ်ဦးကြောင့် ဘတိုးရင်တွေတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ကျုပ် . . . ကျုပ်”

“ကျွန်မ အမေကိုကယ်ပါဦး”

ဘတိုး . . . မိန်းကလေးလက်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီး

ကို ပွေ့မပြီး . . .

“ဆေးရုံကို သွားကြမယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘတိုးအမျိုးသမီးကြီးကို ပွေ့မပြီး ကားဆီသို့ခေါ်လာစဉ်
သူ၏သူငယ်ချင်းတွေတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

“တောက် . . . အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

အမျိုးသမီးကြီးကို ကားနောက်ခန်းတွင်တင်ပြီး ရန်ကုန်
ဆေးရုံကြီးသို့ ကားမောင်းထွက်လာတော့သည်။ ဘတိုးစိတ်ထဲ
တွင် သူ့အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီလို့ ထင်မှတ်လိုက်မိ
သည်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနဆီသို့ ကားလေးမောင်း
ဝင်ပြီး ဘတိုးကိုယ်တိုင်အားလုံးကိုလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေး
လိုက်သည်။

“ဆရာမ”

“ဘာလဲ”

“လူနာကို ဘယ်အခန်းမှာထားရမှာလဲ”

အပြာရောင်နပ်(စ)ဆရာမလေးကို မေးသဖြင့်...

“အထူးခန်းမှာ ထားမယ်...”

“လူနာအခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဆရာဝန်ကြီးထွက်လာရင် မေးကြည့်ပါ”

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့တွင် ဘတိုးနှင့်မိန်းကလေးထိုင်
နေကြပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်ကြ
သေးပေ။

“ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျွန်မက ဘာကိုခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ”

“ခုလိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စပေါ်မှာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့မရပါဘူး...ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ခေတ်စနစ်ကြီးက ဓနငွေကြေးပြည့်စုံသူတွေ
ဩဇာအာဏာရှိသူတွေလက်ထဲရှိနေတာပဲ...ကျွန်မတို့ဘက်က
ဘယ်လောက်ပဲမကျေနပ်လည်း တရားခွင်ပေါ်ကို ရောက်မသွား

နိုင်သလို ဥပဒေကလည်းရှင်တို့လိုလူတွေကို အပြစ်ပေးရဲမှာ
မဟုတ်ပါဘူးလေ...ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

“ရှင်သာကားရပ်ပြီး ကျွန်မအမေကိုဆေးရုံမပို့ခဲ့ရင်
ကျွန်မအမေရဲ့ကံကြမ္မာကို မတွေးဝံ့အောင်ပါပဲရှင်”

သူမစကားကြောင့် ဘတိုးရင်ထဲတွင် ရှက်မိသလိုဖြစ်
သွားခဲ့ရသည်။ သူမ၏တည်ငြိမ်သောစကားသံတွေနှင့် မျက်နှာ
ပေါ်တွင် အေးစက်စွာရှိနေခြင်းတို့သည် ဘတိုးရင်ကို တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစေတာတော့အမှန်။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ဆရာ
ဝန်ကြီးထွက်လာတာကြောင့်...

“ဒေါက်တာ...လူနာအခြေအနေကိုသိချင်ပါတယ်”

“အသက်အန္တရာယ်ကတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး
ဒါပေမယ့် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က (၂)ပိုင်းကျိုးသွားတယ်
အချိန်ကြာကြာတော့ကုသရမယ်”

“ရှင်...”

ဘတိုး သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ညှိုးငယ်မှုလေးကို မြင်
လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာမကောင်း။

“မင်းအမေအတွက်မင်း စိုးရိမ်သွားတာလား”

“ကျွန်မမညာချင်ပါဘူးရှင်... ဒါပေမယ့် လောကကြီး
မှာအားငယ်ခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို ဘဝထဲမှာတားလို့
မရဘူးဆိုတာကို သိထားပါတယ်... ဒီလိုပဲဖြတ်သန်းရမှာပေါ့”

“ကျုပ်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မင်းအမေနဲ့ပတ်သက်
ပြီး ကျုပ်တာဝန်ယူပါရစေ”

“ရှင့်ဆီက ခုလိုစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ဒါပေမယ့် ရေရှည်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေတာမို့ ရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
နောက်ဆက်တွဲတွေကို ကျွန်မမကြံ့ချင်ဘူး”

သူမပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဘတိုးကောင်း
ကောင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ၏မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း
နှင့်ပတ်သက်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အနေနှင့်

တာဝန်မဲ့လို့မရဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ထားသည်။

သူမဘယ်လိုပင်ငြင်းငြင်း သူ့အနေနှင့် သူမနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ကူညီရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိတော့သည်။

“ရှင်ကျွန်မအတွက် ဘာမှစဉ်းစားမနေပါနဲ့... ခုလိုကူ
ညီခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်မမမေ့ပါဘူး”

“မင်းဘက်က မင်းမာနဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့တခြားစကား
တွေထပ်ပြီး မပြောတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့်မင်းဆီက အခွင့်အရေး
လေးတစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ရှင့်ဘက်က တောင်းဆိုချင်တာကိုပြောပါ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး... မင်းနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်
တစ်ခုကိုတော့ရချင်ပါတယ်”

“လူလူချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာ ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်
တစ်ခုပါ... ဒါပေမယ့် ရှင်အတွက်ကာလရှည်တော့ မကောင်း
ဘူး”

“ဟင်...ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာကို ကျွန်မမပြောချင်ဘူး...ရှင်အနေနဲ့ ရှင်မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေရှိရင်တော့ ခင်မင်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းက ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ငါ့ကိုသိထားသူပေါ့”

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတင်မကပါဘူး ကောလိပ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက မသိတဲ့သူမရှိသလောက်ပါပဲရှင်”

ကောလိပ်ကျောင်းတွင် သူမပြောသလို ဘတိုးဟာ ကျော်ကြားသူတစ်ဦး...သူ၏ကျော်ကြားခြင်းဟာ ကောင်းခြင်းနှင့် ကျော်ကြားခြင်းတော့မဟုတ်။ ရုပ်ပွေခြင်းတွေနှင့် ကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။

“ငါ့နာမည်ကို မင်းသိနေပြီပေါ့”

“သိထားပါတယ်”

“ငါကမင်းနာမည်ကို မသိရသေးဘူး...မင်းစကားအရ ဆိုရင် မင်းဟာကောလိပ်ကျောင်းသူပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မနာမည်ကို ပြောပြရတာခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စတော့မဟုတ်ပါဘူး...ခင်ခင်ရီလိုခေါ်ပါတယ် ဪ့ ရှင် ပြန်တော့လေ”

“ရပါတယ်...မင်းအမေကိစ္စလေးပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာပါ မင်းငါ့ကို ဒီနေ့ကစပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ်တော့ အသိအမှတ်လေး ပြုပါ...”

“ရှင်ဘက်က ဒီလောက်တောင်းဆိုနေမှတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ခင်ရီ”

“တစ်ခုတော့ ရှင်ကိုမေတ္တာရပ်ခံထားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ...”

“ကျွန်မကို တခြားမိန်းကလေးတွေလို ရှင်စိတ်ထဲမှာ သဘောထားရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မခင်မင်မှုဟာ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ပျက်စီးသွားပါလိမ့်မယ်”

သူမဘက်မှ ကာကွယ်မှုလေးတစ်ခုကို ကြိုတင်ပြီး ပြု

၁၄၈

ရွှေဘဝင်

လုပ်ထားတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါခင်ခင်ရီ... ငါ့ဘဝမှာမင်းဟာ အရိုးစင်းဆုံး
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာပါ”

“လူနာရှင်တွေ”

“ရှင်...”

“ဗျာ...”

သူမနှင့်အတူ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သော သူနာပြုဆရာမ
အသံကြောင့် ပြိုင်တူထူးမိလိုက်ကြသည်။ ဘတိုးရင်ထဲတွင်
တကယ်ပင်သူနှင့်ပတ်သက်နေသော လူနာတစ်ယောက်ထံ
သဘောထားမိတော့သည်။

“လူနာကို အထူးခန်းကိုပို့ရမယ်... ဒီအတွက်ဆေးရုံ
အုပ်ကြီးနဲ့သွားပြီးစကားပြောပါ”

“ခင်ခင်ရီ ဒီမှာစောင့်နေဦး... ငါဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့သွား
တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

သူမဘာစကားမှမပြောဘဲ ခေါင်းလေးပဲညိတ်ပြလိုက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို... တစ်ဖက်ကမ်း

၁၄၉

သည်။ ဘတိုးစိတ်ထဲတွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုဝင်ရောက်လာခဲ့
သည်။ ထိုအကြောင်းအရာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အဆင့်
အတန်းခွဲခြားမှုတွေဟာ လုံးလုံးကွာဟနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ဘဝရောက်နေရတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေ၏ဘဝလေး
ကို စတင်ပြီးတွေ့လိုက်ရသလိုပင်။

ဘတိုးတစ်ယောက် ခင်ခင်ရီနှင့် ခင်မင်ပြီးနောက်ပိုင်း
တွင် အရင်လိုဘဝတွေကို မနှစ်မြို့သလိုခံစားလာခဲ့ရသည်။
သူနှင့်အတူတူတွဲခဲ့ကြသော အရေးပိုင်သားသမီးတွေ၊ နေရှင်
သားသမီးတွေနှင့် ခပ်ခွာခွာပင်ဖြစ်လာသည်။

“မစ္စတာဘတိုး”

“ဒေးဗစ်”

ခင်ခင်ရီနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို သွားရန်အတွက် စောင့်
နေချိန်ဒေးဗစ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ... အတန်းမှမရှိတော့တာ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၅၁

ဒီနေ့ရော့အိမ်မှာပါတီရှိတယ် လစ်ကြရအောင်”

“ငါမလိုက်တော့ဘူး ဒေးဗစ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ... မင်းအရင်ကဆို ဒီလိုပွဲမျိုး
ကိုလက်လွတ်ခံတာမဟုတ်ဘူး မင်းကိုကြည့်ရတာအရင်နဲ့လုံးလုံး
မတူတော့ဘူး”

“ဒေးဗစ် လူဆိုတာပုံစံတစ်ခုတည်းနေလို့မရဘူးလေ
ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရှင်းဆုံးပြောမယ်ကွာ... ပါတီ၊ ကလပ်တွေကို
သွားချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး”

“ဒီကောင်က ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ... ဝံသာနုကြီးနဲ့
တွေ့ ပြီး ဝံသာနုစိတ်ပေါက်နေတာ”

“ဂျော့”

သူတို့နောက်မှ ဂျော့ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဂျော့... မင်းစကားက ဘာစကားလဲ”

“ဒေးဗစ် မင်းဘာမှမသိဘူးလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မသိဘူး”

“ဒီကောင်ကျောင်းမှာ ဘာမှအရည်မရ အဖတ်မရ အလုပ်တွေကိုလုပ်နေတဲ့ သပိတ်သမားထဲက ခင်ခင်ရီဆိုတဲ့ သခင်မကြီးနဲ့ တွဲနေတာလေကွာ”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး ဘတိုး မင်းမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ တွေကိုလုပ်နေတဲ့အရူးတွေနဲ့ တွဲမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ...ဘာလဲ ငါတို့လို ဆိုရှယ်ကျတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲရတာ ရိုးသွားလို့ သခင်ရူးတွေနဲ့ တွဲကြည့်နေတာလား”

“မင်းတို့စကားတွေက အရမ်းကိုလွန်နေပြီနော်”

“ဟ...ငါတို့က ဘာများပြောမိလို့လဲကွာ ဟုတ်တာ တွေပြောတာလေ နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို ဘယ်သူကမှတား ဆီးလို့မရဘူးဘတိုး...မင်းသခင်မကြီးတွေအဆုံးသတ်က ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးနော် အလကားအလုပ်မရှိအလုပ်ရှာတဲ့ သူတွေ”

“တိတ်စမ်းကွာ...မင်းတို့ဆက်ပြီးပြောရင် ငါ့ကိုအဆိုး

မဆိုနဲ့”

“ဘတိုး မင်းပါရှားသွားပြီလား”

“ငါကရူးတာမဟုတ်ဘူး...မင်းတို့လို မျိုးမစစ်ကောင် တွေစကားကို ဆက်ပြီးမကြားချင်တာ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ...”

“အေး ငါပြောတဲ့စကားတွေက ဘာသာပြန်စရာ မလိုဘူး”

“မင်း...မင်း အရူးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အရူးစကားတွေ ပြောနေပြီပေါ့”

“ကဲ အရူးတွေလိုပြောဦး”

“ဘတိုး...”

“ခွပ်...ဖြောင်း”

ဘတိုးဒေါသတွေအား တားဆီးချိန်ပင်မရလိုက်ပါ... ဒေးဗစ်မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးတွေရောက်သွားတော့သည်။

“နောက်တစ်ခါ ငါမကြိုက်တဲ့စကားတွေ ငါမကြားချင်

၁၅၄

ရွှေဘဝင်

တဲ့စကားတွေပြောရင် ဒီထက်ပိုပြီးတော့ ဆိုးမယ်မှတ်ဒေးဗစ်
မင်းမကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုရင်းလိုရတယ် ဂျော့ ဒီကောင်
ကိုခေါ်သွားတော့”

ဒေးဗစ်နှင့်ဂျော့ ဘတိုးကိုမကျေနပ်ပေမယ့် ဘတိုးစိတ်
နှင့်လက်ရုံးရည်ကို သဘောပေါက်ထားသူတွေဖြစ်တာကြောင့်
ဘာမှဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားကြတော့သည်။

“ကိုဘတိုး”

“ဟင်...ခင်ခင်ရီ”

ဘတိုးသည် ကြေမ့်သွားသော အင်္ကျီကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်
ပြန်ပြီးလုပ်လိုက်သည်။

“ကဲပါ...ဘုရားကို ဒီပုံစံကြီးနဲ့သွားလို့မကောင်းပါဘူး”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့သွားရမလဲ”

“မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံလေးနဲ့ သွား
သင့်တာပေါ့”

“အိမ်မှာက ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံမရှိဘူး...အင်း ဟုတ်ပြီ

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၅၅

တိုက်ပုံနဲ့ပုဆိုးရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှိတယ် အဲဒီမှာတစ်ထည်သွား ဝယ်ပြီး
ဝတ်တာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

“ဪ...ခင်ခင်ရီ”

“ဘာများလဲ ကိုဘတိုး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒလေးကို လိုက်လျောပါ”

“ဘယ်ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမှာလဲ”

“ကိုယ်မောင်းတဲ့ကားလေးနဲ့ ဘုရားကိုသွားကြရအောင်
နော်”

“ကောင်းပြီ...ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်လျောလိုက်မယ်
နောက်တစ်ကြိမ်တော့ မရဘူးနော်”

“အင်း အသည်ဆိုင်အရင်ဝင်ကြရအောင်”

ကားလေးမောင်းထွက်လာပြီး မြန်မာအဝတ်အစားတွေ
ကို သီးသန့်ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။
အသည်ဆိုင်တွင် ပင်နီတိုက်ပုံ ကော်လံခေါင်းတုံးအင်္ကျီ

သတ္တဗ္ဗန်စာပေ

၁၅၆

ရွှေဘဝင်

နှင့် ချည်ပုဆိုးဝတ်လိုက်တော့ ဘာတိုးကို ခင်ခင်ရီကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲ ခင်ခင်ရီ”

“ကိုဘတိုး ခုလိုဝတ်လိုက်တော့ အရမ်းကိုလိုက်ဖက် နေလို့ပါ”

“တစ်ခါမှ ခုလိုဝတ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး... ဝတ်ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုပေါ်မှာ မသက် ဆိုင်သလိုဖြစ်နေတာ သိပ်ကိုဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတယ် . . အင်းလေ ကိုဘတိုးက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဝေးကွာတဲ့အသိုင်း အဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းလာသူဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“ခင်ခင်ရီ”

“ပြောပါ ကိုဘတိုး”

“ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်မြန်မာအဝတ်အစားတွေကိုပဲ ဝတ်တော့မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၅၇

“ကောင်းတာပေါ့...ခုလိုပြောင်းလဲခဲ့တာ ဘာကြောင့် လဲဟင်”

“ကိုယ်မညာချင်ဘူး ခင်ခင်ရီကြောင့်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကိုဘတိုးပြောင်းလဲမှုကြီးက သိပ်ပြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး... “ခင်” ပြောင်းလဲစေချင်တာက ကိုယ့်လူမျိုး ကိုချစ်တဲ့စိတ် ခင်တွယ်တဲ့စိတ်နဲ့ပြောင်းလဲတာကိုပဲ မြင်ချင်တာ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ခင်ရီ...ကိုယ်ကြိုးစားပြီးပြောင်းလဲ ပါမယ်”

“ကိုဘတိုး...သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“မပြောချင်ပါဘူး ခင်ခင်ရီရာ...အလကားကောင်တွေ စကားထဲထည့်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့...ဘုရားသွားခါနီး အကုသိုလ် လာပေးကြတာ”

“ခင် အားလုံးကြားပါတယ်”

“ဟင်”

“ကိုဘတိုးမသိစိတ်ထဲမှာ တကယ်ပဲပြောင်းလဲနေပါပြီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၈

ရွှေဘဝင်

ဒီအတွက် “ခင်” အရမ်းကို ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“အင်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်” တို့နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် ပညာတတ်အရမ်း
ကိုလိုအပ်နေပြီလေ . . ကိုလိုနီစနစ်ကြီးအောက်မှာ “ခင်” တို့
ကျွန်ဘဝကိုဆက်လက်ပြီး . . . ခေါင်းငုံ့နေလို့မရတော့ဘူး
ကိုဘတိုး”

သူမပြောသောစကားတွေကို ဘတိုးငြိမ်သက်စွာပင်
နားထောင်နေမိတော့သည်။

“ဒီစကားတွေပြောတော့ ကိုဘတိုးမိဘတွေအတွက်
ကောင်းတော့မကောင်းဘူးနော်”

“ခင်ခင်ရီ ကိုယ်ကောင်းကောင်းသိလိုက်တာတစ်ခုရှိ
တယ်... အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်ကျွန်ဘဝကနေ
လွတ်မြောက်ရမယ် ဒီအတွက်ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်မယ်”

“ဟယ်... ကိုဘတိုးတကယ်ပြောတာနော်”

သစ္စာမွန်စာပေ

 ဟို... တစ်ဖက်ကမ်း

၁၅၉

“တကယ်ပြောတာပါခင်ခင်ရီ... ကိုယ့်မိဘတွေမျက်နှာ
ထက်ကျွန်ဘဝကိုရောက်နေတဲ့ ကိုယ်တို့လူမျိုးတွေမျက်နှာကို
ကြည့်ရမယ်”

“ခင် . . . ခင် ကိုဘတိုးဆီက ဒီစကားကြားရတာ
တကယ်မယုံနိုင်စရာပါပဲ”

ခင်ခင်ရီ သူ့လက်မောင်းကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြော
လိုက်တာကြောင့် ဘတိုးရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားတော့သည်။
ထိုနေ့ခင်ခင်ရီနှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးပေါ်တွင် ကြည်နူးမှု
တွေအပြည့်နှင့် ရင်ထဲတွင် ပီတိကလေးတွေများစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ
တော့သည်။

“ကိုဘတိုး”

“ပြောလေ... ခင်ခင်ရီ”

“ခင်ကို ‘ခင်’ လို့ခေါ်ပါ”

“ခင်ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“ရွှေတိဂုံစေတီကြီးမှာ သစ္စာပြုရအောင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်...ခင်”

“ဒီစကား “ခင်”ပြောလို့ အံ့သြသွားလားဟင် . .
ကိုဘတိုး ခင်ဘေးကိုရောက်လာတာ ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့
ဖြစ်ဖြစ် “ခင်”နားလည်တာကတော့ တူညီတဲ့ခံစားချက်တွေ၊
ယုံကြည်ချက်တွေ ရှိလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် “ခင်”ဟာကိုဘတိုး
မျှော်လင့်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေရပါမယ်”

“ကိုယ်မငြင်းချင်ပါဘူး “ခင်”...ကိုယ်ခင်ကိုစပြီးတွေ့ကာ
တည်းက တခြားခံစားချက်တွေနဲ့မတူတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ခင်တွယ်
ခဲ့ပါတယ် . . .ဒါပေမယ့် ခင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ခင်ရဲ့ကိုယ်ကျိုးစွန့်
လုပ်ကိုင်ခဲ့တာတွေကို တွေ့ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအရမ်းကို အရှက်
ရခဲ့ပါတယ်”

“ကိုဘတိုးအတွက် အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး...လာ
သွားကြရအောင်”

“ခင်”

“ပြော”

“ခင်သစ္စာဆိုမှာ ဘာလဲဟင်”

“ကိုဘတိုးက ရည်းစားတွေ ဒီလောက်တောင်အများ
ကြီးထားခဲ့တာတောင် ဘာဆိုတာကို မရိပ်မိဘူးလား”

“ကိုယ်ရည်းစားတွေအများကြီး ထားခဲ့တာတော့မှန်ပါ
တယ်...ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့သူဆို
တာ မရှိခဲ့ပါဘူး ဒါဟာအမှန်ဆုံးစကားပါခင်”

“ခင် ယုံပါတယ်... “ခင်”တို့ဘာကိုသစ္စာပြုမလဲဆိုတာ
အောင်မြေကိုရောက်ရင် သိရမယ် . . “ခင်”ဆိုတာကိုလိုက်
ပြီးတော့ ဆိုလေ”

“ဟတ်ကဲ့”

နှစ်ဦးသား ရွှေတိဂုံဘုရားအောင်မြေတွင် အတူတူထိုင်
လိုက်ကြပြီးနောက်...

“ခင်”သစ္စာပြုတာ ကိုလိုက်ပြီးပြုနော်”

“စိတ်ချ...ကိုတိုးနှလုံးသားထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာ
တဲ့စကားလုံးတွေဆိုတာကိုလည်း “ခင်”ယုံရမယ်”

“ခင်” ယုံပါတယ် ကဲလိုက်ပြီးဆိုတော့... ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် ဒီနေ့ဒီရက်မှစပြီး မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီး ကိုလိုနီကျွန်ဘဝမှလွတ်မြောက်သည်အထိ အတူမခွဲမခွာသစ္စာ ရှိကြသော ချစ်သူတွေဖြစ်ရပါစေသား”

သူမသစ္စာပြုသည်အတိုင်း ဘတိုးလိုက်ဆိုရင်း စေတီ တော်ကြီးကို ဖူးမြော်လိုက်ကြတော့သည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လှပသော အနာဂတ်အတွက် သူတို့ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမည်။ အခက်အခဲ တွေကို တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း... အင်အားများစွာနှင့် ပြုလိုက်ကြတော့သည်။

“ခင်”

“ကိုဘတိုး”

“ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘဝဟာ ခင့်ဘဝပါပဲ”

“ခင့်ဘဝကလဲ ကိုဘဝပါပဲရှင်”

“မခွဲကြေးနော်”

“ထာဝရ ထာဝရများစွာနဲ့ပါကိုရယ်”

ရွှေတိဂုံစေတီတော် တောင်ဘက်မုခ်လှေကားအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ကိုဘတိုး ပြောလက်စ စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး . . .
ထိပ်ထားလှိုင် လှမ်းပြီးပေးလိုက်သော ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို
လှမ်းယူပြီး သောက်လိုက်သည်။

“နောက်ဘာတွေဆက်ပြီး ဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြောပါ
ဦးဟ...”

သူတို့ဆီသို့ မင်းစကြာနှင့် နေသူစိုးတို့ပါ ရောက်လာ
ပြီး . . . သခင်ဘတိုး၏ ရာဇဝင်ဇာတ်သိမ်းပိုင်လေးကို ဝိုင်း
နားထောင်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေဟာ ခဏ
လောက်ပဲကြုံခဲ့ပါတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်လည်းနောက်ဆုံး မြန်မာ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၆၅

လွတ်လပ်ရေးအတွက် ခင်နဲ့အတူ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတွေ
မှာပါဝင်ပြီး၊ တစ်နေ့မှာ . . . ကျုပ်ဖခင်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေလက်
ထဲမှာ နှစ်ယောက်လုံးအဖမ်းခံရတယ်”

“ဟင်...”

“ကျုပ်ဖခင်က ကျုပ်ကိုစည်းရုံးဖျောင်းဖျူပြီး . . . သခင်
ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ခင်ကိုတော့ အရေးပိုင်မင်းက
ခြေတော်တင်ဖို့ အဓမ္မကြံရင်းနဲ့ ခင်ဟာ . . . နံရံနဲ့သူခေါင်း
ဆောင့်ပြီး သတ်သေခဲ့တယ်၊ ကျုပ်လည်း ပထမတော့ လူ
လောကကြီးက စွန့်ခွာဖို့စဉ်းစားခဲ့သေးတယ် . . . ဒါပေမယ့်
“ခင်”မျှော်လင့်ထားတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီးအတွက် ကျုပ်နလုံး
သားထဲမှာ “ခင်”ဝိညာဉ်တွေကိုထည့်ပြီး၊ ဆက်လက်တိုက်
ပွဲဝင်ခဲ့တာ . . . ခုလိုအဖမ်းခံရတဲ့ထိပဲဗျာ”

“အင်း . . . ခင်ဗျားရဲ့နောက်ကြောင်းလေးကို ကြားရ
တာ တကယ့်ကိုစိတ်မကောင်းစရာပါပဲ၊ ခင်ဗျားချစ်သူမြင်ချင်
တဲ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အထိ ခင်ဗျားဘက်က တာပန်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

၁၆၆

ရွှေဘဝင်

ကျေဖို့ပဲ လိုတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ...ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းမှာမသေချင်ဘူးလို့ပြောတာပေါ့”

“ကိုဘတိုး ခင်ဗျားတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့တဲ့ ဆန္ဒတွေမကြာခင် ပြည့်တော့မှာပါ။ ခုဆို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်တဲ့ တပ်မတော်ကြီးက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို မြန်မာ့မြေပေါ်ကနေ တွန်းလှန်နေပါပြီ”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီစစ်ပွဲကိုနဲ့ချင်တာ...”

“ကျုပ်တို့ ဖောင်ကြီးပြီးသွားလို့...မြန်မာ့မြေပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ရင် တော်လှန်ရေးကြီးနဲ့မှီမှာပါ”

“ကဲဟေ့...စားစရာတွေစားကြ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေနဲ့ အရင်ဆုံးမတွေ့ခင် ဘီလူးကောင်တွေနဲ့ဒီည ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ထားကြရမယ်”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဥတိုက်ပွဲ

ကျွန်းကြီးက အရင်နေ့တွေအတိုင်း ညလေညင်းက လေးနှင့် တိတ်ဆိတ်နေဆဲ...မင်းစကြာတို့ ကိုယ်စီနေရာယူထားကြပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ညဉ့်တော်တော်နက်တဲ့ထိ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရသေးသဖြင့် အားလုံးမျက်လုံးတွေစင်းလာပြီး အိပ်ချင်လာတော့သည်။

“ဝါး...”

“ဘယ်လိုလဲ...သူရမောင် အိပ်ချင်ပြီလား”

“မအိပ်ချင်ပါဘူး...ဘာမှ မထူးခြားသေးပါလား”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“ထူးခြားတာ မထူးခြားတာထက် ကိုယ့်ဘက်ကမပေါ့
ဆဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

မင်းစကြာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ရာ
တွင် ဘာမှထူးခြားခြင်းမရှိပေမယ့်၊ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေ
တာကြောင့်...

“နေသူစိုးရေ... မင်းနဲ့ငါ အပြင်ကိုထွက်ပြီး အခြေ
အနေကို လေ့လာရင်ကောင်းမယ်”

“သွားမယ်လေ... မင်းနောင် မင်းတို့လည်းသတိနဲ့
နေခဲ့ကြဦးကွ”

“အေး... အေး”

“ကိုနေသူစိုးနဲ့ ကိုမင်းစကြာ သတိထားပြီးသွားကြနော်၊
ဒီဘီလူးတွေက ဉာဏ်တော့များတယ်”

လူတွေနှင့်အနီးစပ်ဆုံးတူညီသော ဘီလူးတွေကိုရင်
ဆိုင်ရမည်ဖြစ်တာကြောင့်... မင်းစကြာတို့ဘက်မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
တော့ နေလို့မရမှန်း သဘောပေါက်ကြသည်။

သေနတ်ကိုယ်စီယူပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ည၏
အမှောင်ထုစိုးမိုးမှုကောင်းနေဆဲ... လေတိုးသံကြောင့်
သစ်ရွက်ခတ်သံလေးတွေကိုပင် ကြားနေရသည်။ တော၏
တိရစ္ဆာန်သံတွေကတော့ ညဉ့်ငှက်အော်သံပင်မကြားရပါ...

“မြင်ကွင်းက ဘာမှထူးခြားချက်တော့မတွေ့ရဘူး...
ကိုမင်းစကြာ”

နေသူစိုး အမေးစကားကို မင်းစကြာချက်ချင်းမဖြေ
သေးဘဲ... ဘေးဘက်သို့စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေသူစိုး”

“ဘာများလဲ ကိုမင်းစကြာ”

“မင်း... စစ်သားမျက်လုံးနဲ့ ဟိုသစ်ပင်တွေကို
ကြည့်လိုက်စမ်း”

နေသူစိုး... မင်းစကြာ ပြောလိုက်သောနေရာကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

“ဘာတွေ ထူးခြားတာတွေလဲ...”

“သစ်ပင်ကွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ကပ်နေတယ်...”

“သေချာတယ် နေသူစိုး...သစ်ပင်တိုင်းမှာကပ်တွယ်
နေတာကွ”

“ဒီလူကြားတွေများလား”

“သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး...ဖြစ်ဖို့က
တော့ ရာခိုင်နှုန်းများတယ်”

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ...”

“ငါတို့ကို သူတို့စပြီးတိုက်တာ မခံရခင်...ငါတို့ဘက်
က စပြီးတိုက်ကြမလား”

“ကောင်းတယ်...”

“နေသူစိုး ငါတို့စခန်းကို အမြန်သွားနှင့် ငါဒီကောင်
တွေကို ရန်စပြီးတာနဲ့ဆုတ်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

နေသူစိုးကို နောက်ကိုဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး...မင်းစကြာ

သံသယဖြစ်နေတဲ့နေရာဆီကို ချိန်ရွယ်ပြီးပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဟာ...”

သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်...သစ်ပင်ကွယ်
ဆီမှ အလင်းတန်းကြီးတွေ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“ဂီ...ဂါး...ဂါး”

ဒီလူကြားဘီလူးတွေ သစ်ပင်ကွယ်မှများပြားစွာထွက်
ပေါ်လာပြီး...မင်းစကြာနောက်ကို လိုက်ကြတော့သည်။

“ကိုမင်းစကြာ ရှေ့ဘက်ကနေဝင်ခဲ့...မိုင်းကြီးတွေ
ရှိတယ်”

နေသူစိုးတို့ မင်းစကြာကိုလှမ်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဂီ...ဂါး”

မင်းစကြာနောက်သို့ ဒီလူကြားဘီလူးတွေ သဲကြီး
မဲကြီးလိုက်လာကြလေသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားကြတော့...”

ဒီလူကြားဘီလူးတွေ မင်းစကြာတို့စခန်းနားသို့
ရောက်သည်နှင့် ထောင်ထားသောမိုင်းကြိုးတွေနှင့်တိုက်မိပြီး-
“ဝုန်း...ဂျုံး...ဂီ...ဂါး...ဂါး”

ကျွန်းပေါ်ရှိတောကြီးတစ်ခုလုံး အသံနက်ကြီးတွေ
ပေါ်ထွက်လာပြီး၊ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွား
တော့သည်။ မိုင်းကြားမှ ကျုံ့ထွက်လာတဲ့ ဒီလူကြားတွေကို
မင်းစကြာတို့က တစ်ကောင်ချင်းကို ပစ်ခတ်နေရလေသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“ဂီ...ဂါး...ဂါး”

မင်းစကြာတို့ ကျည်ဆံတွေကုန်လုနီးပါးပစ်ခတ်ခဲ့ကြ
ရပြီးမှ ဒီလူကြားဘီလူးတွေ နောက်ဆုတ်ပျောက်ကွယ်သွား
တော့၏။

“ဟူး...”

မင်းစကြာတို့အားလုံး ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ရ
တော့သည်။ ညဉ့်နက်မှ ဖြစ်ခဲ့ရသောတိုက်ပွဲမှာ မိုးသောက်

အလင်းရောက်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

နေရာအနှံ့တွင် ဒီလူကြားဘီလူးတွေမြင်၍မကောင်း
အောင် အလောင်းတွေထပ်နေရာ . . .စခန်းပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး သွေးညှိနံ့တွေဖုံးလွှမ်းပြီး...အနိစ္စရကြီးပင် ဖြစ်နေ
တော့သည်။ တချို့သော ဒီလူကြားတွေမှာ သေအံ့ဆဲဆဲပင်
ဖြစ်နေသည်။

“ကိုမင်းစကြာ ဒီအလောင်းတွေကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဟူး...ဒီလောက်များတာကြီးကို ရှင်းဖို့တော့မလွယ်
ဘူးဟေ့”

“ဒီစခန်းမှာ ဆက်ပြီးနေချင်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး”

“တစ်နေရာပြောင်းပြီး စခန်းသစ်တစ်ခုလုပ်မနေတော့
ဘူးကွာ...ရှင်းနိုင်သလောက်ရှင်းကြတာပေါ့၊ ဖောင်ကြီးကိစ္စ
ကလည်းအပြီးလုပ်ရဦးမယ်”

“ကျုပ်စိတ်ထင် ဒီကောင်တွေထပ်ပြီး အန္တရာယ်ပြု
လာနိုင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်တွေ လွယ်လွယ်နဲ့လက်လျှော့
မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုမင်းစကြာ ကျုပ်တို့မှာကျည်ဆံတွေက ဘာမှ
မကျန်တော့ဘူးနော်... ဒီကောင်တွေ နောက်ထပ်အင်အားများ
လာရင် ရင်ဆိုင်ရခက်မယ်”

မင်းစကြာအတော်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ကဲ... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို အရင်လုပ်ကြရ
အောင်... ဒီအလောင်းတွေကို တစ်နေရာထဲမှာပုံပြီး မီးရှို့ပစ်
မယ်ကွာ... မြေမြုပ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ကြ
ရအောင်”

“ဟူး... ခွေးကောင်တွေ သူတို့တိုက်ခိုက်တာလည်း
ခံရ... သူတို့အလောင်းတွေပါရှင်းရနဲ့ တကယ်ဒုက္ခပေးတဲ့
ကောင်တွေ...”

“သူရမောင်ရေ ညည်းမနေနဲ့တော့ဟေ့ လုပ်စရာရှိတာ

ကို လုပ်ကြဟေ့”

အားလုံးတက်ညီလက်ညီနှင့် ဒီလူကြားကောင်တွေ ကို
ရှင်းလင်းကြရတော့သည်။ ဒီလူကြားအလောင်းတွေကို
သောင်ပြင်တွင် စုပုံပြီး... လောင်စာတွေနှင့်ရောပြီး မီးရှို့ကြ
ရလေသည်။

“ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေကြဟေ့... အတော်ကိုညှော်မယ့်
အနေအထားပဲ”

ဒီလူကြားကောင်တွေကို စုပုံမီးရှို့ပြီး ခပ်ဝေးဝေးတွင်
စုပြီးထိုင်နေလိုက်ကြတော့သည်။

တစ်ညလုံးတစ်ယောက်မှ မအိပ်ရသေးသောကြောင့်
သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်စီလုံပြီးနေလိုက်ကြတော့သည်။

ပင်လယ်လေပြေညှင်းတွေ၏ တိုက်ခတ်လာမှုအောက်
တွင် မျက်လုံးတွေစင်းလာပြီး... အိပ်ချင်စိတ်များဖြစ်လာတာ
ကြောင့် ကိုယ်စီနှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

အခန်း < ၅ >

မင်းစကြာတို့ပဲ ကံကောင်းတာလား... သူတို့ကိုရန်မူ
သောဒီလူကြားတွေပဲ နောက်ထပ်အင်အားစုနေသလားပင်မသိ။
(၃)ရက်မြောက်တဲ့အထိ ရန်မူတိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိသေးပေ။
မင်းစကြာတို့ ဖောင်ကြီးကိုလုပ်လိုက်၊ ခံတပ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ထောင်ချောက်တွေကိုလုပ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်မှန်းချိန်သိပ်
ပြီးမရပေ။ ညဘက်ဆိုရင် အလှည့်ကျကင်းစောင့်ပြီးဒီလူကြား
ကောင်တွေကို စောင့်ကြည့်နေရသေးသည်။

သူတို့အားလုံးထဲတွင် ပင်ပန်းသူ(၂)ဦးကတော့ နေသူစိုး
နှင့်မင်းစကြာပင် ဖြစ်သည်။ တောမှဆိုးလုပ်ခဲ့ဖူးသောမင်းစကြာ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟို...တစ်ဖက်ကမ်း

၁၇၇

မှာ တောထဲမှဝါးတို့ဖြင့် လက်နက်တွေကို ပြုလုပ်ရသည်။

“ကိုမင်းစကြာကတော့ လက်နက်တွေကို တကယ်ကျွမ်း
ကျင်တာပဲဗျို့”

“ဟေ့ကောင် . . . ပင်လယ်မီးပြစပြီးဖြစ်ကတည်းက
အင်္ဂလိပ်လက်နက်တွေအသုံးပြုခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... မြန်မာပြည်
ထုတ်လက်နက်တွေနဲ့ ပင်လယ်မီးပြလုပ်စားလာခဲ့တာကွ”

“ကိုမင်းစကြာ... ခင်ဗျားမှာဝန်ဆောင်ကြောင်းလေးကို
ပြောပြပါလားဗျ”

“ငါ့ဘဝနောက်ကြောင်းက သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စား
ဖို့မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်
သိထားတော့ကောင်းတာပေါ့”

“ဒီလောက်တောင်သိချင်နေလည်း ပြောပြတာပေါ့
လောလောဆယ်နေ့လည်စာလေး စားပါရစေဦးဟေ့... စားပြီး
သောက်ပြီးတော့ပြောပြတာပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ထိပ်ထားရေ...မင်းအစ်ကိုကြီးအတွက် နေ့လည်စာ စားဖို့ပြင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းနောင်”

မင်းစင်္ကြာနှင့် နေသူစိုးတို့အားလုံး သတိထားမိတာ တစ်ခုကတော့ မင်းနောင်နှင့်ထိပ်ထားလှိုင်တို့နှစ်ယောက်၏ရင်းနှီးမှု သံယောဇဉ်ပင်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေကိုသိနေပေမယ့် အားလုံးမသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးလိုက်ကြသည်။

နေ့လည်စာထမင်းဝိုင်းလေး လူစုံညီစွာနှင့်မြိန်ရေရှက် ရေစားသောက်ကြတော့သည်။

ထမင်းစားပြီးအနားယူချိန်ကိုရောက်တော့မှ မင်းစင်္ကြာ သူ့ဘဝ၏နောက်ကြောင်းလေးကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့ဘဝက နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ လူဖြစ်ခဲ့ရတာလေ ဘာတွေနာကျင်ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုရင် ပထမဦးဆုံးငါ့မိဘနှစ်ပါး ကို သတ်သွားတဲ့ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ကြောင့် မုဆိုးဘဝကို အရယူခဲ့တယ်...မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကတော့မုဆိုးတွေမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး...ပင်လယ်တံငါသည်တွေပါ တောထဲမှာ ထင်းသွားခွေရင်း မိဘနှစ်ပါးလုံး ကျားတစ်ကောင်ရဲ့သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ် ဒီတုန်းကငါဟာ(၁၀)နှစ်သားအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဒီနာကျည်းချက်နဲ့ ကျားတွေကိုပြန်ပြီးသတ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မုဆိုး

တစ်ယောက်ဆီမှာတပည့်ခံပြီး တောတွင်းအတတ်ပညာတွေကို သင်ယူခဲ့တယ်”

“ငါ့အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ်ကစပြီးတော့ ကျားတစ်ကောင်ကိုစပြီးသတ်ခဲ့တယ် . . .တစ်နေ့ငါ့ဆရာမှဆိုးကြီး ဦးလမိုင်းထောနဲ့ တောထဲကိုဝင်ခဲ့တယ် ညနေစောင်းတဲ့အထိ သားကောင်တစ်ကောင်မှမရဘဲ တောနက်ထဲရောက်ခဲ့ကြတယ်”

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြန်ကြမလား”

“လမိုင်းထောရာဇဝင်မှာ သားကောင်မရဘဲ ပြန်ရတာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူးကွ . . .သားကောင်မရမချင်းမပြန်ဘူး”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မနက်စာသာ ထည့်လာခဲ့၍ ညနေစာမရှိကြတော့ပေ။

“မင်းဒီမှာစောင့်ဦး”

“ဆရာ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ငါစားဖို့ တစ်ခုခုသွားပြီးရှာရမှာပေါ့ကွ”

ဆရာလမိုင်းထောသူ့ကို နူးလေးတစ်လက်သာပေးထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

“ဝေါ...ဟာ”

ဦးလမိုင်းထောထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ တောကြီးထဲမှ လေတိုက်သံကြီးကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မင်းစကြာ သစ်ပင်ကြီးနောက်ကွယ်တွင် နေလိုက်ပေမယ့် လေနှင့်အတူမိုးပါကပ်ပြီးပါလာသောကြောင့် ဆက်ပြီးသစ်ပင်နားတွင်နေလို့မရတော့တာကြောင့် မိုးလုံမည့်နေရာကို ရှာဖွေရတော့သည်။

မင်းစကြာ ရှေ့ဘက်တည့်တည့်ကို အပြေးကလေး ထွက်လာပြီး ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကိုဘွေသဖြင့် ဂူထဲကိုပြေးဝင်စဉ်...

“ဟင်”

ဂူထဲတွင် တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံကို တွေ့လိုက်

ရသည်။

“ဒါ...ဒါ ကျားပဲဖြစ်မယ်”

မင်းစကြာ ဆက်ပြီးတော့မဝင်သေးဘဲ ခူးလေးကို မြားတံတပ်ပြီး ဂူထဲသို့တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းစကြာ မျက်လုံးထဲတွင် သေဆုံးသွားသောမိခင်ဖခင်မျက်နှာတွေကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်၍ ရင်ထဲမှာနာကျင်လာသလို လက်တွေလည်း တုန်ယင်နေတော့သည်။

“ငါ့မိဘတွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကိုငါဒီနေ့ ပြန်ပြီးသတ်မယ်”

စိတ်ထဲမှာနာကျင်မှုတွေနှင့် ကြိမ်းဝါးပြီး ကျားနှင့်အနီးဆုံး နေရာဆီသို့ ခြေသံလုံစွာနှင့် ကပ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်ကျား မှာ လူနဲ့ကိုရတာကြောင့် မင်းစကြာခြေလှမ်းတွေရှေ့သို့ မရောက် ခင်မှာပင်

“ဝေါင်း”

“ဒုတ်”

မင်းစကြာအမှောင်ထုထဲမှ ခူးလေးမောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပေမယ့် ကျားကြီးမှာသူပေါ်သို့ ပိကျလာသည်။ မင်းစကြာလက်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှမရှိ။ အပေါ်မှစီးပြီး ကိုက်ဟန်ပြင်နေသော ကျားပါးစပ်ကိုအားကုန်လက်ဖြင့်တွန်း ထားပြီးလက်တစ်ဖက်မှ မြေပြင်ပေါ်တွင်ရနိုင်သောလက်နက်ကို ရှာဖွေစဉ် ကျောက်ချွန်ခဲတစ်ခုကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်နှင့်

“ကဲကွာ...ကဲကွာ...သေ သေစမ်း”

မင်းစကြာသူ၏နောက်ဆုံးကျန်သော အားအင်တွေနှင့် ကျားကြီးခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ထုချလိုက်တော့သည်။ သိပ်မကြာ ကျားကြီးမှာ ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ဘေးကိုတွန်းချလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ကျားကြီး၏ကုတ်ခြစ်ဒဏ်ရာတွေ ကြောင့် နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေသည်။

“စကြာ...စကြာ”

“ဆ...ဆရာ”

သူ့ဆရာဖြစ်သူ ဦးလမိုင်းထောခေါ်သံကို ကြားရပေမယ့်
မျက်လုံးတွေမှာ ပြာဝေနေလေပြီ။

“စကြာ...ဟင်”

မီးတုတ်နှင့် ဝင်လာသော ဦးလမိုင်းထောမှာ ကျားသေ
ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောမင်းစကြာကိုကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ကောင်ရာ မင်း...မင်း တကယ့်အာဂကောင်
ပဲကွာ ဒီလောက်လျင်တဲ့ကျားကို ငါတို့လိုမုဆိုးအရင်အမာ
ကြီးတွေတောင် ထိပ်တိုက်မတိုးရဲဘူး...မင်းကအပြတ်
တောင်ရှင်းလိုက်တာပဲ”

“ဆ...ဆရာ...”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ရွာကိုအမြန်ဆုံးခေါ်သွားရမယ်
နောက်နေ့မှပဲကျားကိုလာပြီးသယ်တော့မယ်”

ဦးလမိုင်းထော မင်းစကြာကိုပုခုံးပေါ်တင်ထမ်းပြီး ဂူကြီး
ထဲမှထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုနေ့မှစပြီး မင်းစကြာဟာ ကျားတွေကိုသတ်ဖြတ်သော
ကျားမုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျားရှိတတ်သော
တောမှန်သမျှ မင်းစကြာရောက်အောင်သွားပြီး သတ်ဖြတ်တဲ့ထိ
နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တော့သည်။

ထို့နောက် မင်းစကြာအတွက် ဒုတိယနာကြည်ခြင်း
ကို ပေးခဲ့သူကတော့ ပင်လယ်ဓါးပြုစိုက်အောင်မောင်းတို့ပင်
ဖြစ်သည်။

“ဦးလမိုင်းထော...ဦးလမိုင်းထော”

ဓါးပြုစိုက်အောင်မောင်းတို့အဖွဲ့ဟာ သူတို့နေထိုင်သော
ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာကလေးတွင် စခန်းချလေ့ရှိပြီး ရွာကိုအမြဲ
တမ်းဒုက္ခပေးနေသူဖြစ်သည်။

“ဘာလဲအောင်မောင်း...မင်းဘာလာပြီး ဒုက္ခပေးဦး”

မလိုလဲကွ”

“လခိုင်းထော မင်းစကားလုံးတွေ မာကြောနေပါလား
ပြင်ပြီးပြောစမ်း”

“မင်းလိုကောင်မျိုးကို ဘာမှပြင်ပြီးပြောစရာမရှိဘူး”

“မင်းတော့ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

“အောင်မောင်း လူ့ဘဝမှာတစ်ခါပဲ သေတာကွ...
ငါလည်းသူများအသက်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ဆိုတော့
ငါ့အသက်ကိုပြန်ပြီးသတ်မှာ ကြောက်နေတဲ့လူတွေထဲမှာ ငါမပါ
ဘူး အေးတစ်ခုတော့သတိပေးလိုက်မယ် ငါ့အသက်တစ်ချောင်း
ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့အသက်နှစ်ချောင်းလောက်တော့
ပြန်ပြီးယူသွားမှာနော်”

“ကောင်းပြီ မင်းကိုအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ် မင်း
အသက်နဲ့ငါတို့လိုချင်တဲ့ရိက္ခာ ဘယ်ဟာကိုရွေးမလဲ”

“အောင်မောင်း မင်းတို့ကလူအုပ်စုကောင်းတယ်

လက်နက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ငါတို့အသက်နဲ့လောင်းကြေးထပ်ပြီး
ရှာဖွေထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အချောင်လိုချင်လို့မရတော့ဘူးကွ
မပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းကဒီလိုလား . . . ငါသေနတ်ကျည်ဆန်တော့
အကုန်မခံဘူး ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကိုရှင်းကြစမ်း”

အောင်မောင်းတပည့်(၃)ယောက် ဦးလခိုင်းထောဆီသို့
ခါးကိုယ်စီနှင့်ပြေးဝင်ပြီး ခုတ်ပိုင်းကြတော့သည်။

“ရှီ...ရှီ...ရှီ”

“အီ...အား...အင့်”

ဦးလခိုင်းထောလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ခါးမတိုနှင့်
ပြေးဝင်လာသောသုံးယောက်ကို တန်ပြန်လိုက်လေသည်။
(၃)ယောက်စလုံး ခါးမအောက်တွင်သွေးသံရဲရဲနှင့် မြေပြင်
ပေါ်တွင် မှောက်သွားကြပြီ။

“ကဲ...ခိုင်း...အား”

“အောင်...မောင်း မင်း မင်း”

အောင်မောင်းသေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် . . .

ဦးလမိုင်းထောရင်ဘတ်ကိုထိမှန်ပြီး နောက်သို့လွင့်စင်သွားသည်။

“ဟိုကောင်တွေ အပြတ်ရှင်းလိုက်တော့”

အောင်မောင်းတပ်ညွှတ်တွေမှ လုံဖြင့် ပြေးထိုးလိုက်သည်။

“သွားကြမယ်...တဲထဲမှာတွေ့သမျှ ရိက္ခာတွေအကုန် ယူခဲ့ကြ ဟိုကောင်(၃)ကောင်ကို သေသေရှင်ရှင်ထားခဲ့ကွာ ဆေးကုစရာမရှိဘူး”

ဦးလမိုင်းထောတဲထဲမှ အမဲခြောက်တွေနှင့် ရှာဖွေထား

ခဲ့တာတွေကို အကုန်ယူသွားကြလေတော့သည်။

“ဆ...ဆရာ...ဟင်”

မင်းစကြာတောထဲမှအပြန် အိမ်ဝတွင်တွေ့လိုက်ရသော

မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဆရာ...”

သူ့ဆရာကို လှုပ်ရမ်းပြီးခေါ်ပေမယ့် စကားသံကိုပင် မကြားရတော့ချေ။

“ဆရာကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ...ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

“မင်း မင်းတို့အောင်မောင်းတပ်ညွှတ်တွေမဟုတ်လား ပြောစမ်း”

ဒဏ်ရာတွေနှင့် မသေသေးသောမီးပြကို မင်းစကြာ ဆွဲမလိုက်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး . . .ဦးလမိုင်းထောကို ဆရာ အောင်မောင်းသတ်သွားတာပါ”

“ဘာ...တောက်”

မင်းစကြာ အံ့အားတင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“အောင်မောင်း ငါ့ဆရာအတွက် မင်းအသက်ကိုပြန်
ပြီးလျှင်ကြေးယူမယ်ကွ”

ရင်ထဲမှာမီးလျှံများနှင့် ထွက်ပေါ်လာသောစကားလုံးတွေ
ပင်ဖြစ်သည်။

“အောင်မောင်းရဲ့လက်ပါးစေတွေ မင်းတို့ပါလှူပြည်မှာ
မထားဘူး”

“တောင်း . . . .တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်ကို
မသတ်ပါနဲ့ ခါးပြဲအလုပ်ကိုလုပ်ချင်လို့ လုပ်နေရတာမဟုတ်ပါ
ဘူး အောင်မောင်းအတင်းအဓမ္မခေါ်ပြီးခိုင်းလို့ လုပ်နေရတာ
ပါဗျာ . . . ကျွန်တော့်မှာ မိခင်မုဆိုးမကြီးရှိနေပါတယ်”

မင်းစကြာစားကို မိုးပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ပြီးမှ မြေပြင်
ပေါ်သို့စိုက်ချလိုက်သည်။

“မင်းသွားတော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းစကြာက သွားခိုင်းပေမယ့် ထိုလူမှာသူရထားသော
ဒဏ်ရာကြောင့် မထနိုင်တော့ပေ။

“မင်းကိုငါကဆေးကုပေးရမလိုဖြစ်နေပြီ . . .”

“ခင်ဗျားကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“မင်းတို့ခါးပြဲတွေမှာကျေးဇူးတရားဆိုတာရော ရှိလို့
လားကွ”

“ကျွန်တော်က စားပြဲမဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . မတရားအနိုင်
ကျင့်မှုအောက်မှာရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

“မင်းနာမည်”

“တိုင်းကျော်ပါ”

“မင်းငါ့အိမ်မှာဆေးကုပြီး ပျောက်တော့မှပြန်ပေါ့ကွာ”

~~~~~

စားပြီလို့အောင်မောင်းသတင်းကို မကြားရတာ(၆)လ
တိတိပင်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မင်းစကြာ အောင်မောင်းသတင်းကို
စုံစမ်းခဲ့ပေမယ့် လုံးဝသဲလွန်စပျောက်နေသည်။

“အောင်မောင်းရယ် . . . မင်းငါ့လက်ကနေပြေးလို့
မလွတ်ပါဘူးကွာ”

“ကိုစကြာ . . . ကိုစကြာ”

“ဟာ . . . တိုင်းကျော်”

တိုင်းကျော် တဲလေးအပေါ်သို့တက်လာပြီး . . .
စကြာဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

သန္တာမွန်စာပေ

ဟို . . . တစ်ဖက်ကမ်း

၁၇၃

“မင်းငါ့ဆီကို အလည်လာတာလားတိုင်းကျော်”

“အလည်လာတာမဟုတ်ဘူး . . . ကိုစကြာကိုအထူး
သတင်းတစ်ခုပေးမလို့”

“ဘာအထူးသတင်းလဲကွာ”

“အောင်မောင်းရှိတဲ့နေရာကို သိခဲ့ပြီ”

“ဟေ့ . . . မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“ဒီကိစ္စကညာပြောရမယ့်ကိစ္စမှမဟုတ်တာ . . . ဒီကောင်
တောချောင်းရွာမှာရောက်နေတယ်”

“တောချောင်းရွာက ငါတို့ရွာနဲ့ဆိုတစ်ညအိပ်သွားရင်
ရောက်တာပဲ မင်းသတင်းကသေချာလို့လား”

“လုံးလုံးသေချာတယ်ကိုစကြာ အောင်မောင်းနဲ့အတူ
ခါးပြအဖွဲ့ထဲမှာ ပါနေတဲ့ကောင်ဆီကသိရတာ”

“ဒီကောင်က သစ္စာဖောက်တာလား”

“ဒီကောင်တင်မဟုတ်ဘူး အောင်မောင်းကိုသူ့အဖွဲ့သား

သန္တာမွန်စာပေ

တွေက မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတာ မလွန်ဆန်ရဲလို့ . . .
အောင်မောင်းက သူ့လက်ရုံးကျောက်ဆူးနဲ့ နက်တူတို့ကလွဲပြီး
ကျန်တဲ့ကောင်တွေပေါ်မှာ မတရားအုပ်ချုပ်နေတာ ကိုစကြာ

“တိုင်းကျော် မင်းစကားတွေကိုငါကယုံရမှာလား”

“ကိုစကြာရယ် . . . ကျွန်တော်က မြန်မာလူမျိုးဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ပါ ကျေးဇူးတရားပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ
မယုတ်မာပါဘူး ဒုကိုစကြာဆီကိုလာခဲ့ရတာလည်း . . .
အောင်မောင်း လက်အောက်ကို မတရားရောက်နေကြတဲ့သူတွေ
အတွက်ပါ”

“ကောင်းပြီ ငါတော့ချောင်းကိုလိုက်သွားမယ်”

“ကျွန်တော်ပါ ကိုစကြာနဲ့အတူ အောင်မောင်းကိုသတ်
ပေးပါရစေ”

“မင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လိုက်ခဲ့.. ဒါပေမယ့် အောင်မောင်း
ကို ငါ့လက်နဲ့သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုစကြာ”

မင်းစကြာနှင့်တိုင်းကျော် လှေကလေးတစ်စင်းနှင့်
တော့ချောင်းရွာလေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြစ်တစ်
ဖက်ကမ်းကိုရောက်သော် မိုးချုပ်လေပြီဖြစ်သဖြင့် ချောင်းရိုး
တစ်နေရာတွင် ညအိပ်ဖို့ လှေကလေးကိုကြိုးချည်ထားလိုက်
ကြသည်။

“တိုင်းကျော်... ဒီညတော့ဒီမှာပဲ ညအိပ်တာပေါ့ကွာ
အလင်းပေါက်တော့မှဆက်ပြီးသွားကြမယ်”

“ကိုစကြာသဘောပဲလေ”

“ကဲ တိုင်းကျော် စားစရာရှိတာတွေ စားကြတာပေါ့
ဒါနဲ့စကားမစပ် မင်းအမေရော ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား”

“အမေ ရှေ့လကဆုံးသွားပါပြီ”

“ဟာကွာ... စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဒါဆိုမင်းမှာနောက်
ဆံတင်းစရာ မကျန်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျန်သေးတယ်ကိုစကြာ...ကျွန်တော့်မှာ ညီမလေး တစ်ယောက်ရှိတယ် အညိုလို့ခေါ်တယ်”

“ဪ”

နစ်ယောက်စားသောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ လှေဦးလေးကို ခေါင်းပြုကာ ညအိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

မင်းစကြာအတွေးထဲတွင် ဆရာဖြစ်သူကိုရက်ရက်စက် စက်သတ်ဖြတ်သွားသော အောင်မောင်းမျက်နှာကိုမြင်ယောင် ရင်း ရင်ထဲမှာမီးတောက်လောင်သလို ခံစားနေရတော့သည်။

မနက်အလင်းကလေးပေါက်တော့မှ လှေကလေးဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီး တောချောင်းရွာကလေးကို နေ့ခင်းချိန်လောက် တွင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုစကြာ...ရှေ့ကတဲဘေးမှာ လှေဆိုက်လိုက်”

“ဒီတဲက မင်းနဲ့သိလား”

“သိတယ်ကိုစကြာ... အဲဒီမှာ အောင်မောင်းကိုမကျေ

နပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်စောင့်နေလိမ့်မယ်...”

“အေး...”

တိုင်းကျော်ပြောသည့်အတိုင်း တဲရှေ့ကူးတို့ဆိပ်လေး တွင် လှေကိုဆိုက်ကပ်လိုက်ပြီး . . .တဲပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြ တော့သည်။

“သာဆိုင်...ဟေ့ကောင်သာဆိုင်”

“ဟာ...တိုင်းကျော် လာကွာ မင်းကိုစောင့်နေတာ”

“သာဆိုင် သူကငါပြောတဲ့ကိုစကြာဆိုတာပဲ . . . ကိုစကြာ သူကသာဆိုင်ပါ အောင်မောင်းရဲ့မတရားအနိုင်ကျင့် တာကို ခံနေရတဲ့သူပါ”

“ဟုတ်တယ်ကိုစကြာ ဒီလူယုတ်မာကြီးကို သတ်ချင် နေတာကြာပါပြီ...ဘယ်လိုမှလက်တုံ့မပြန်နိုင်လို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး နေနေခဲ့ရတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အောင်မောင်းကို မယှဉ်ရဲတာလည်း ပါပါတယ်”

“သာဆိုင် လူလူချင်းကြားမှာ ဘာမှကြောက်နေစရာ မလိုဘူး သူဦးရင်သူစား ကိုယ်ဦးရင်ကိုယ်စားမှာပဲ . . .ကဲ ဒါတွေခဏထားဦး အောင်မောင်းအခြေအနေကိုသိချင်တယ်”

“ဒီကောင်ကြီး ခုချိန်ဆို သူ့မယားငယ်ထန်းတောမှာ ဇိမ်ကျနေပြီ”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“သူတပည့်ကျော် ကျောက်ဆူးနဲ့နက်တူပဲရှိတယ် . . . ကျန်တဲ့သူတွေက ပင်လယ်ထဲကသင်္ဘောကနေ သွားရတာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ကရိက္ခရာရှိတာဝန်ပေးလို့ သွားခွင့်ရတာ”

“ကိုစကြာ . . .ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ”

“ဒီကောင်တွေ (၃)ကောင်တည်းဆို တစ်ခါတည်း ဝင်ရှင်းမယ်”

“ကိုစကြာဖြစ်ပါ့မလား”

“မဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး . . .မင်းငါ့ကိုနေရာသာပြ ကျန်

တာငါလှုပ်ရှားမယ်”

“ကိုစကြာ ဒီအတိုင်းဝင်ရင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး . . . သူတို့မှာက သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ ခြံနောက်ဘက်ပေါက်က မသိ အောင်ဝင်ပါလား”

“အင်း . . .မင်းပြောတာမဆိုးဘူး သွားကြမယ်”

သာဆိုင်ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီးခေါ်သွားတဲ့နောက်ကို မင်းစကြာတို့လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ခနီတောလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ခြံတစ်ခုနားဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ကိုစကြာ ရှေ့ကလှမ်းပြီးမြင်နေရတဲ့တဲပဲ”

မင်းစကြာခြံထဲကို တစ်ချက်မျက်လုံးကစားလိုက်တော့ တဲရှေ့တွင်လူ(၂)ယောက် ထန်းရည်ထိုင်ပြီး သောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်တွေကို အရင်ရှင်းချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ...ကျွန်တော်တစ်ကောင်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်
သွားမယ်”

“တိုင်းကျော် မင်းမှာနည်းလမ်းရှိလို့လား”

“ရှိတယ်ကိုစကြာ . . . တောချောင်းမှာ ကျောက်ဆူး
ကြိုက်နေတဲ့ ပြုံးရီဆိုတဲ့မိန်းကလေးရှိတယ် ကျွန်တော့်ကိုအောင်
သွယ်လုပ်ခိုင်းနေတာလေ . . . ပြုံးရီခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်
ဒီကောင်အမြီးနံ့ပြီး လိုက်လာမှာပဲ”

“အေး မင်းအကြံကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်ခေါ်ထုတ်သွားမှ ကိုစကြာ နက်တူကိုဝင်ပြီး
ရှင်းတော့”

“အင်း”

တိုင်းကျော်နှင့် အစီအစဉ်ချပြီး မင်းစကြာစောင့်ကြည့်
နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ...တိုင်းကျော် ကျောက်ဆူးကိုခေါ်
ထုတ်သွားသည်နှင့် မင်းစကြာတို့ခြံထဲကိုဝင်ပြီး တဲနားဆီသို့

ကပ်ခဲ့ကြသည်။ တဲရှေ့တွင် နက်တူတစ်ယောက် ထန်းရည်
သောက်ရင်းမိုန်းနေသည်။ တဲထဲမှာတော့ စကားသံတွေကို
ကြားနေရသည်။ အောင်မောင်းနှင့် မိန်းမတစ်ဦးရယ်မောသံ
တွေပင်ဖြစ်သည်။

မင်းစကြာ တဲဘေးနားမှကပ်ပြီး နက်တူနောက်ကို
ခြေသံလှံစွာသွားလိုက်ပြီး...

“နက်တူ”

“ဟာ...မင်း မင်း...”

“ဖြောင်း...အီး”

နက်တူအသံပင် ကျယ်ကျယ်မထွက်လိုက်ဘဲ မှောက်
သွားတော့သည်။

“သာဆိုင်...ဒီကောင်ကိုဆွဲခေါ်သွားပြီး ရှင်းပစ်လိုက်
ကွာ”

“စိတ်ချ”

သာဆိုင် နက်တူကိုဆွဲခေါ်သွားသည်နှင့် မင်းစင်္ကြာ
တံတံခါးကို ဆောင့်ကန်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“မင်း...မင်း”

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားသိနေမှာပါ”

“မင်း...လမိုင်းထောတပည့်”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားရက်ရက်စက်စက်
သတ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဆရာအတွက် လျော်ကြေးလာပြီးတောင်းတာ”

“ဘာ...”

“ဖြောင်း...အင့်”

အောင်မောင်းသူသေနတ်ကိုလှမ်းပြီးယူဖို့ ပြင်လိုက်ချိန်
တွင် မင်းစင်္ကြာကမျက်နှာကိုဖြတ်ပြီး ကန်လိုက်သည်။

“ချောက်...”

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ မင်းငွေယူမလား၊ ရွှေယူမလား

ပြော...ပြောပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား ကျုပ်လိုချင်တာ ခင်ဗျားရဲ့
အသက်ပဲ သူများရဲ့အသက်ကိုသတ်ရဲရင် ကိုယ့်အသက်အသတ်
ခံရမှာကို မကြောက်ရဘူးဗျ ကဲ...အောင်မောင်း ဘုရားသာ
တနေပေတော့”

“ခိုင်း...အား”

အောင်မောင်းနလုံးသားတည့်တည့်ကို နက်တူဆီမှ
ယူလာသော သေနတ်နှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ရင်”

“မင်းကို ငါဘာအကြောင်းနဲ့မှသတ်စရာမရှိဘူး”

“ကိုမင်းစင်္ကြာ...ဟိုကောင်ကျောက်ဆူးပြန်လာနေပြီ”

“အေး...ငါထွက်ခဲ့မယ်”

“ခွေးမသားတိုင်းကျော်...သင်္ဘောပေါ်ရောက်မှ ကောင်း
ကောင်းဆုံးမရမယ် ငါ့ကိုလိမ်ပြီးခေါ်သွားရဲတယ် တောက်”

ကျောက်ဆူးတစ်ယောက် မကျေမနပ်ဖြင့် ခြံထဲကိုပြန်ပြီး
ဝင်လာသည်။

“နက်တူ...နက်တူ ဒီကောင်ဘယ်မှာသွားပြီး မှောက်
နေပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

“နက်တူတော့မရှိဘူး...နက်တူပထွေးကတော့ရှိတယ်”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“မင်းကိုသေမင်းဆီကို ပို့မယ့်သူလေ”

“ဒိုင်း...အား”

ကျောက်ဆူးသေနတ်ကိုပင် ကိုင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ
မင်းစကြာ၏သေနတ်ကျည်ဆန်က နှလုံးသားကိုဖောက်ဝင်သွား
တော့သည်။

မင်းစကြာ၏ရာဇဝင်ကြွေးဆပ်ပွဲကြီးကတော့ ပြီးဆုံးသွား
ခဲ့ပေမယ့်...

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက ပင်လယ်ဓါးပြဘယ်လိုဆက်ပြီး ဖြစ်

သွားရတာလဲ ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

“တိုင်းကျော်နဲ့သာဆိုင်တို့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပဲဆိုရ
မှာပေါ့ဗျာ . . . သူတို့တောင်းဆိုတာတစ်ခုတည်းပြောရင်တော့
သိပ်ပြီးမပြည့်စုံပါဘူး... ဒီတုန်းက ပင်လယ်ပြင်မှာမျက်နှာဖြူ
တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်တွေက စီးပွားရေးကြီးစိုးနေပြီး
ပင်လယ်ထဲမှာ ဝမ်းစာရှာစားနေတဲ့သူတွေပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်
တာကိုတွေ့ပြီး ဒီကောင်တွေရဲ့ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ၊ ကုန်လှေ
တွေကို ဓါးပြတိုက်ရင်းနဲ့ ပင်လယ်ဓါးပြဖြစ်ခဲ့ရတာ... နောက်ပိုင်း
တိုင်းကျော်ညီမလေးနဲ့ဖူးစာဆုံပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်
နောက်ဆုံးအဖွဲ့ထဲကကောင် သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် အဖမ်းခံ
ခဲ့ရတယ်ပဲဆိုပါတော့ဗျာ . . . ကဲ ကျုပ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကတော့
ဒါပါပဲ”

“လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်
ချင်မှဖြစ်ရသလို ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်တတ်တာ

၂၀၆

ရွှေဘဝင်

ပဲ...

“ဟုတ်တယ်လေ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကိုယ်ကပိုင်တာ မဟုတ်တော့ သူစေညွှန်ရာမှာ ရယ်ဆိုရယ် ငိုဆိုငိုဘဝနဲ့ လူသားကကြိုးရပ်တွေဖြစ်နေခဲ့ရတာ”

“တစ်ခါတစ်ခါတွေ့မိတယ် . . . ကျုပ်တို့လူသားတွေ ဘဝဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့ခိုင်းစေတာကိုခံနေရတာပဲနော်”

“ကျုပ်တို့အားလုံး ခုလိုဆုံစည်းပြီး ကျွန်းကလေးတစ်ခု မှာဆိုကြရတာလဲ ကံကြောင့်ပဲဆိုရမှာပေါ့ . . . တမင်ချိန်းပြီး လာမယ်ဆိုရင်တောင် ဆုံကြရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့...”

ဇာတ်သိမ်းခန်း

(၅)ရက်မြောက်တဲ့ထိ ဒီလူကြားတွေရဲ့ အန္တရာယ်ပြုမှု ကိုမကြုံရသေးတာကြောင့် ဖောင်ကြီးကိုအပြီးသတ်လုပ်ကိုင် နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ဖင်လယ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ရက်ရှည်ကြီး နေရမယ် ဆိုတာကို မသိရသေးတော့ ဖောင်ကြီးကိုအနိုင်မာဆုံးဖြစ်အောင် တော့ လုပ်ထားရမယ်နေသူစိုး”

“ကျုပ်တို့စုဆောင်းထားတဲ့ရိက္ခာနဲ့ရေကို တတ်နိုင်သ လောက်တော့ ပိုပြီးရအောင်လုပ်ရမှာပဲ...ဖောင်ကြီးကတော့

သစ္စာမွန်တာပေ

တကယ့်ကိုတောင်တင်းတယ်ပဲပြောရမှာပဲဗျို့ ဒါနဲ့ကိုမင်းစကြာ
ကျုပ်တို့ကျွန်းက ခွာမယ့်နေ့ရက်နဲ့ရာသီဥတုအခြေအနေကို
ကြည့်ပါဦး”

“ဒီလက အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါဆိုရင် ထွက်ဖို့လုပ်ကြမယ်”

“ကျုပ်ဆန္ဒအရဆိုရင် မနက်ဖြန်လောက်ကျွန်းကြီးကနေ
ခွာမယ်... ဒီနေ့ဖောင်ကို သောင်ရေစပ်ထိဆွဲပြီး ရေတက်နဲ့
ထွက်ကြမယ်”

“ကိုမင်းစကြာသဘောပဲလေ”

“ဒီနေ့ ရှာဖွေစရာရှိတာတွေကို နောက်ဆုံးရှာဖွေမယ်”

သူတို့စခန်းဆီမှ ပစ္စည်းတွေကို လိုအပ်တာကိုသယ်
ပြီး မလိုအပ်တာကို ထားရစ်ကာ ဖောင်ပေါ်သို့တင်ဆောင်ကြ
တော့သည်။

သူတို့တည်ဆောက်ထားသော ဖောင်ကြီးမှာ လူခြောက်

ယောက်တင်မက တခြားသောပစ္စည်းများစွာကို တင်ဆောင်
နိုင်အောင်ပြုလုပ်ထားသည်။

“သူရမောင်နဲ့ ကိုဘတိုး... ခင်ဗျားတို့(၂)ယောက်
ဂျပန်ကောင်တွေဆီက ရထားတဲ့စက်လှေကို သွားပြီးဆွဲချဗျာ”

“ကောင်းပြီ သူရမောင် သွားရအောင်”

သူရမောင်နှင့်သခင်ဘတိုးတို့ သိမ်းထားသောစက်လှေ
ဆီသို့သွားစဉ်

“ဝေါ...ဝေါ”

“ဟင်...ဟာ...”

ကောင်းကင်ထက်ဆီမှ လေယာဉ်သံတွေကိုကြားလိုက်
ရသည်။

“အားလုံးဝပ်နေ... ဒါပုံးကြဲလေယာဉ်တွေ”

“ခွီ...ဝုန်း”

နေသူစိုးလှမ်းပြီးအော်လို့မဆုံးခင် ဂျပန်ပုံးကြဲလေယာဉ်

တွေ သူတို့ကိုစတင်ပြီး ပစ်ခတ်တော့သည်။

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်”

လေယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်တွေနှင့် အနီးကပ်ပျံသန်းပြီး ပစ်ခတ်ပြန်သည်။ အတန်ကြာအောင် ပစ်ခတ်ပြီးနောက် လေယာဉ်များပြန်လှည့်သွားကြသဖြင့် လူများဝပ်နေသောနေရာမှပြန်ပြီးထခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...ဟာ သူရမောင်”

မင်းစကြာတို့ လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သခင်ဘတိုးလက်ပေါ်တွင် သူရမောင် တစ်ယောက်သွေးသံရဲရဲနှင့်...

“သူရမောင် အားတင်းထားစမ်းပါကွာ...ငါတို့ကျွန်းကြီးပေါ်ကနေ ခွာတော့မှာပါ”

“ညီလေး သူရမောင်...”

“ကျွန်...ကျွန်တော့်ကို ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်

တည်းမထားခဲ့ကြပါနဲ့ဗျာ”

“သူရမောင်”

သူရမောင်ထံမှ စကားသံထပ်ပြီးထွက်မလာတော့ဘဲ ဇက်ကျိုးကျသွားတော့သည်။ ဂျပန်လေယာဉ်တွေဆီမှ စက်သေနတ်ကူညီသန်ထိမှန်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိပ်ထားလှိုင် သူရမောင် သွေးခွန်နှုန်းကိုစမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းလေးကိုခါလိုက်လေသည်။

“တောက်...ငါတို့အားလုံး ကျွန်းကြီးကနေခွာခါနီးမှကွာ မင်းဘာလို့နေခဲ့ရတာလဲ”

အားလုံးစိတ်မကောင်းစွာနှင့် သူရမောင်အလောင်းကို မပြီး သဲသောင်စပ်ပေါ်တွင် မြေမြှုပ်လိုက်ကြသည်။

“သူရမောင်...ညီလေး မင်းကောင်းသောဘဝ ကောင်းသောသုဂတိကိုရောက်ပါစေ”

“မင်းကိုမထားခဲ့ချင်ပါဘူးကွာ...ဒါပေမယ့် ငါတို့အားလုံးတောင် မရဏပင်လယ်ပြင်ကြီးကနေ ဘယ်လိုဖြတ်သန်း

မယ်ဆိုတာကို ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးမလဲမသိသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

နေသူစိုးတပ်မတော်၏ထုံးစံအတိုင်း အမိန့်စာပြန်ချိန် မှာ အားလုံး၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကိုယ်စီနှင့်...

“မင်းနောင်ရေ...ငါတို့ဒီရေတက်တာနဲ့ ကျွန်းကြီးကနေ ခွာတော့မယ်ကွာ”

“ကိုမင်းစကြာသဘောပဲလေ”

သောင်ကမ်းစပ်တွင် ဒီရေတက်တာကို အားလုံးစောင့်ကြရင်း သူတို့ထဲက ဦးဆုံးထွက်ခွာသွားတဲ့ သူရမောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ကြတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

“နေသူစိုး...နေသူစိုး”

“ဘာလဲ...အစ်ကိုမင်းစကြာ”

“ခြေသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ဟင်”

“ဟာ...ဟိုမှာ”

သူတို့ရှိသောနေရာဆီသို့ လာနေသောဒီလူကြားအုပ်စုကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ချောက်...ချောက်”

သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန်ပြင်ဆင်ကြသော်လည်း ဒီလူကြားအင်အားကိုဖြိုခွင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပေ။

“နေသူစိုး...ကျုပ်တို့ဖောင်ကိုသာ ဆုတ်ဖို့ပြင်ပါတော့”

“ဒီရေနဲ့ခွာလို့ရမလား”

“ရတာတော့ မရနိုင်ဘူး...ကျုပ်တို့ဆုတ်စရာဆိုလို့ ဒီလမ်းပဲရွေးရတော့မယ်”

“ဂီး...ဂီး...ဂီး”

“ပစ်ဆုတ် ဆုတ်မယ် မင်းနောင်...ဟိပ်ထားလှိုင်ကို ခေါ်ပြီး ဖောင်ပေါ်ကိုရောက်အောင်သွားတော့ ငါတို့ကာပစ်ဖို့”

၂၃

ရွှေဘဝင်

ထားမယ်”

“မသွားဘူးဗျာ . . . အားလုံးသေအတူရှင်အတူ
ပစ်မယ်ဗျာ”

“မင်းနောင် ငါတို့ဒီကျွန်းမှာ အားလုံးသေလို့မဖြစ်ဘူး
ကွ . . . သွားဆိုသွားလိုက်”

ဒီလူကြားကောင်တွေ သူတို့နှင့်အနီးဆုံးကိုရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“လက်ပစ်ဗုံးတွေကိုပါ သုံးကွာ”

“ဝို . . . ဝန်း . . . ဝန်း”

တစ်ဖက်မှဒီလူကြားတွေမှာ အရမ်းကိုအင်အားကောင်း
တာကြောင့် သူတို့တိုက်ခိုက်မှုတွေမှာ သိပ်ပြီးတော့ မထိရောက်
တော့ပေ။

“မင်းနောင် သွား . . . သွားတော့”

သစ္စာမွန်စာပေ

 ဟို . . . တစ်ဖက်ကမ်း

၂၅

မင်းနောင်ကို ဖောင်ဆီသို့အတင်းသွားခိုင်းပြီး ရေစပ်ဆီ
သို့ဆုတ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဂီ . . . ဂီ . . . ဂါး”

“ဘတိုး . . . ဟာ”

သခင်ဘတိုး ဒီလူကြားတစ်ကောင်လက်ထဲသို့ရောက်
သွားတာကြောင့် နေသူစီးသေနတ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး ဓါးမြှောင်
နှင့်ပြေးသွားကာ ဒီလူကြားကိုဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဂီ . . . ဂါး . . . ဂါး”

“ချောက် ဟာ . . .”

မင်းစကြာသေနတ်တွင် ကျည်ဆန်မရှိတော့သဖြင့်
ဓားကိုထုတ်ပြီး အနီးကပ်ရောက်လာသော ဒီလူကြားတွေကို
ခုတ်ပိုင်းရတော့သည်။

မင်းနောင်နှင့်ထိပ်ထားကတော့ ဖောင်ပေါ်သို့ရောက်နေ
ပြီဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မင်းစကြာကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေမှာ ရစရာမရှိအောင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ခုတ်ပိုင်းရတာကြောင့် မီးကိုင်ထားသောလက်တွင် သွေးများဖြင့်စေးကပ်နေလေပြီ။

“နေသူစိုး”

“မင်း...စကြာ...ဆုတ်...ဆုတ်တော့”

နေသူစိုး သူ့ကိုလှမ်းအော်ပြောနေရင်းမှ ဒီလူကြားကောင်တွေ၏ ဆွဲခေါ်မှုနောက်ကိုပါသွားတာကြောင့် မင်းစကြာအံ့ကိုတင်းပြီး ပြေးလိုက်ပေမယ့် သူတွင် အင်အားတွေခမ်းခြောက်ခဲ့လေပြီ။ မင်းစကြာမျက်လုံးထဲတွင် သူ့ဆီကိုတရွေ့ရွေ့လာနေသော ဒီလူကြားကောင်တွေကို မှုန်ဝါးမြင်တွေ့နေရပြီး ဒူးထောက်ကျသွားကာ မီးကိုသဲသောင်ပြင်နှင့်အားပြုပြီး ပြန်ထသည်။

“ဝေါ...ဝေါ...”

“ဟင်”

ကောင်းကင်ထက်ဆီမှ လေယာဉ်ပျံသံတွေကိုကြားလိုက်ရပြီး သိပ်မကြာ...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

ဗုံးသံတွေ စက်သေနတ်သံတွေကြားလိုက်ရပြီး မင်းစကြာမြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ပြီးကျသွားတော့သည်။

“ဂီ...ဂါး...ဂါး”

မင်းစကြာနားထဲတွင် အသံများစွာကိုကြားလိုက်ရပြီး ဘာကိုမှမတွေ့ရတော့ပေ။ အချိန်အတော်ကြာတော့မှ စိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

မင်းစကြာနာကျင်မှုတွေကြားမှ ကုန်းထပြီး မြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ အနိစ္စာရုံမြင်ကွင်းကြီးကို တွေ့နေရတော့သည်။

“သခင်ဘတိုး...နေသူစိုး”

မင်းစကြာ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့နေရသော သခင်

ဘတိုးနှင့်နေသူစိုးတို့ဆီကို တရွေ့ရွေ့သွားပြီး သူတို့နားသို့ရောက်
တော့မှ ဇူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဟေး...”

မင်းစကြာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တော့သည် . . .
မင်းစကြာအသံသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုပဲ့တင့်သံထပ်သွား
တော့သည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ . . . ဒီကျွန်းမှာနေခဲ့ကြတော့မှာလား
ငါတို့နဲ့အတူပြန်မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ကိုမင်းစကြာ”

မင်းစကြာပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးခေါ်လိုက်သူကတော့
မင်းနောင်နှင့်ထိပ်ထားလှိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ သဲသောင်ပြင်ဆီသို့
ဒီရေလှိုင်းတွေကလည်း တရိပ်ရိပ်တက်နေပြီဖြစ်သည်။

“မင်းနောင် . . . ကျုပ်ရဲဘော်တွေကို ဒီအတိုင်းမထား
ခဲ့နိုင်ဘူးဗျာ သူတို့ကိုမြေမြုပ်ပြီးမှ ကျုပ်တို့ဒီကျွန်းကြီးကခွာ

မယ်”

“ကိုမင်းစကြာသဘောအတိုင်းပဲ”

ဘတိုးအလောင်းကို မင်းနောင်ပွေ့မသလို နေသူစိုး
အလောင်းကို မင်းစကြာပွေ့မပြီး သောင်ပြင်ကုန်းလေးဆီသို့
သယ်ဆောင်လာကြတော့သည်။

“နေသူစိုး။ သခင်ဘတိုး။ သူရမောင် မင်းတို့နဲ့အတူ
ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ရက်တွေကို ငါဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူးကွာ...
မြန်မာပြည်ကို ငါတို့ပြန်ပြီးရောက်ခဲ့ရင် မင်းတို့အတွက်ကုသိုလ်
များစွာပြုပေးမှာပါ”

“ကိုဘတိုး ရှင်သိပ်ချစ်တဲ့ခင်ခင်ရီနဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာပြန်
ပြီးဆုံနိုင်ပါစေလို့ ထိပ်ထားဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

မင်းနောင်နှုတ်ဖျားများတုန်ယင်နေပြီ။ ဘဝကြမ်းကြမ်းကို
အတူတူရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော ရဲဘော်ရဲဘက်(၃)ဦးပုံရိပ်ကို
မြင်ယောင်ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိတော့သည်။

“မင်းနောင်”

“ကိုမင်းစကြာ”

“သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီရေတွေတက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖောင်ကြီးဆီသို့ သူတို့(၃)ဦး လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“တောက် . . . နောက်ဆုံးခရီးကိုသွားရတော့မှ ခုလို ခွဲခွာရတာကို” ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူးကွာ”

“မင်းနောင်ရာ လူဘဝကြီးမှာ ဆုံစည်းခြင်းတွေရှိသလို ခွဲခွာခြင်းဆိုတာလည်း ရှိနေရမှာပေါ့ကွာ . . . သူတို့ကတော့ နေခဲ့ကြပေမယ့် ငါတို့အတွက် ဘယ်လိုကံကြမ္မာနဲ့ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်သေးဘူးလေ”

“ဖောင်ကြီးတွေဖြတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“အေးကွာ . . . ဖြတ်လိုက်တော့”

“တောက်”

မင်းနောင် ဖောင်ကြီးတွေကိုဖြတ်တောက်လိုက်သည် နှင့် ဖောင်ကြီးမှာ ကျွန်းကြီးကိုစတင်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာနေ လေပြီ။ ဟိုအဝေးဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မှော်ကျွန်းကြီးကိုကြည့် ရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းများစွာနှင့် . . .

“မင်းနောင်”

“ကိုမင်းစကြာ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောပါ”

“ငါတစ်ခုလောက်တောင်းဆိုချင်တယ်ကွာ . . . မင်းရော ထိပ်ထားလှိုင်ရောပါ”

“ကိုမင်းစကြာ တောင်းဆိုချင်တာကိုပြောပါ”

“ငါတို့ရဲဘော်တွေက မင်းတို့(၂)ယောက်ကို မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ရင် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ်မြင်ချင်ကြတဲ့ဆန္ဒကိုယ်စီ ရှိခဲ့ကြတယ်”

“ဟင် . . .”

၂၂၂

ရှေ့ဘဝ

“ဟယ်...”

“ဒီဆန္ဒလေးကို မင်းတို့(၂)ယောက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်
မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

မင်းစကြာစကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ထိပ်ထား”

“ကိုမင်းနောင်”

“ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ထိပ်ထားကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့်
အတွက် တောင်းဆိုပါတယ်”

“ကိုမင်းနောင်ရယ် ထိပ်ထားမငြင်းနိုင်ပါဘူးရှင်”

သူတို့(၂)ယောက်လက်ကလေးကို မင်းစကြာဆုပ်ကိုင်
ပြီး လက်ထပ်ပေးရင်း ဟိုး...အဝေးမှာမမြင်ရသေးတဲ့ကမ်း
ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ရှေ့ဘဝ

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

BURMESE
CLASSIC